

КЕНДИС МАКАРТИ ГОСПОДАРКАТА НА МОРЕТАТА

Превод от английски: Евразия, 1994

chitanka.info

ГЛАВА 1

Делауер, 1850

Бес се сви в сянката на една тухлена сграда и усети как тялото ѝ се напряга, готово за полет. Скрытата зад облаците луна хвърляше зловещ отблясък върху пристанището на Уилмингтън. Над водите на река Кристиана на меки валма се издигаше омара и тънките ѝ бели филизи чезнеха в нощта. Пред очите на момичето бързоходният кораб „Господарката на Моретата“ се полюшваше леко на котвата си като призрачна сянка в неземната нощ. Цялата зрение и слух, Бес се мъчеше да долови някакво движение по палубата. Въздъхна с облекчение — дотук всичко вървеше според плана...

Ако Рийвз изиграеше ролята си добре, Бес щеше да успее да се промъкне на борда в една каюта под палубата и да остане там няколко дни, докато корабът излезе в открито море. До мига, в който тя разкриеше своята самоличност и дръзнеше да се качи горе, за да се сблъска с лъва в собствената му бърлога — капитан Сет Гарет, — единствено тя и Рийвз щяха да знаят, че представителят на Е. Меткалф Къмпани е жена.

Чак след няколко дни, вече в открито море, Бес можеше да е сигурна, че планът ѝ ще успее.

„Къде е Рийвз“ — питаше се тя. Беше ѝ трудно да преглъща. Никой и нищо не бива да ѝ попречи сега! Тя беше обмисляла този момент в продължение на пет години. Сет Гарет трябваше да си плати за болката, която ѝ бе причинил, и да страда така, както бе изстрадала тя от неговите ръце.

Да убиеш мечтата на човека е по-лошо от това да убиеш самия човек, и скъпият капитан щеше да предпочете смъртта още преди Бес да е приключила с него. Бес зловещо се усмихна в тъмнината. Щеше да види как той си плаща за всичко, без да е докоснала дори косъмче от красивата му глава.

Някой я докосна леко по гърба и тя извика. Една ръка стисна здраво устата ѝ и превърна вика в скимтене, докато момичето се

отбраняваше ожесточено като дива котка.

— Мис Меткалф! — Един приглушен мъжки глас я умоляваше да престане. Човекът изстена, когато един точен ритник го улучи в глезена. — Мис Меткалф, аз съм, Рийвз! — отчаяно шепнеше човекът.

Щом разбра, че това е Рийвз, Бес се отпусна успокоена. Дишаше тежко, а сърцето ѝ биеше учестено; тя се взря с укор в своя верен служител.

— Защо ме издебна така?

— Извинете, мис. Не бях сигурен, че сте вие. — Слабият жилав мъж премигваше срещу нея и изпитателно оглеждаше дрехите ѝ. — Е, така може и да стане! Изразът на лицето ѝ се смекчи.

— Ще стане — каза тя по-уверено, отколкото беше в действителност. Не можеше да си позволи да изпадне в паника! Ако не успееше да запази самообладание, всичките тези години на кроежи щяха да са минали напразно. Очите ѝ потърсиха лицето на Рийвз в тъмнината.

— Имаше ли някакви проблеми?

Той кимна с едва доловимо в сянката движение на главата.

— Не и такива, с които да не мога да се справя.

Бес се ухили доволно. Тя се огледа бързо и разбра защо по-рано Рийвз се притесняваше. Никой не можеше да я познае! Дори родната ѝ майка, ако беше жива, не би познала своята русокоса дъщеря в дрехите, които Бес беше облякла.

Но щеше ли да успее да мине за моряк? Носеше тъмно мъжко палто с вдигната яка и провиснали панталони, които скриваха меката заобленост на тялото ѝ. Дългата ѝ коса с цвят на лен беше грижливо прибрана и скрита под тъмна шапка.

Бес не си правеше илюзии, че моряците на Сет ще я сметнат за мъж, но се надяваше, че в мъглата ще може да мине за момче, което се готви за своето първо пътуване.

Чертите ѝ станаха решителни и твърди. Ще се справи, всичко ще бъде наред!

Готово ли е всичко?

Рийвз кимна.

— На борда има само двама души — Джейкъб Хок и Пийт Роудс. Видях първия помощник в кръчмата и той ми каза, че има каюта за вас.

Аз ще спя при другите в общото помещение. — Той млъкна и се намръщи. — Ще се промъкнем доста лесно, ако тръгнем веднага.

Рийвз бе изпълнил задачата си, но самият факт, че беше в течение на нещата, го караше да се чувства неспокоен. За Бес той беше готов на всичко. След смъртта на чичо ѝ миналата година той ѝ беше посветил своята вяност и готовност да ѝ служи. Нещо повече, влюби се в нея още в мига, когато преди четири години я видя за първи път. Една нощ Едуард Меткалф го беше прибрал пиян от калта и го беше измъкнал от нищетата. След като научи, че Рийвз е изгубил всичко в едно рисковано начинание и тъй като вярваше, че всеки може да успее, ако му се даде възможност, Едуард му помогна да стъпи на крака и да си възвърне самоуважението, като предложи на Рийвз да стане негова дясна ръка.

Още в самото начало Рийвз се увери колко щедро беше това предложение и не можеше да разбере какво ли ще иска Меткалф в замяна. Ала времето си минаваше и от него не се искаше нищо повече от вяност и добра работа, и Рийвз усети, че започва да изпитва доверие към стария човек, и това доверие прерастваше в уважение и обич. Меткалф почина четири години по-късно и Рийвз му дължеше не просто благодарност — дължеше му живота си. Той беше готов да остане при племенницата му Елизабет толкова, колкото тя пожелаеше.

— Сигурна ли сте, че искате да направите това? — попита той. — Не е ли по-добре да си останете на изток и да наглеждате работата тук? — Той предпазливо огледа кораба. — Пътят до Калифорния е дълъг, а този Гарет и моряците му не ми вдъхват никакво доверие.

— Тръгвам — каза тя рязко, и той знаеше, че е безсмислено да спори с нея. — Всичко ще е наред. А и в края на краищата, ти ще бъдеш с мен, нали?

Той кимна и устните му се изкривиха в кисела усмивка, която тя не можеше да види в тъмното. Понякога вярата ѝ в неговите способности малко го плашеше.

— Джон... — Тя нежно сложи ръката си върху неговата и той усети как заби сърцето му. — Тази сделка е прекалено важна за мен и не мога да стоя настрана. С удоволствие ще изтърпя тежкия път около нос Хорн. Всъщност, убедена съм, че ще бъде вълнуващо.

За нейно учудване, вместо отговор той изръмжа нещо непонятно. Усети прилив на обич към него; след смъртта на чичо ѝ тя нямаше да

може да се справи без Рийвз. През последния месец той беше станал за нея нещо повече от надежден служител — беше станал приятел.

— Капитанът ще види, че хората му могат да се държат добре, — увери го тя. — Ти самият си ми казвал, че като моряк той е високо уважаван.

— Като моряк — да, но, мис, той не е рицар в блестящи доспехи. Този човек си е извоювал такъв авторитет не с това, че е бил джентълмен.

„О, аз най-добре от всички знам, че той не е джентълмен“ — помисли си Бес. Не каза нищо, а само продължи да убеждава Рийвз, че е необходимо да заминат и двамата, за да разширят влиянието на компанията Меткалф на запад. Близо до Сан Франциско можеше да се направи цяло състояние. С кораб, пълен със стоки за продажба, Е. Меткалф Меркантайл ще стане едно печелившо предприятие буквално дни след откриването си. Бес беше чувала, че в Сан Франциско едно яйце се продавало за долар, а колода карти за игра — за пет!

А освен това оставаше и проблемът с капитан Сет Гарет. Бес нямаше намерение да мързелува у дома пред изкусителната перспектива да заминат на запад и да даде заслужен урок на Гарет.

— Донесе ли ми чантата? — попита тя, внезапно усетила, че е време да се отърси от унеса си.

Рийвз кимна и посочи чантата, която беше на няколко ярда от тях. Вътре имаше комплект бельо, както и карирана риза, каквито носят моряците.

— Да побързаме, ако искаме да успеем — каза той. — Капитанът и хората му скоро ще се върнат от кръчмата.

— Кръчмата! — възкликна сподавено Бес. — Корабът заминава утре, а Гарет позволява на хората си да пиянстват!

— Той не може да ги възпира съвсем, мис. Рест ме увери, че капитан Гарет не приема никакви извинения от хората си. На кораба всеки трябва да изпълнява задълженията си, в противен случай бива наказван.

Бес си спомни усмихнатото младежко лице на Сет Гарет и се почуди какви ли форми на наказание прилага капитанът. Тя не пропусна да си напомни, че всъщност никога не е познавала истинския Сет Гарет. Той беше първокласен актьор. Измамник. Деликатният,

дори свенлив мъж, с когото преди пет години бе прекарала известно време, никога не би направил това, което беше направил Гарет.

— Ето! — дрезгавият шепот на Рийвз сепна Бес. — Ето го вахтеният. — Той присви очи, за да вижда по-добре. — А, струва ми се млад човек. Май е новакът, Хок.

Бес се взря внимателно в палубата на „Господарката на Моретата“ и видя самотната фигура на вахтения, изправена на носа.

— Къде ли е другият — промърмори тя.

Долу, без съмнение, отспива си след рома.

Бес отправи бърз поглед към Рийвз.

— Това би ни улеснило, нали?

— Може, но не е сигурно.

— Да вървим. — Бес изчака Рийвз да донесе чантата, за да тръгнат заедно. — Готов ли си?

Той измърмори нещо в знак на съгласие и двамата тръгнаха към кораба.

На трапа Рийвз хвана Бес за ръката и я спря.

— Джейкъб Хок! — извика той, преди тя да успее да каже нещо.

Фигурата на носа застина и после се извъртя в посока към звука.

— Кой идва и защо ме викате?

Дъхът на Бес спря, когато видя, че Хок вдига оръжието си и ги взема на прицел. Тя отвори уста за отговор и внезапно я затвори, когато Рийвз, като че ли предчувствайки нейното намерение, предупредително стисна ръката ѝ.

— Ние сме, Рийвз и Марлтън, от Меткалф Къмпани.

— Рийвз, значи. — Колебанието на моряка продължи не повече от секунда. — Ами, качвайте се тогава, но си гледайте в краката. Не искам после да ям бой заради някоя злополука.

Бес въздъхна с облекчение, като видя, че морякът сваля пушката и се отдалечава от тях.

— Знаеш ли накъде да вървим? — попита тя шепнешком.

Рийвз кимна и пусна ръката ѝ.

— Дадоха ви офицерската каюта. Хайде, преди нашият приятел да реши да ни придружи до долу — подкани я той и отново сграбчи ръката ѝ в мига, в който тя се спъна в дървеното мостче.

Докато слизаше от палубата към осветения от фенер коридор, тя се сети за другия моряк.

— Джон, ами оня, Роудс? — прошепна тя.

— Сигурно е в помещенията за екипажа в другия край на кораба.

— Другият край? — тя спря рязко и Рийвз изруга цветисто, когато се блъсна в гърба ѝ. — В общото помещение? — Рийвз кимна. — Където ще бъдеш и ти — прошепна тя и добави сепнато: — Как ще обясниш защо не сме в една каюта? Няма ли капитанът да заподозре нещо, ако научи, че двамата от Меткалф Къмпани са в различни помещения?

Тя усети как той поклаща глава.

— Не се тревожете за това, мис, т.е., искам да кажа, Марлтън — поправи се той, като спомена измислената от Бес анаграма на името ѝ. — Кой би искал да бъде в една каюта с болен човек? След няколко часа, прекарани в морето, на вас ще ви стане лошо. А миризмата на повръщано лично мен ме отвращава.

Бес се подсмихна лукаво:

— Надявам се не те отвращава чак толкова, че да не идваш да ме видиш.

— Аз съм състрадателен човек, макар и с недотам здрав стомах.

Стигнаха пред вратата на каютата и Бес не можа да разбере откъде Рийвз знае коя е нейната каюта. Най-напред влезе той. Като се оглеждаше, да не би да идва някой, тя търпеливо чакаше да ѝ каже, че е безопасно и може да влезе.

Тя надникна в тъмната стая, като се опитваше да открие Рийвз; после чу драсването на клечка кибрит и на трепкащата светлинка го видя да пали един фенер, закачен на стената. Златното пламъче меко освети профила му, докато той нагласяше фитила на лампата. На преградната стена бяха монтирани две койки една над друга. Беше сложил чантата ѝ на долната койка. Преди да ѝ махне с ръка да влезе, Рийвз внимателно огледа каютата.

— Дали ще ви бъде добре тук? — попита той, като я гледаше загрижено.

Тя кимна и започна да оглежда малката, спартански подредена каюта. Реши, че ще бъде достатъчно удобна по време на пътуването, макар и да предположи, че ще ѝ е нужно известно време да се приспособи към живота на кораба. „Господарката на Моретата“ поскърцваше и се люлееше леко под краката ѝ така приспивно, сякаш беше люлка.

Първата трудност беше преодоляна — тя благополучно беше стъпила на кораба на Сет. Усмивката ѝ проблесна победоносно:

— Ще бъде чудесно.

— Тогава аз ще вървя, трябва да си намеря място за спане. — Той тръгна към вратата.

— В тази каюта има две легла, Джон Рийвз — каза Бес и Рийвз застина. — Лягай в едното, не искам да прекарам първата си нощ на кораба сама.

Джон Рийвз преглътна с усилие:

— Ама, мис Меткалф, не мисля, че ще бъде много прилично...

— Аз съм тази, която заповядва, и ти казвам, че няма проблеми.

— Гласът ѝ бе строг, но очите ѝ проблясваха.

Джон сви рамене. Той беше влюбен в тази, която му заповядваше, от мига, в който я видя преди пет години.

Никога не би се възползувал от нея, никога не би я наранил.

— Горното ли искате или долното? Бес нацупи устнички:

— Долното, ако нямаш нищо против. Мъжът се усмихна кисело:

— Как ще имам нещо против, мис. Аз си представях, че леглото ми тази нощ ще бъде твърдо и влажно.

След около час Бес продължаваше да лежи будна на долната койка, все още облечена в мъжките си дрехи. От главната палуба се чува гласове — екипажът на „Господарката на Моретата“ се завръщаше. Призори мъжете трябваше да са на крак. Бес затвори очи. Чуваше стъпките на моряците, които отиваха да спят, и успокояващото хъркане на Рийвз от горното легло.

Внезапно се разнесе трясък и разгорещена размяна на реплики. Бес се стресна и скочи на крака, дъхът ѝ спря, когато отвън долетя силен плисък от нещо, паднало в морето, последван от груб смях откъм горната палуба. Някой беше паднал зад борда! Тя отвори широко очи — паднал ли? Може би е бил блъснат? Остро излайване на някаква заповед прекъсна смеха и отново се възцари тишина.

Бес слухтеше напрегнато. Някой слизаше по стълбите и спря пред вратата на каютата. До нея достигна един познат дълбок глас и Бес усети как сърцето ѝ се удря болезнено в гърдите.

— Погрижи се да остане на брега — заповяда Сет. — Няма да търпя пияници на кораба си.

Бес не можа да разбере отговора на другия офицер. Разговорът стана едва доловим, след като те влязоха в отсрещната каюта.

Тя беше затаила дъх и сега въздъхна, завладяна от горчиво-сладки спомени. Годиците се стопиха и тя отново видя закачливата усмивка на Сет, чу гласа му — напрегнат и изпълнен с обожание, да ѝ казва колко я обича.

Някъде се затръшна врата. Образите избледняха заедно с носталгията. Действителността отново я заля грубо, като кофа студена вода. Лицето ѝ стана сурово. Сет Гарет я беше използвал и напуснал. Той щеше да си плати за греховете!

Бес полегна, взряна в леглото над себе си. Рийвз хъркаше. Нежна усмивка се появи на устните ѝ — шумът не бе успял да събуди нейния верен рицар, даже ураган не би го събудил.

Тя потръпна, като се сети за неизбежния сблъсък със Сет и за гнева му, когато разбере, че именно тя, а не братовчед ѝ, притежава по-голямата част от „Господарката на Моретата“. „Той ще побеснее, когато разбере, че трябва да преговаря с мен за закупуването на кораба. Само аз ще стоя между него и кораба, и нямам никакво намерение да му го продавам!“

Тя се усмихна жестоко в тъмнината. Какво ли ще стане, когато научи, че неговият благодетел беше именно тя, а не братовчед ѝ, че Джордж Меткалф просто не съществуваше...

„Съжалявам, капитан Гарет, не ви провървя! Виждате ли, аз съм наследницата на чичо Едуард!“

Ако не беше тя, корабът на Сет щеше още да гние повреден в някой забравен от Бога док. Сет Гарет дължеше — на нея, „неговата благодетелка“, много повече, отколкото някога бе сънувал.

Бес затвори очи и веднага си представи лицето му.

Не лицето на капитан Сет Гарет, а чертите на един младеж... моряк. Тя се мъчеше да не заплаче, докато си спомняше за миналото — как я ухажваше... любовта, която беше дошла толкова бързо... и огнената страст на двамата млади и неуморими любовници. Колко прекрасно щеше да бъде, ако нещата бяха станали така, както ги бяха намислили...

Тя се взря в тъмнината. Нещо я прободеше в гърдите, когато спомените се събудиха — горчиво-сладките спомени... враждебността, която изпитваше към него в началото... някаква омая, предизвикана от

човек, толкова различен от всички млади мъже около нея. И радостта! Когато разбраха колко дълбоко са влюбени един в друг, тя почувства такова щастие и такава радост, които бяха успели почти да я изплашат.

И тогава Сет я напусна, а тя потъна в агонията на разбитото си сърце...

Бес се съпротивляваше на спомените, но не можеше да ги държи настрана...

ГЛАВА 2

1845, Имението Меткалф,

Уилмингтън, Делауеър

За първи път Бес видя младежа в салона в дома на чичо си. Сет Гарет беше моряк — мълчалив младеж с тъмна коса на едри вълни и яркосини очи. Беше дошъл с Джонсън, капитан на бързоходния кораб „Господарката на Моретата“, който искаше да се срещне с чичото на Бес. Джоуел Джонсън отговаряше за превозването на стоките в компанията Меткалф.

Бес влетя в къщата след една разходка с приятели. Беше си свалила шапката и златистата ѝ коса беше леко разбъркана. Дългите ѝ коси бяха прибрани, но от двете страни на лицето ѝ се полюшваха копринени къдрици, които смекчаваха строгостта на прическата ѝ. Беше облякла втален жакет в благородно син цвят и пола на черни и сини райета. Тъмните ѝ очи блестяха от възбуда, когато се втурна в стаята, за да поздрави капитан Джонсън — дългогодишен приятел на семейството.

— Чичо Джоусън! — извика тя. — Колко се радвам да те видя!

Възрастният човек се усмихна широко:

— Лизбет! Как е моята дъщерница?

Тя се засмя от удоволствие:

— Прекрасно, чичо, просто прекрасно!

Както тя си беше измислила специално галено име за него, така и той си имаше глезено обръщение — дъщерница, което беше съкращение от „дъщеря“ и „племенница“.

— Колко време ще останеш в Уилмингтън?

— Това зависи от чичо ти Едуард — каза чичо Джоусън и насочи вниманието си към своя първи офицер, който седеше наблизко.

Бес хвърли поглед към младия мъж на канапето.

— Здравейте — каза тя, като погледна изпитателно непознатия. Тя се престори, че до този момент не го беше забелязала, макар и да усещаше присъствието на красивия моряк още от мига, в който влезе в

стаята. — Твой приятел, нали, чичо Джоусън? — тя потърси потвърждение на въпроса си в очите на възрастния мъж.

Чичо Джоусън кимна.

— Елизабет, искам да ти представя Сет Гарет — каза Джонсън, — той е моят първи офицер. Сет, запознай се с племенницата на Едуард, който е и неин настойник — Елизабет Мери Меткалф.

Погледът ѝ храбро срещна неговия:

— Приятно ми е.

Втръчаният му взор я изучаваше така задълбочено, че Бес усети как кожата ѝ настръхва и сърцето ѝ се блъска диво в гърдите.

— За мен е чест да се запозная с вас — каза той, без да става.

Бес се вцепени, дълбоко обидена от тази липса на добри маниери. Нима той не знаеше, че е редно един джентълмен да стане, когато го запознават с дама? Бе свикнала с раболепието на местните младежи, които изгаряха от желание да ѝ доставят удоволствие и често ѝ носеха цветя и всевъзможни лакомства, за да спечелят нейното благоволение.

Оскърбена от грубостта на подобно поведение, тя рязко му обърна гръб, като че ли го нямаше в стаята.

— Чичо — каза тя, обръщайки се към Едуард. — На Амелия ѝ дадоха нещо невъзможно! Куче, и то грозно! Всъщност, то е толкова грозно, че чак ми се вижда красиво! Трябва да го видиш. Може ли да го донесе някой път следващата седмица?

— Само ти можеш да откриеш красота в едно грозно създание, Бес — каза Едуард и се усмихна снизходително. — А що се отнася до кучето, кажи ѝ да го донесе — то е мъжко, нали? — попита той. Бес кимна. — Добре, може да го видим.

Едуард Меткалф не можеше да откаже на племенницата си нищо; той я обикна още в първия миг, когато я повериха на неговите грижи. Тогава тя беше в съвсем крехка възраст — само деветгодишна. Баща ѝ беше брат на Едуард и заедно с жена си Гуендолин беше загинал при трагични обстоятелства.

Един хубав неделен следобед по време на разходка с каретата, конят им се подплашил от змия и бясно запрепускал през хълмистата местност. Родителите ѝ не могли да го овладеят и каретата се обърнала в един пролом. Гуендолин изхвъркнала от каретата и си счупила врата

при падането, а Матю, бащата на Бес, починал секунди по-късно, когато каретата се разбила в дъното на клисурата.

Смъртта им потопи Едуард в дълбока скръб; тогава племенницата му, Бес, бе дадена под негова опека. Ерген в напреднала възраст, много скоро Едуард беше очарован от малкото дете и го прие не само в дома си, но и в сърцето си. В началото задачата му не беше лесна — малката Бес скърбеше неутешимо за родителите си. Трябваше да минат месеци на внимание, през които Едуард прекарваше часове наред с нея, водеше я със себе си на доковете и детето започна да се съвзема. Докато растеше, растеше и интересът ѝ към работата на чичото. Едуард гореше от желание да споделя с нея не само дома си, но и страстта, която хранеше към Е. Меткалф Меркантайл Къмпани.

— Чичо, ти каза „да го видим“ — и Бес радостно се обърна към „чичо Джоусън“: — Ще останеш ли известно време, чичо Джоусън?

Той кимна утвърдително. Бес си помисли, че времето и ветровете бяха набраздили лицето му и го бяха оцветили в бронз, а очите му бяха най-нежните, които беше виждала някога. И каква топла усмивка имаше! Беше чувала за разни жестоки неща, които ставали на борда на „Господарката на Моретата“, но никога не беше вярвала в тях дори за миг. Тя познаваше своя чичо Джоусън — той можеше да бъде и строг, и въпреки всичко си беше чудесен. Той не би могъл да бъде груб, ако няма сериозна причина за това.

Радостта ѝ от гостуването на чичо Джоусън се помрачи, когато се сети, че и невъзпитаният моряк може да остане.

— Мистър Гарет, ще погостувате ли у ваши роднини в Делауеър? — тонът ѝ беше рязък и студен.

— Сет ще остане у нас — каза навъсено чичо Едуард. — Нали ще се погрижиш да му приготвят една хубава стая, Елизабет Мери?

Когато чичо ѝ я наричаше с пълното ѝ име и я поглеждаше предупредително, това означаваше, че с нещо го е ядосала.

Нямам роднини в Делауеър, мис Меткалф — каза тихо Сет.

Бес се почувства виновна и се изчерви.

По-късно, вече в спалнята си, Бес откри, че просто не може да изхвърли Сет от главата си. Нещо в израза на лицето му непрекъснато я преследваше, но тя не можеше да разбере какво точно. Той беше привлекателен, но тя познаваше много други красиви мъже, пък и никога не съдеше за човека само по външния му вид.

Вечерта, когато прислужницата ѝ помагаше да се облече за вечеря, тя попита:

— Видя ли гостите?

— Да, мис. — Погледите им се срещнаха в огледалото над тоалетната масичка. — Капитанът е дошъл, а и един млад човек — готвачката каза, че бил моряк. Много красив мъж.

Бес отклони поглед.

— Някои може да го сметнат за красив — промърмори тя, като се преструваше, че това не я интересува, — но всички моряци са едни и същи — недодялани, прости и изключително груби.

— Мисис Куксън не каза такова нещо — рече Мери, докато слагаше фиби в косите ѝ. — Тя каза, че ѝ предложил да ѝ пренесе малко брашно в кухнята, а също и някои други работи от магазините.

Бес се учуди; в действителност, тя не смяташе, че всички моряци са най-обикновени простаци — та нали чичо Джоусън бе моряк, а бе толкова сладък!

Защо ще помага Сет Гарет на една прислужница?

— Готово — промърмори Мери, като приключваше със завързването на мъничките лавандулови цветчета в къдриците на Бес. Тя се усмихна. — Много сте хубава, мис Меткалф. И мистър Гарет ще си помисли така.

— Мистър Гарет? — каза Бес. — Защо трябва да ме интересува мнението на мистър Гарет?

„Защо, наистина?“ — помисли си Бес. По необясними причини, обаче, то я интересуваше, макар че никога не би признала това пред когото и да било.

Когато Бес се появи, мъжете вече седяха на масата в трапезарията. Капитан Джонсън и чичо ѝ станаха при нейното влизане; Сет Гарет също се изправи, макар и малко по-бавно, и тя го забеляза.

Това я ядоса. Тя поздрави сърдечно другите двама, а към Сет се обърна с такъв тон, като че ли едва търпеше присъствието му.

— Ще ми се да вярвам, че намирате стаята си удобна — каза Бес, а в тъмните ѝ очи имаше лед.

Стори ѝ се, че Сет се забавлява, което я ядоса още повече.

— Стаята си я бива. Благодаря.

Тя сви устни. „Би могъл да се покаже поне малко признателен“ — помисли си тя. Беше му дала най-хубавата стая за гости в имението — светла спалня със сини тапети, тежка махагонова мебел и великолепен изглед към цветните градини и моравата зад къщата. Изглежда, въпреки всичко, Сет не се интересуваше ни най-малко от обстановката.

Капитан Джонсън издърпа стола и тя му благодари и седна, като съзнаваше, че Сет не откъсва поглед от нея. Бес си беше поставила за цел да забавлява своите „чичовци“ и разговорът около масата беше оживен и приятен. Сет Гарет почти не говореше; отговаряше едностранно само когато се обръщаха директно към него.

С напредването на вечерта раздразнението на Бес прерасна в гняв. Начело на масата беше седнал Едуард Меткалф, а на почетното място срещу него, на другия край, се бе разположил Сет Гарет. Бес и Джоуел Джонсън седяха отстрани един срещу друг; Бес беше от лявата страна на чичо си, а капитанът — от дясната.

Едуард и Джоуел се отдадоха на спомените си от младини, а Бес следеше Сет с изучаващ поглед, докато той се занимаваше с десерта; през цялото време беше мълчал и това започваше да ѝ стърже по нервите.

— Кажете, мистър Гарет, какво ви харесва в моряшкия живот? — попита тя с надеждата да предизвика все пак някаква реакция у него. — Не обичате ли хората? — Тя си помисли, че щеше да е по-добре, ако той се бе ядосал, вместо да проявява такова учтиво безразличие.

Сет остави вилцата и впи синия си поглед в нея.

— Обичам хората, мис Меткалф. Но не обичам и не мога да понасям глупавите светски игри. — Той демонстративно взе вилцата и продължи да се храни.

Лицето и почервения от гняв. Този човек се опитваше съвсем преднамерено да я ядоса! Нямаше да му се остави толкова лесно!

— На колко години бяхте, когато излязохте за първи път в открито море? — попита тя.

Той спря да дъвче и я погледна; вилцата му беше на няколко инча от устата.

— Бях достатъчно голям, за да взимам сам решения и да напусна дома си, мис Меткалф.

Той отвори уста и лапна парчето. Бес гледаше като омагьосана челюстта му, докато той дъвчеше, а после, когато преглъщаше храната — адамовата му ябълка. Той си изяде парчето ябълков сладкиш за няколко секунди.

— Бил ли сте някога момче за всичко? — попита тя, докато Сет отместваше празната чиния.

Той я изгледа внимателно и повдигна въпросително едната си вежда:

— Приличам ли ви на момче изобщо?

Бес пламна. В самото изражение на лицето му, както и в ниския тон, с който зададе въпроса, имаше нещо възбуждащо. Тя стрелна с очи другите мъже в стаята, ала те бяха прекалено заети със себе си, за да забележат каквото и да било.

— Какво? Имате ли нещо да кажете, мис Меткалф? — повдигна вежди Сет. — Досега казахте доста неща.

Тя настръхна:

— Просто се опитвах да бъда любезна, мистър Гарет.

Настъпи напрегната пауза. Сет мълчаливо я изучаваше с поглед. Като се преструваше, че не го забелязва, тя демонстративно се залови с десерта, както той бе постъпил преди малко.

— Глупости, опитвала сте се — каза той меко, и тя се задави със сладкиша.

Той стана и я потупа по гърба, докато тя се мъчеше да си поеме дъх.

— Добре ли си, Бес? — попита загрижено чичо й Едуард.

Тя кимна. Очите й се изпълваха със сълзи. Сет си беше седнал на мястото и тя го погледна, все още усещайки допира на ръката му до гърба си. След като му подари един гневен поглед, тя престана да му обръща внимание и довърши десерта си в мълчание.

Беше изпълнена с негодувание. Сет Гарет я беше обидил, задави се заради него и на всичко отгоре я беше потупал по гърба — цели три пъти!

Свърши с вечерята си и се изправи. За тази вечер Сет Гарет й стигаше — всъщност, стигаше й за цял живот!

Извини се пред по-възрастните господа, отиде при чичо Едуард и го целуна по бузата.

— Лека нощ, чичо Едуард. — Тя се усмихна лъчезарно на чичо Джоусън. — Радвам се, че си тук, чичо Джоусън.

На Сет Гарет не каза нищо.

Избяга в стаята си, като се надяваше, че ще успее да измисли някакво извинение и да не си показва носа навън през следващите няколко дни. Една седмица със Сет Гарет в къщата се равняваше на цяла вечност. Утре ще се обади на приятелката си Марджъри, вдругиден — на Ан, а после — на Присила.

Когато слезе за закуска на сутринта, ѝ казаха, че чичо Джоусън и първият му офицер са отишли на доковете по работа и няма да се върнат до вечерта. Чичо Едуард ѝ съобщи, че гостите ще отсъстват от къщата в продължение на няколко часа всеки ден. Бес изпита задоволство, че страховете ѝ от необходимостта да бъде гостоприемна с моряка се оказаха безпочвени.

Гостите се върнаха навреме и вечерта започна да прилича много на предишната. Този път чичо Едуард ѝ подаде стола.

— Бъди любезна със Сет, Елизабет — меко я предупреди той.

Тя го погледна раздразнено и кимна с глава.

Вечерята беше почти към края си и чичо Едуард предложи да се преместят в салона.

— Бес, може би мистър Гарет играе карти?... — Той изглежда младия човек в очакване на потвърждение.

Бес почувства, че я обзема напрежение; тя тъкмо обмисляше под какъв предлог да напусне стаята.

— О, но чичо Едуард, аз не...

— А аз искам — прекъсна я Сет за огромна нейна изненада. — Само че ми е по-приятно да играя шах. — Той я погледна съучастнически. — Играете ли шах, мис Меткалф? — По тона му личеше, че той е доловил желанието ѝ да се измъкне и че няма намерение да я остави да си отиде толкова лесно.

Тя усети предизвикателството и в никакъв случай не можеше да го пренебрегне. Той беше красив, но и страшно арогантен.

— Играя, мистър Гарет. — Тя се усмихна със стиснати устни. — Всъщност, аз бия чичо Едуард, а той ме научи.

Сет я погледна скептично и прехвърли вниманието си към Едуард Меткалф.

— Не те лъже, Сет — изръмжа добродушно той. — От известно време обаче не сме играли, защото малката хитруша ме бие всеки път.

— На залог ли играете, мис Меткалф? — попита Сет.

— Името ѝ е Елизабет — каза чичо ѝ. — Сигурен съм, че ще ѝ доставите удоволствие, ако я наричате Бес.

На Бес ѝ се прииска да удари настойника си.

— Не, мистър Гарет, не играя хазарт. — Тя се ядоса още повече от начина, по който я гледаше и от който си личеше, че той се забавлява.

— Много лошо — прошепна той така, че да го чуе само тя.

След вечеря се преместиха в салона, където Едуард и капитан Джонсън подхванаха разговор на делови теми, а Бес беше принудена да извади кутията с шаха от един шкаф близо до камината, където Едуард го бе прибрал веднъж, разстроен от поредната си загуба срещу Бес.

Сет взе два плетени стола и ги сложи един срещу друг до малката игрална масичка. Когато Бес донесе шаха, той мълчаливо ѝ помогна да нареди фигурите.

Докато подреждаше фигурите, Бес усети, че умът ѝ блуждае някъде, а очите ѝ не могат да се откъснат от ръцете на Сет. Обърна внимание на тяхната конструкция и цвят, както и на начина, по който дългите му тънки пръсти държаха фигурките от оникс и слонова кост. Забеляза, че ноктите му са чисти, грижливо подрязани и много добре поддържани, което беше изненадващо за един моряк.

В движенията на ръцете му се усещаше някаква скрита сила, която говореше, че той умее да работи упорито и — ако е необходимо — да се бие, ала също така, че ръцете му могат да бъдат и много нежни.

Запита се дали върховете на пръстите му бяха гладки или мазолести. А какви ли бяха дланите му?

Интимната посока на нейните мисли я накара да се изчерви и да отклони поглед. Напомни си, че Сет Гарет не е нищо друго, освен недодялан грубиян без никакви маниери.

Този шахматен комплект бе едно от най-ценните неща, които Едуард Меткалф притежаваше. Беше донесен от Англия. Фигурките от оникс и слонова кост бяха красиво изваяни и приличаха на живи с дребните, деликатни черти на лицата.

— Мисля, че е мой ред — каза Сет, след като нареди фигури.

Бес раздразнено го стрелна с поглед:

— Би трябвало дамата да започне, мистър Гарет. Това е единственият правилен начин, по който трябва да постъпи един джентълмен.

— В такъв случай бихте ли се съгласила да си разменим местата? Дала сте ми белите фигури.

Сет беше прав — според правилата на играта белите трябваше да започнат първи и така, както бяха подредени фигурите, той беше преди нея.

— Така е — каза тя с извинителна усмивка, — разбира се, че сте прав, започвайте.

— Сет — каза той. — Наричайте ме Сет.

— Не е необходимо, мистър Гарет, все пак ние се познаваме съвсем бегло. — Тя посочи към дъската. — Бих ви помолила да започнете.

Сет присви очи и тъй като тя млъкна, той премести първата си пешка; предизвикателството беше започнало.

Играта свърши за по-малко от половин час; победи Бес. Тя играеше шах от деветгодишна възраст, още когато дойде при чичо си Едуард, и както каза в началото, действително се беше специализирала в тази игра.

— Още една партия, мистър Гарет? — предложи тя, като едва успяваше да прикрие самодоволството си.

Той се усмихна едва забележимо:

— Може би утре вечер, мис Меткалф. Усещам, че не съм в достатъчно добра форма, и смятам да си легна. — Той се поколеба, после допълни: — Ако не възразявате, разбира се.

Изведнъж той ѝ се видя изтощен. Сърцето ѝ силно заби, докато той очакваше отговора ѝ.

— Ни най-малко — увери го тя. — Надявам се, че не е нищо сериозно.

Нима беше болен? И какво я интересуваше това?

— О, един хубав сън ще ме оправи.

— Да не би да не сте си доспал? — попита тя нежно и изпита желание да се изрита по кокалчетата затова, че се държи с него мило

въпреки ужасното му отношение към нея. „Е, може би не точно ужасно“ — помисли си тя.

— Да не искате да кажете, че това ви интересува?

Тя понечи да отвърне, но не каза нищо. Той действително не изглеждаше добре — под очите му имаше тъмни сенки и стойката му не беше така изправена, както обикновено. Как не беше забелязала една толкова очевидна промяна?

— Легнете си, Сет — каза тя меко. — Изглеждате ужасно.

Той се сепна от съчувствието в гласа ѝ.

— Е, струва ми се, че трябва да ви благодаря. — Сет се извини пред господарката и отново се обърна към нея. — Лека нощ, Бес. — И в очите, и в гласа му имаше мекота.

Сърцето ѝ бързо заби. Тя не беше и подозирала за съществуването на такава страна от неговия характер. Това едновременно я радваше и безпокоеше.

Когато малко по-късно се оттегли в стаята си, тя установи, че поведението му не ѝ излиза от ума. Той вече не беше така арогантен; в него се усещаше някаква човечност.

Мери — каза тя на прислужницата си, — занеси на младия джентълмен чашка бренди. Преди да влезеш, послушай се на вратата дали си е легнал, и му кажи, че чичо Едуард му праща брендито, за да... спи по-добре.

Прислужницата кимна с глава.

— В синята стая ли е той, госпожице?

— Да. — Бес взе четката си за коса и пръстите ѝ стиснаха здраво сребърната дръжка. — И те моля да направиш това веднага. Ще ми помогнеш за косата, като се върнеш.

Мери отново кимна, поклони се и отиде да изпълни поръчката на господарката си.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, откакто прислужницата бе излязла. Бес възбудено крачеше из стаята, питайки се дали беше постъпила правилно, като му изпрати брендито. Усети как напрежението в нея се усилва, седна пред огледалото и се залови с косата си — имаше нужда да върши нещо, което да отвлече мислите ѝ от Сет Гарет.

Ами ако Сет не повярва, че брендито е изпратено от Едуард? Щеше да бъде даже още по-лошо, ако пък повярва и на другия ден

спомене нещо за това пред чичо Едуард.

„Трябва да говоря с чичо Едуард и да го помоля да не казва на Сет, че не е праснал брeндитo.“

Камериерката най-после се върна. Бес ѝ отвори и забеляза, че Мери я гледа с любопитство.

— Толкова се забави — каза Бес, за да обясни защо беше започнала да разресва косата си сама. — Няма значение всъщност, справих се и без тебе.

Мери поклати глава:

— Извинете, мис, забавих се, докато намеря брeндитo.

— Ясно. — Бес се поколеба. — Както разбирам, мистър Гарет не беше заспал, нали?

В очите на камериерката проблесна разбиране.

— Не беше заспал — каза тя. — Прие го с признателност, като че ли имаше нужда от него.

— И аз така си помислих — прошепна Бес.

— Моля?

— Сигурна съм, че мистър Гарет оценява загрижеността на чичо Едуард — каза Бес. — Сигурно не е свикнал да спи на чуждо място.

Това обяснение звучеше неубедително дори за самата нея, защото Сет Гарет беше моряк, свикнал с положителност да спи навсякъде.

Тя благодари на камериерката и я освободи.

Сутринта, когато Бес стана, Сет вече бе излязъл. Както и първия ден, бяха излезли с капитана по работа рано сутринта и се върнаха малко преди вечеря.

Докато слизаше по стълбите, Бес си даде сметка за това, че денят се беше изнизал бързо и че скоро ще види Сет. Ала тя не можеше да излъже себе си.

„Дали Сет ще спомене нещо за предвидливостта на чичо Едуард, от чието име му беше отнесено брeндитo“ — питаше се тя, докато отиваше към салона. Мъжете се бяха събрали там преди вечеря. Сет нямаше да разбере, че брeндитo беше изпратено в резултат на нейната загриженост към него, както и че тя бе помолила чичо Едуард да подкрепи лъжата ѝ.

Бес усети присъствието на Сет още с влизането си в салона. Той стоеше до камината с чаша шери в ръка. Сърцето ѝ се заблъска в

гърдите. Тръпки полазиха по шията и гърба ѝ в мига, когато той се извърна и погледите им се срещнаха.

— Мистър Гарет... Сет — поправи се тя. Видя, че той се изненада, и се зарадва, че е избързала да го поздрави първа, и то любезно.

Тя насочи вниманието си към останалите още преди той да има възможност да ѝ отговори.

— Чичо Едуард, чичо Джоусън! Изглеждате чудесно тази вечер, да не би да сте се облекли специално заради мен?

Усети топлотата в погледа на Сет, докато разпитваше чичо Джоусън как е минал денят му.

Когато стана време за вечеря, Сет дойде при нея и я помоли да я придружи до трапезарията.

Бес сведе поглед към протегнатата му ръка и усети как от него ухае на нещо мъжествено и чисто, което подразни ноздрите ѝ. Миришеше на сапун, шери и море.

— Какво? Прибираме ли оръжията? Да не е някаква провокация?

Сет се усмихна и дъхът ѝ замря, когато съзря блясъка на белите му зъби.

— Това беше още преди да сме играли шах, мис Меткалф.

Тя му се усмихна сърдечно в отговор и почувства как напрежението ѝ внезапно спадна.

Тази вечер Сет Гарет изглеждаше особено привлекателен.

Антрацитно черните му коси блестяха на светлината, очите му сияеха като изумруди, които излъчваха благоразположение. Личеше, че се чувства спокоен и в добро настроение.

Вечерята мина приятно и тъй като имаха пред себе си още много време, те се преместиха в салона за останалата част от вечерта. Този път Бес беше по-наблюдателна по отношение на неговото физическо състояние.

„Защото искам да разбера дали брендито му е помогнало“ — помисли си тя.

Той изглеждаше добре отпочинал в сравнение с предишната вечер. Тя ли беше причината? Или брендито може би?

Само след няколко секунди, като че ли беше прочел мислите ѝ, той каза:

— Беше много мило от страна на чичо ви да ми изпрати бренди снощи. — Той млъкна, а очите му я гледаха изпитателно. Навик ли му беше?

Бес усети, че по лицето ѝ се разлива топлина.

— Чичо Едуард е много съобразителен човек — каза тя, чувствайки, че тази тема е малко неудобна за нея. — Може да си е помислил, че няма да спите добре на чуждо място.

Тя сложи едно вале на масичката за игра. Сет протегна ръка и улови пръстите ѝ; тя се задъха — докосваха се за първи път и в допира им имаше нещо, което я наелектризира.

— Много сте мила, благодаря ви — каза той меко.

— Моля? — Тя се престори, че не е разбрала.

— Вие ми изпратихте брендито, не Едуард.

Той ви е казал!

Сет се усмихна:

— Не, казахте ми го вие току-що.

— Това е обикновена любезност, мистър Гарет — каза тя, опитвайки се да разсее интимността, която внезапно се беше вселила в атмосферата около тях.

— Защо тогава го криете, Бес? — попита той, повдигайки едната си вежда.

„Защо, наистина?“ — помисли Бес и се почувства като хваната на местопрестъплението.

Той пусна ръката ѝ и тя си пое дъх на пресекулки; все още усещаше тръпнещата топлина на неговите пръсти.

Тази вечер Бес загуби на шах. Не беше в най-добрата си форма благодарение на неговото присъствие и на факта, че бе разбрал за брендито.

Шах, и мат — каза Сет, като я гледаше напрегнато.

Тя пламна:

— Върви ви тази вечер, мистър Гарет.

— Нима? — Той напрегнато се взираше в нея. Напрежението се чувстваше и във въздуха, от което на Бес ѝ стана горещо.

Тя започна да прибира фигурите. Той я хвана за ръката.

— Бес? — Те впиха поглед един в друг и като че ли той се канеше да каже нещо важно; изведнъж изражението на лицето му се промени: — Още една партия?

Тя отклони поглед:

— Не тази вечер, много съм уморена.

— Не можете да понесете мисълта, че сте изгубила, нали?

— Не, ни най-малко! — Тъмните ѝ очи припламнаха, когато погледите им се срещнаха.

— Защо тогава бързате да се оттеглите?

— Казах, че съм уморена!

— Спахте до девет часа тази сутрин, как е възможно да сте уморена?

Тя беше изумена:

— Откъде знаете кога съм станала? — Нима беше разпитвал слугите?

Сет се усмихна:

— Просто предположих.

— О, така ли?... — Беше разочарована — той не беше разпитвал. „Защо се чувствам разочарована? Може би защото ми се иска той да се интересува от мен? — Тази мисъл я накара да се почувства унижена. — Разбира се, че не затова! Защо ли пък ще ми се иска той да се интересува от мен?“

Той не настоя да изиграят друга партия и малко по-късно, когато тя пожела лека нощ и на тримата, това сякаш не му направи никакво впечатление.

Когато се прибра в стаята си, Бес беше възбудена. Бе разстроена от вечерта, прекарана със Сет Гарет. Знаеше си, че няма да заспи лесно, затова извика прислужницата и я помоли да ѝ приготви ваната. Докато Мери се занимаваше с водата, Бес махна фибите от косата си и започна ожесточено да разресва русите си къдрици.

Половин час по-късно Бес освободи момичето, за да може на спокойствие да си почине във ваната. Докато се отпускате, тя почувства как топлата ароматна вода я гали като ръката на любим, и това отново върна мислите ѝ към Сет Гарет.

Спомни си силата и топлината на неговото докосване, когато улови ръката ѝ. Сърцето ѝ ускори пулса си. Тя се размърда във ваната и почувства как гърдите ѝ набъбват от ласката на водата; припомни си пламналия му поглед и зърната на гърдите ѝ се втвърдиха.

Никога досега тялото ѝ не бе реагирало така при мисълта за някой мъж. Какво правеше Сет Гарет толкова различен?

Преди да излезе от ваната, цялата бе пламнала — не само от топлата вода, но и от развратността на мислите си. Тя се питаше какво ли би било да целува Сет Гарет... да го докосва... да целува голата му гърд...

Бес започна грубо да се трие с хавлията, като че ли искаше да изстърже възжеланията на пламналата си плът. Това чувство не ѝ харесваше — то я плашеше.

Момичето нахлузи нощницата си и се пхна в леглото. Затвори очи и с усилие на волята се помъчи да прогони болезненото усещане в областта на корема и твърдостта на гърдите си, ала единственото, за което можеше да мисли, си оставаше Сет Гарет. Във въображението си тя виждаше как той я целува по устните, по гърдите... усещаше почти физически как силните му ръце я гаят.

Тялото ѝ реагираше точно на мислите ѝ. Момичето усети как най-съкровеното място в нейното тяло се изпълва с влага и тя започна да се гърчи под завивките, опитвайки се да заглуши мъчителната болка между краката си.

На следващата сутрин вече бе по-наясно какво става с тялото ѝ — с гърдите, корема и бедрата. Пламнала, тя бързо се облече и слезе, доволна от това, че няма да го види точно сега и че пред нея има цял един ден, през който ще може да се успокои и да намери някакво смислено обяснение на онова, което се случи с нея предишната нощ.

„Вече съм по-спокойна — помисли си тя, докато отиваше към трапезарията. — Докато той се върне довечера, ще успея да простя на самата себе си. Да забравя какво се случи снощи; никога вече няма да си помисля такива грешни неща за него...“

Бес влезе в стаята. Едуард Меткалф го нямаше, нямаше го и чичо Джоусън.

Затова пък вътре стоеше Сет Гарет и я чакаше. Беше сам...

ГЛАВА 3

Бес се стресна в съня си от звука на корабна сирена. Момичето отвори очи и в този момент действителността я обгърна със смазваща сила.

Сърцето ѝ биеше лудо. Слава богу, че се събуди тъкмо навреме, защото това, което трябваше да се случи през този ден, щеше да бъде началото на любовта им със Сет, както и на мъката, която щеше да последва скоро след това...

Тя се изправи предпазливо, тъй като беше на долната койка и можеше да си удари главата в горната. С усилие на волята прогони спомените си и се опита да се съсредоточи върху настоящето.

На койката над нея хъркаше Рийвз; усещаше се лекото полюшване на „Господарката на Моретата“ и тя се сепна, като осъзна, че корабът беше напуснал пристанището.

Колко ли бяха навлезли вече в морето? По кое време ли беше заспала? И колко ли бе продължил сънят ѝ?

Движението на кораба я успокояваше. Тя се отпусна на койката и затвори очи. Искаше ѝ се да си помисли за бъдещето, за възстановяването на справедливостта, за мига, в който щеше да види как Сет си плаща за това, че я беше предал.

Ала съвсем неволно отново се замисли за миналото и за болката, която този човек ѝ бе причинил. Изпод дългите ѝ извити мигли тихо се стичаха сълзи — Сет Гарет беше прекарал заедно с нея само две седмици и ѝ беше отнел способността да обича — за цял живот...

Три дни по-късно корабът се носеше върху бурните води, а Бес лежеше в малката задушна кабина и стенеше; стомахът ѝ се свиваше в спазми, по челото ѝ бе избила пот. Вече два дни беше сама — от момента, в който Рийвз се бе преместил в общото помещение. Неразположението ѝ бе започнало веднага след ония няколко часа сън, още през първата нощ. „Преследвана от спомени — помисли си тя, — а сега и това на всичко отгоре!“

Планът, който беше изфабрикувала, се бе обърнал против нея, и тя наистина беше зле, повалена от морската болест. Нима щеше да се чувства така през цялото пътуване?

Бес седна, търсейки пипнешком гърнето, което Рийвз ѝ бе донесъл от склада. Тя мъчително изхвърли навън съдържанието на стомаха си и проклинайки Сет, се сви омаломощена. Ако не се налагаше да се крие от капитана, щеше да се опита да глътне малко чист въздух на палубата и да погледа неща, по-приятни от четирите дървени стени на унилата каюта.

Пътуваха вече три дни, през два от които тя беше болна. Положението ѝ се влошаваше и нямаше никакви признаци за подобрене.

Бес знаеше, че за нея мястото под палубата беше най-неподходящото на кораба, но просто нямаше друг избор. Присъствието ѝ на кораба щеше да привлече вниманието на всички, а тя нямаше намерение да разкрие самоличността си, преди да се е съвзела напълно и да се почувства достатъчно силна, за да се сблъска със Сет очи в очи. Може би ще се оправи, когато корабът навлезе в по-спокойни води. Дотогава можеше само да търпи.

Някой почука леко на вратата и Бес се изправи, стискайки корема си с ръце.

— Кой е? — попита тя с възможно най-дебелия си глас и с лице, притиснато до ламперията. Трябваше да продължи да играе ролята си на Робърт Марлтън, представител на компанията Е. Меткалф.

— Рийвз.

Бес преглътна буцата в гърлото си.

— Влез.

Тя направи крачка назад и се олюля; Рийвз се втурна напред да я подкрепи.

— Няма подобрене — каза съчувствено той.

Тя поклати глава, защото внезапният напън за повръщане ѝ попречи да отговори.

— Може би трябва вече да се откажете от този смешен план и да се качите на палубата...

— Не! — избухна тя и за малко да се задави, после седна на койката и се сви, стеноейки от острата болка, която прониза стомаха ѝ.

— Права сте, естествено. — Рийвз потърси каната с вода, но такава в каютата нямаше. — Мис Меткалф... — Той млъкна, когато тя вдигна към него побелялото си лице. — Марлтън — поправи се той. — Да ви донеса ли нещо? Искате ли да хапнете нещо?

Бес изстена при мисълта за храна. Рийвз поклати глава, съзнавайки, че е сбъркал, и Бес му се усмихна, останала без капчица сила.

— Мислите ли, че е безопасно да дойдете пак, като се стъмни?

— Не знам. — Рийвз се намръщи. — Може би през втората нощна вахта, когато дежурният е на носа. — Той пребледня, като видя как Бес се задъха, хвана се за корема и се извини, преди да повърне отново. — На човек може да му стане лошо само от вонята тук — промърмори той и лицето му се изкриви. После взе гърнето и излезе да го изпразни.

За нейно голямо учудване стомахът ѝ се поуспокои, след като Рийвз излезе. Тя дремна малко и когато се събуди, ѝ се стори, че е нощ — в каютата беше станало тъмно. Тишината се нарушаваше само от тихия приглушен говор на свободните от работа моряци, от време на време от нечий стъпки и от шума на плискането на водата в корпуса на „Господарката на Моретата“.

Някой почука леко:

— Марлтън?

Бес позна изпълнения с уважение глас на Рийвз и се свлече от койката, за да свали резето. Тя му кимна да влезе, после затвори и се обърна към него.

— Е?

— Капитанът си е в каютата. Главният помощник Кели е на палубата с нощната вахта, а Конрад, вторият помощник, е долу. — На лицето му се изписа несигурност. — Конрад ме безпокои. Той е следващият вахтен и аз му нямам доверие. — Той се пресегна и взе шапката ѝ от масичката до койката. — Сложете си това на главата.

Бес се подчини и напъха златните си къдрици под тъмната шапка.

— Колко време остава до следващата вахта?

— Около три часа. — Той се намръщи. Явно не одобряваше желанието ѝ да се качи на палубата.

— Не се тревожи — каза тя, като видя изражението върху лицето му. — Предишния път успяхме с тази маскировка.

Но никой не ви видя отблизо.

Бес мълчаливо се съгласи.

— Готово. — Тя отстъпи назад, за да може Рийвз да я огледа по-добре. Беше облечена в широка риза и къси панталони, също като хората от екипажа.

— Не зная... — Рийвз поклати глава. — Прекалено рисковано е. Капитанът би могъл да претърси цялата черупка.

— Не казвай „черупка“ пред Сет Гарет — отрязва го тя. После изхълца. — Не можем ли поне да опитаме? — Тя имаше нужда да излезе от каютата, пък макар и за малко. Чувстваше се по-добре и глътка свеж въздух би я укрепил.

Рийвз ѝ подаде пакет, покрит с плат, преди да отговори:

— Ще се почувствате по-добре, ако хапнете нещо.

— Какво е това? — попита тя. Направи недоволна физиономия, когато видя какво има в пакета — парче студено солено свинско месо и две твърди безвкусни бисквити. — И ти искаш да ям това?

Той кимна:

— Помощникът казва, че това е най-доброто лекарство.

— Против какво? — отговори Бес саркастично. — Против чревоугодничество, може би. — Докато говореше обаче, отхапа от твърдата бисквита, която бе толкова суха, че ѝ заседна в гърлото. — Има ли нещо за пиене?

— Вода. — Рийвз ѝ посочи каната. — Оставих ви я по-рано.

Веждите ѝ се повдигнаха, когато разбра, че той е влизал, докато е спала, но не каза нищо. Извърна поглед от пламналото му лице и си наля в една малка тумбеста чашка. Макар и топла, все пак водата си беше мокра и успя да я освежи. Тя с изненада установи, че храната се чувства удобно в стомаха ѝ. Започваше да възвръща обичайното си състояние.

Бес му се усмихна:

— Готова съм.

— Сигурна ли сте, че искате да опитате? — Човекът все още изглеждаше несигурен. — Утре ще се чувствате по-укрепнала.

— Не, искам да вървим, трябва да изляза оттук, макар и само за няколко минути. Три дни в тази каюта са достатъчни, за да полудее

човек.

— Както искате — той беше мрачен. — Дръжте главата си наведена и си гледайте в краката. Придържайте се плътно до мене. — Рийвз отвори вратата.

Бес кимна и придърпа краищата на шапката си, за да е сигурна, че косата ѝ не се вижда. Импулсивно грабна палтото си и го облече с надеждата, че ще я предпази от някой бдителен поглед.

Доволен, Рийвз кимна с глава.

— Става — каза той, преди да излезе.

Първото нещо, което Бес почувства, когато се показва навън, беше топлият полъх на свежия въздух. Над тъмния океан се стелеше тънка мъгла, която едва доловимо миришеше и имаше вкус на сол. Нощните шумове на борда звучаха успокояващо. Лекият ветрец донасяше приглушения разговор между дежурните от нощната вахта. В тишината самотно прокънтяха стъпки по палубата, чуваше се и постоянното поскърцване от движението на кораба.

Рийвз стоеше до нея, мълчаливо и нащрек. „Дали всичко ще мине благополучно — мислеше си Бес. — Какво би станало, ако разберяха коя е?“

Разтревожена, бавно, за да не го стресне с някое рязко движение, Бес протегна ръка и леко го докосна по ръкава на ризата.

Къде е вахтеният? — прошепна тя.

Той не отговори веднага и момичето обходи палубата с очи. Тишината беше нарушена от далечен мъжки смях, след което се чу хор от смехове. Напрягайки се, тя огледа палубата още веднъж и не видя никого.

Никого не виждам — каза Рийвз.

Тя усети колко напрегнат е той, докато оглежда кораба.

Момичето гледаше омагьосано кораба и различните принадлежности на борда му. Напрежението ѝ започна да спада полека. Вдишваше дълбоко соления въздух и за първи път разбра защо чичо ѝ бе описвал морето толкова красиво. Вятърът плющеше в платната над главите им; като погледнеш надолу пък, се виждаше как вълните гаят кротко дървения корпус на кораба.

— Там има някой — каза Рийвз и посочи към кварталдека. — Чакайте тук, ще го изненадам, за да не ни изненада той.

Бес кимна и се взря в мрака трепереща, докато Рийвз се заизкачва по стълбичката към кварталдека.

Каква глупачка беше да си вярва, че ще може да заблуди някого с маскарада си! Това първо изпитание щеше да бъде и най-тежкото. Щеше ли да успее да заблуди екипажа, че е млад мъж?

Тя си представи момента, когато Сет щеше да разбере кой всъщност е Робърт Марлтън. И чак в Калифорния, когато научи, че човекът, който е поел компанията Меткалф, не е племенник, а племенница на Едуард...

Бес почувства внезапен спазъм в стомаха си — толкова силно и страшно й се прииска да си е в къщи — в Уилмингтън, в безопасност.

Защо нощта беше така тиха? По гърба й премина тръпка. Луната беше само един блед, неясен кръг сред облаците и на фона на мастилената бездна не мъждукаше нито една светлинка.

Тя се хвана за рейла и се взря в хоризонта. По това време на нощта нямаше кой знае какво за гледане — единствено мрак и вода. По върховете на вълните тук-там се виждаха малки бели гребени.

Спокойствието на нощта приспа тревогите й и тя се наслаждаваше на свободата да стои на горната палуба. „Та на мен вече не ми е лошо“ — установи тя, макар че морето все още бе бурно, вероятно бисквитите и соленото свинско си бяха свършили работата, както беше казал на Рийвз мистър Кели — първият помощник-капитан.

При мисълта, че ще трябва да се върне в каютата, Бес се намръщи, но не можеше да направи нищо — достатъчно рисковано бе да се качи на палубата, макар и за няколко минути. Колкото повече стоеше там, толкова по-голяма беше опасността да я открият... и плановите й да пропаднат. Струваше ли си заради няколко живителни глътки въздух да жертва мига на възмездието? Докато Гарет не подозираше коя е тя, Бес имаше надмощие.

Ала тя вече едва понасяше своето пленничество и с нетърпение очакваше да се освободи от него. „Мисли си за Сан Франциско, земята на златото.“ — На карта беше заложено нещо повече от самото отмъщение — в Калифорния трябваше да направи състояние.

— Марлтън!

Дъхът й спря, когато гласът на Рийвз я стресна и прекъсна мислите й. Той се бе върнал незабелязано и сега стоеше зад нея; беше сложил леко ръка на рамото й.

— Морякът няма да ни безпокои... Не, не гледайте към него! — бързо прошепна той и я извъртя с гръб. Съвсем небрежно, за да не буди съмнение, Рийвз застана между момичето и моряка, преграждайки пътя му. — Питат се коя си ти, нека не си търсим белята.

Бес се съгласи, а сърцето ѝ силно биеше.

— Колко още да стоим тук? Само като си помисля, че ще трябва да слизам долу... — попита момичето.

Рийвз изръмжа:

— Не много. Гарет ще се качи всеки момент.

— Гарет! — възкликна Бес ужасена. — Извинявай — каза меко тя, поглеждайки Рийвз крадешком. — Обещавам да се държа безшумно.

Погледът ѝ се върна към тъмното море, а мислите ѝ бяха заети с образа на Сет — как я гледа с обожание... мрачното му лице в деня, когато замина... Тя сложи ръка на корема си и почувства болезнената липса на онова, което би трябвало да бъде там... По дяволите!

— Марлтън! — предупредително прошепна Рийвз.

Той стрелна моряка с поглед и Бес усети как се смразява.

— Мислиш ли, че ме е чул? — тя устоя на желанието да се огледа наоколо.

Съвсем нехайно, Джон Рийвз я заобиколи и докато вървеше, незабелязано я обърна в противоположната посока.

— Не, май че не.

— Слава Богу — пое дъх тя и Рийвз въздъхна, като видя облекчението ѝ. Момичето преглътна, за да навлажни изсъхналото си гърло, и хвана Рийвз за ръката.

— Май е по-добре да се връщам.

За един дълъг, напрегнат миг двамата се взираха един в друг. Бес видя в очите му страх и безмълвно послание: трябва да бъдем внимателни. Тя мълчаливо се съгласи, пусна ръката му и се приготви да слезе.

— Хей, моряко! — излая зад тях един плътен глас и ги стресна. По палубата се чу скърцане на ботуши, които се приближаваха. — Нямаш ли си работа? — попита един груб глас.

Непознатият сложи ръка на рамото на Бес и тя се вцепени от ужас. Мили Боже, той говореше на нея!

— Остави го, Федър — спокойно го прекъсна Рийвз. — Той не е от вашите, това е Робърт Марлтън от Меткалф Къмпани.

Тежката ръка веднага се махна.

— Марлтън, а? — Алф Федър се изхили злобно и Бес потръпна, като видя, че той застана до рейла наблизко. Тя трепереше и не откъсваше поглед от водата, не смееше да вдигне глава, за да не види лицето ѝ.

— Абе разправят, че хич те няма напоследък, началник — рече той. — Май понахрани рибетата, а, малкия?

Бес се благодареше наум за тъмнината, която я скриваше от изпитателния му поглед, и само поклати глава. Внезапно съобрази какво да прави. Престори се, че ще повърне, и се наведе над рейда. Сега, когато опасността беше толкова близо, отново почувства гадене и се помоли наум това усещане да премине. Морякът се захили и я потупа по рамото.

— Шъ се оправиш, приятел, кат забравиш глезлъците от сушата. — Гласът му се сниши до ръмжене. — И се варди да не цопнеш зад борда — да не развалиш на рибите манджата, я!

Грубиянът се изхили на собствената се шега, когато за ужас на Бес към тях се приближи още един моряк.

— Юнгата не слуша, а, Алф? — попита новодошлият.

— Не бе, Джеф — ухили се Алф. — Тоя тук е Марлтън, момчето от Меткалф.

Те се изсмяха при мисълта, че представителят на Меткалф може да бъде момче.

Бес ги огледа крадешком. Тя предположи, че новодошлият е Джеф Конрад, вторият помощник-капитан. Той беше мускулест млад човек с неприятно дрезгав глас, в който се долавяше сарказъм. Конрад беше среден на ръст, с няколко инча по-висок от Джон Рийвз и с цяла глава по-нисък от моряка Федър.

С наведена глава и ниско нахлупена над ушите шапка, Бес ги наблюдаваше внимателно. Бяха облечени в дрехи като нейните, а от ръкавите на карираните им ризи се подаваха здравите им ръце.

И двамата бяха не само по-високи, но и по-набити от Джон Рийвз. Приятелят ѝ не би се справил с нито един от тях, установи тя и сърцето ѝ сякаш потъна — никак не ѝ харесваше начинът, по който я гледаха, като че ли я мислеха за някаква играчка. Джеф Конрад

приличаше на човек, който обича да се заяжда с по-слабите от себе си, и тя с тревога помисли, че в такъв случай Федър не би ѝ помогнал ни най-малко.

— Какво правиш горе, Конрад? — попита Джон Рийвз през зъби.
— Струва ми се, че си на вахта.

— Така е, ама не може ли човек да глътне малко въздух, а?

В гласа му се долавяше предизвикателство.

Джон изръмжа нещо неразбираемо в отговор, което очевидно изразяваше съгласие, защото Конрад изостави тази тема.

Бес не хареса Джеф Конрад и разбра защо Джон беше притеснен. Тя знаеше, че най-разумното, което трябваше да направят, бе да си тръгнат веднага, преди да се е случило нещо непоправимо.

„Как обаче можем да избягаме необезпокоявани?“ — Бес не се притесни от поведението на Джеф, но ако той разбереше, че тя е жена, тогава и всички на кораба — включително Сет Гарет — щяха да разберат.

Във въздуха като плътно було се виеше нещо застрашително, което я обгръщаше и задушаваше. Беше топло. Бес се чувстваше неудобно в дебелото палто и вълнената шапка; тя завидя на моряците за леките им ризи и свободните панталони. Носеха черни широкополи шапки с дълги тъмни панделки, които падаха по гърбовете им и се развяваха от нощния бриз.

„Отивайте си и ни оставете на мира“ — приканваше ги тя мислено. Сега вече бе готова да се върне в каютата. Само да можеха да се измъкнат...

Беше ѝ горещо. Ризата ѝ под палтото беше мокра от пот и прилепваше за кожата ѝ. Без да мисли, тя започна да се разкопчава и се вцепени, когато забеляза, че я гледат. Шокирана от собственото си безразсъдство, тя хвърли поглед към Конрад и видя, че той я зяпа вторачено, докато говореше с Алф Федър. Очите му се свиха подозрително, след това отклони погледа си от нея.

— Ква ти е болката, момче? — измърмори той.

— Конрад... — предупреди го Рийвз.

— Не си пъхай сополивия нос навсякъде, Рийвз. Сега говоря с Роби Марлтън. — Ръката му обгърна крехките рамене на Бес. Тя потръпна, но устоя на изкушението да се дръпне. Това само би

амбицирало грубияна, затова не помръдна, надявайки се, че на Конрад скоро ще му омръзне и ще се махне.

— Божичко — избухна внезапно вторият помощник и си дръпна ръката. — С палто, в тази жега! Ама че сукалче!

Грубите му дебели пръсти хванаха яката на палтото ѝ. Тя с мъка преглътна и извърна лице; усети отвратителния му дъх и топлината, която се излъчваше от него.

— Ква гладка кожа имаш, малкия! Виж, бе, Алф! — Бес затаи дъх от страх, че той ще я погали или щипне по бузата. — Ми ти нямаш мъх по бузите си даже колкото праскова! — Конрад неочаквано я хвана за яката, а тя извика и се дръпна. — Щом кат ти е толкова студено, значи имаш нужда от изпотяване — избоботи той. Блъсна силно Бес и тя падна на палубата; дъхът ѝ секна и внезапно страхът ѝ отстъпи място на силен гняв.

— Остави го на мира! — Рийвз посегна към Конрад, но Федър го сграбчи за яката.

Докато се подиграваше на безпомощния Рийвз, Конрад ритна една кофа към Бес.

— Вземи да се изкъпеш, малкия, и шъ се сгрееш за нула време!

От кофата се разплиска вода и намокри панталоните ѝ. Докато се изправяше, тя усети как в нея се разгаря гняв. Как смееше този грубиян да се държи така с нея и Рийвз! Тя се втренчи в Конрад с пламтящ поглед и стисна юмруци, без да я е грижа в тоя момент дали Конрад ще разбере, че тя е жена.

— Простак такъв — изкрещя тя. Хвърли се към него и започна жестоко да го налага, а той се хилеше от удоволствие. Хвана ръцете ѝ и ги закова отстрани; след това здраво притисна Бес към гърдите си.

— Отваряй си очите кого млатиш, сукалче — прошепна с копринен глас в ухото ѝ. — Хлапе като тебе може лесно да се подхлъзне и да цопне зад борда, ако не внимава.

— Коо-нрад!

Конрад се вцепени. Капитанът, който беше чул караницата, докато се качваше на палубата, изглеждаше побеснял.

Конрад пусна Бес, която побърза да отиде при Рийвз; морякът застана мирно. Алф Федър освободи Рийвз от желязната си хватка.

Настъпи напрегнато мълчание. Моряците се бяха стреснали от идването на своя капитан. Гарет се взря сурово в тях, после погледна

бегло Рийвз, преди да се вгледа изпитателно в Бес.

Тя преглътна с мъка и се извърна, за да види дали шапката ѝ си е на мястото. Дали Сет я беше познал? Или пък беше заподозрял, че нещо не е наред? Дори и да беше така, това не можеше да се разбере от поведението му. След няколко дълги, ужасни минути, през които Бес се страхуваше, че всички ще чуят ударите на сърцето ѝ, Сет отново насочи вниманието си към моряците.

— Предупредих те, Конрад — промълви той.

— Сър, аз...

— Тихо! — Гласът на капитана прокънтя и дъхът на Бес секна; тя се вцепени при вида му. В този момент в лицето му нямаше нищичко, което да напомня за нежността на младия офицер, когото тя беше обичала. Сега той изглеждаше по-зрял, а чертите му бяха станали по-ъгловати и сурови. Стоманеният поглед на сините му очи като че ли пронизваше душата ѝ.

Той стоеше с разкрасени нозе и отпуснати встрани ръце — властен и застрашителен. Беше облечен в двубордова куртка, разкопчана и откриваща белоснежната му ленена риза. Сиво-кафявите бричове стояха опънати на дългите му мускулисти крака, обути във високи, добре излъскани ботуши от телешки бокс. В него се долавяше нещо безмилостно и застрашително, като че ли беше обгърнат от аурата на самия дявол.

Бес потрепери; за първи път в душата ѝ се прокрадна съмнение — дали ще може да се изправи срещу този човек и да го победи? Толкова често в кошмарите си тя си бе представяла крехкия плач на дете и мъртвешката тишина след него.

По дяволите Сет Гарет! Не се страхуваше от него, в края на краищата той беше просто човек.

— Федър! — Гласът на капитана прокънтя отново. — Слизай долу, с тебе ще се разправам по-късно. — Той го изгледа, докато си тръгна, след което впи студените си сини очи във втория помощник. — А ти, Конрад, разчисти всички раковини от стаксела.

Очите на Конрад се отвориха широко:

— Ама, кап'тане — смотолели той, — там няма ракови...

— Не се подчиняваш на заповед, моряко? — Тонът му беше раздражителен и рязък.

— Не, сър!

— Изпълнявай тогава — изсъска той. Капитанът измери Конрад изпод спуснатите си клепачи и морякът побърза да се подчини. После си тръгна, като че забравил за присъствието на Бес и Рийвз.

Гарет изглеждаше зает със собствените си мисли, докато крачеше към кварталдека; пръстите на дясната му ръка подръпваха крайчеца на ухото му. Бес го гледаше омагьосана — така правеше и някогашният Сет, когато беше замислен или разстроен.

Тя отново се върна назад във времето и сърцето ѝ се разнежи от спомена. После грубата действителност отново я скова.

Гарет се обърна:

— Рийвз, Марлтън — вие сте Марлтън, нали — добре ли сте?

— Всичко е наред, сър — бързо отговори Рийвз.

Капитанът кимна доволен и се отдалечи.

Бес установи, че не може да откъсне поглед от него, докато отиваше към рейла и после се взря в морето. В продължение на пет години единственото чувство, което хранеше към този човек, бе всепоглъщаща, заслепяваща, безумна омраза. Когато го видя сега обаче, след всичките тези години, Бес усети, че е смутена и объркана, и това никак не ѝ хареса.

— Бес? Добре ли си? — чу тя гласа на Рийвз.

Събудена от спомените си, тя му се усмихна вяло.

— Добре съм. А ти? — Той кимна. — Оня, другия... — каза тя. — Не Конрад, а...

— Алф Федър. Допреди няколко месеца беше втори помощник, но обърка нещо с порцията на друг моряк. — Рийвз се поколеба. — На един юнга.

Бес беше ужасена — имаха ли тези хора някаква съвест, някакъв морал? Дали току-що в лицето на тези долни хора не си бяха създали най-върлите врагове?

Джон я сграбчи за ръката, когато тя тръгна да си върви. Той се намръщи:

— Къде отиваш?

— Връщам се в каютата.

Очите му проблясваха сърдито.

— Тогава просто ми кажете, по дяволите! Как да се грижа за вас, като не знам какво смятате да предприемете!

— Извинявай — промълви тя, чувствайки, че укорът е заслужен. Джон беше прав — докато беше на борда на „Господарката на Моретата“, нейното положение беше изложено на потенциална опасност. Беше сама жена на кораб, сред мъже, които я ужасяваха. На кораба Джон можеше да се оправи много по-лесно от нея и нямаше да е зле тя да не забравя това.

Лицето му омекна.

— Просто не искам да ви се случи нищо лошо. — Той замълча, после продължи: — Чичо ви не би ми простил.

Тя кимна в знак на съгласие.

Това повече няма да се повтори — обеща тя.

След като беше опитала вкуса на свободата, на Бес ѝ беше все по-трудно да стои в каютата. Беше чудесно да вдишваш свежия въздух и спокойствието на нощта.

След три дни страхът ѝ да не бъде разкрита изчезна и тя си втълпи, че няма нищо страшно, щом досега е останала на кораба безнаказано. Беше ѝ скучно и усещаше в себе си някаква дързост, пък и здравето ѝ се бе възстановило. Окуражена от предишния си успех, тя изгаряше от желание да опита отново. Известно време я занимаваше мисълта да предизвика Сет Гарет, като му разкрие истинската си самоличност, и предусещането ѝ за тази среща беше като предвкушване на някакъв деликатес.

И защо пък не? Сет нямаше да обърне кораба обратно към Уилмингтън, времето беше безценно за капитана, а „Господарката на Моретата“ вече няколко дни пътуваше в открито море.

През последните три дни Бес беше много предпазлива, ала в каютата се чувстваше като престъпник в килия и освен това ролята на страхливка страшно ѝ беше омръзнала. Предупрежденията на Рийвз и молбите му да стои долу вече ѝ досаждаха.

— Искам да се кача на палубата — беше му казала тя малко по-рано, когато му се оплакваше колко неспокойна се чувства.

Той кимна и в кафявите му очи проблесна съчувствие.

— Мисля, че първият помощник е дежурен довече...

— Имам предвид сега! — прекъсна го тя.

Рийвз беше шокиран. Слабото му лице побледня и той се взря в Бес със зяпнала от учудване уста. Енергично поклати глава и лицето му потъмня.

— Това е голяма глупост, мис, и вие го знаете! — Той се изпъна, готов за битка.

Бес предизвикателно вирна брадичка:

— Не се страхувам от капитан Гарет.

— А може би трябва да се страхувате.

Бес усети тревожно потръпва не по гърба си.

— Обясни ми какво имаш предвид.

— Забравяте, че Гарет е капитанът и неговата дума тук е закон.

Бес се отпусна.

— Ти забравяш, че Гарет е подписал договор с Меткалф Къмпани, а Меткалф Къмпани съм аз.

— Да, но знае ли капитанът това? — Рийвз беше вдигнал вежди. — Той знае, че компанията е в ръцете на братовчед ви — Джордж Меткалф; ще му кажете ли истината сега? — Той поклати глава, докато сядаше на един закован за пода стол. — Мис Меткалф, по неизвестни причини вие поискахте да скриете своята самоличност. Как ще реагира Гарет, когато разбере коя сте? Много се съмнявам, че ще се зарадва, като узнае как сте го измамили.

Думите на Рийвз я накараха да се замисли. Дали пък нейният служител не знаеше повече от това, което казваше? Нима беше заподозрял, че това пътуване имаше две цели: едната — разширяване на компанията на запад, и другата — жаждата ѝ за отмъщение? Тя почна да хапе устните си. Какво беше казал чичо ѝ на своя доверен служител през последните четири години?

— Да не би да намекваш, че Сет Гарет може да ми направи нещо лошо? — попита тя.

— Не знам — отговори ѝ той. — Но си мисля, че е добре да не забравяте: докато сме на кораба му, сме напълно в негова власт. Ние определено сме много уязвими — в открито море, на един кораб с група нехранимайковци. Не мисля, че трябва да казвате на Гарет, че сте го измамила.

— Ама, Джон...

— Смята се, че жена на борда носи нещастие.

Бес въздъхна.

— Добре, значи довечера.

Рийвз въздъхна от облекчение.

— Довечера ще се качим на палубата.

Беше рано следобед и на кораба цареше тишина. Тя беше сама в каютата и копнееше за свободата горе и за свежестта на въздуха; капитан — не капитан, Бес реши да се качи — Рийвз напразно се тревожеше. За няколко минути нищо нямаше да ѝ стане.

По дървения под над главата ѝ тихо заръмя дъждец и от звука му още повече ѝ се прииска да бъде свободна, какво не би дала да обърне нагоре лице към пролетния дъжд и да усети по кожата си гъдела на неговата прохлада и свежест! Да улавя с устни капките, както правеше толкова често като дете!

„Рийвз е при капитана“ — помисли си тя. Нищо страшно нямаше в това да се поразходи по палубата. И после, кой би обърнал внимание на някаква самотна фигура в проливния дъжд? Времето беше идеално! Ще избяга за мъничко и после ще се върне в каютата — ни лук яла, ни лук мирисала.

Един вътрешен глас се обади — ами Конрад и Федър? Е, помисли си тя, ще се оправя с тях, ако ги срещне. Нетърпението я беше направило безразсъдна и тя почти не чувстваше вина, че не се придържа към съвета на Рийвз. Момичето отвори вратата и се послуша. Чуваше се само тихото, постоянно почукване на дъжда по палубата, както и поскърцването и стонове на корпуса. Бес изчака още миг, дълъг, колкото един удар на сърцето, и се вслуша в звуците, които издаваха моряците — всеки със своето си занимание. Хората на Гарет бяха твърде заети, за да обърнат внимание на самотната фигура до парапета.

На устните ѝ се появи доволна усмивка; тя нахлупи шапката си и излезе от каютата.

ГЛАВА 4

— Ще спрем в Бразилия, ето тук — каза Сет и посочи на картата. Той се бе протегнал на бюрото и сега се изправи. — Дотогава обаче ще ни трябват вода и провизии. Можем да заредим „Господарката на Моретата“ и отново да тръгнем, за по-малко от два часа, ако трябва. Няма да изгубим ценно време.

Думите на Сет бяха последвани от продължителна тишина и той се намръщи, забелязвайки колебанието на Рийвз.

Рийвз вдигна поглед, почервения и се размърда тромаво на стола си.

— Какво казахте, капитане?

— Какво не е наред, Джон? — Сет седна и се облегна назад, а сините му очи бяха вперени в лицето на Рийвз.

— Нещо да не е наред? — В очите на Джон се четеше предпазливост и Сет се заинтригува.

— Да не би да е нещо с Марлтън? — попита той. — Да си призная, изненадам съм как Джордж е могъл да избере толкова млад човек за такова начинание.

— Е, не е чак толкова млад, капитане. — Рийвз се чувстваше неудобно.

Капитанът присви очи и поклати глава.

— Вярно, че оная вечер беше тъмно, но не съм толкова сляп, че да не мога да позная едно младо момче. — Изведнъж Сет се усмихна широко. — Това е моят кораб, мистър Рийвз, и аз като капитан трябва да бъда наблюдателен.

Рийвз наведе глава в знак на съгласие.

— Може да е момче, но е много умен.

Сет вдигна ръка, за да го прекъсне. Лицето му беше приветливо; той се наведе напред и стиснатите му длани се отпуснаха върху лъскавата повърхност на бюрото.

— Ако Марлтън представлява някакъв проблем, Джон, може би аз мога да помогна...

Рийвз премига.

— Да помогнете, сър? Не, това просто не е нужно.

— Може би трябва да поговоря с него.

— Не!

Капитанът беше обезпокоен от енергичността на този отрицателен отговор.

— Тогава какво има?

— Роб... ъ-ъ, е много притеснен заради морската си болест.

— Разбирам.

Рийвз побърза да защити младежа.

— Вижте, сър, той не е някой, с когото да не можеш да се разбереш. Господин Меткалф му има доверие. — На лицето на Рийвз се появи подобие на усмивка. — Сега, когато плаваме в по-спокойни води, вероятно скоро ще го видим на палубата. — Изражението на лицето му се промени и той се засмя. — Тепърва ни предстои да направим от Марлтън добър моряк, капитане.

— Добре. — Сет се усмихна леко. Той се изправи, за да отиде до една малка масичка, вградена в стената, и си наля чаша вода. Обърна се към Рийвз и предложи да му налее, като посочи каната: — Джон?

Рийвз вдигна поглед от купчината документи, в която се бе вторачил.

— Не, капитане, благодаря.

Сет въздъхна. Напоследък се чувстваше преуморен и вероятно това беше причината да мисли за това, че понякога Джон се държи странно, както и за особената му мнителност по въпроса защо момчето не си показва носа навън от каютата.

Сет беше впил изпитателен поглед в Рийвз, изучаващ списъка със стоките, включени в корабния товар. Може би Джон е нервен, тъй като е подложен непрекъснато на изпитанието да откликва на нуждите на болния Марлтън. Гледането на болен човек може да изпили нервите на всеки, а Джон Рийвз не беше по-различен от другите.

Досега пътуването протичаше гладко. „Господарката на Моретата“ беше отново в движение благодарение на средствата, отпуснати от Джордж Меткалф — новия собственик на Е. Меткалф Къмпани. Той беше изпълнил своето задължение по сделката и сега корабът, натоварен със стоки на компанията и придружаван от нейните представители — Джон Рийвз и Робърт Марлтън, следваше курса си

през нос Хорн към Сан Франциско. Когато стигнеше в Калифорния, и Сет щеше да е изпълнил своята част от споразумението.

Сет се чувстваше изтощен. Дали пък тези мисли не бяха само илюзии на един преуморен ум? Той не бе мигнал в продължение на няколко нощи; всъщност не беше спал добре от няколко седмици!

Пред уморения му поглед се появи видение с блеснали очи и мека кожа с цвят на сметана... с коса, чийто цвят напомняше уловени в плен лунни лъчи. Елизабет Мери Меткалф. Откакто Сет неохотно бе приел финансовата помощ на чичо й, образът й не преставаше да го измъчва. Той си спомни топлотата, с която тя го докосваше, сладостта на нейните устни; челюстите му бяха толкова здраво стиснати, че почувства болка. Имаше време, когато бяха влюбени — силно и страстно. После Сет бе принуден да замине отново по море, а пред Бес се откриха нови, по-примамливи перспективи от тези, които предлагаше скромният първи офицер на търговски кораб.

„Защо, Бес?“ — питаше се той. Нима всичко между тях е било лъжа?

Сет се проклинаше и се винеше за всичко. Но защо трябваше да го е грижа? В края на краищата той беше приключил с Елизабет Меткалф, нали? Сет се навъси. Писмото на Джордж Меткалф беше събудило спомените му — както мили, така и болезнени. И колкото да се опитваше, не можеше да прогони от съзнанието си образа на момичето.

— Всичко изглежда наред — каза Рийвз, връщайки отново Сет към действителността. Той вдигна поглед от купчината документи. — Споменахте, че в Пернамбуко имало подходящи за търговия стоки, и аз мисля, че мистър Меткалф не би възразявал, ако спрем там. Всички ще спечелим от това.

— Сигурно е така — отвърна сухо Сет.

— Чудесно. — Рийвз се изправи с документите в ръка. — Струва ми се, че обсъдихме всичко. — Капитанът кимна с глава и Рийвз се отправи към вратата. С ръка на дръжката, Джон се извърна и очите му срещнаха погледа на капитана. — Що се отнася до Роб, капитане... — Рийвз се поколеба. — Аз ще се погрижа да не ни създава проблеми.

— Надявам се да не създава. — Сет си спомни за сблъсъка на младежа с двамата моряци.

Рийвз въздъхна.

— Капитане, моят работодател сметна за крайно необходимо да изпрати именно него на това пътуване. Трябва да бъдем толерантни с него. — Той помълча, после добави с поверителна усмивка: — Освен това Роб му е роднина.

Образът на Елизабет отново завладя съзнанието на капитана.

— Знам колко ви е тежко, мистър Рийвз. — *Кой би си дал труд да се грижи за роднините на Меткалф?* — Ако имате нужда от помощ...

На Рийвз, изглежда, му олекна.

Благодаря ви, капитане. Няма да го забравя.

Когато Бес се изкачи по стълбата на горната палуба, беше изненадана от силата на дъжда. Времето се беше развалило. Лекият вятрец от север бе станал по-хладен и докато преди няколко минути всичко беше спокойно, сега палубата кипеше от действията на екипажа под командата на първия помощник. Мистър Кели стоеше разкراчен на кварталдека, а моряците се щураха нагоре-надолу и подготвяха платната.

Бес се задъха, когато внезапен силен повей на студения вятър развя дрехите ѝ и за малко не отнесе шапката ѝ. Тя огледа палубата, стисна шапката си в ръка и потърси къде да се скрие от дъжда и вятъра.

Пороят беше навлажнил дрехите ѝ и тя трепереше от студ, но все още не ѝ се слизаше долу. Желаяше и се нуждаеше силно от тези кратки мигове, прекарани на открито.

— Стига сте се пипкали, отпуснете въжетата на десния борд!

Бес отвори широко очи, като видя как щурманът изрита силно по задника един моряк, който се мотаеше объркан наоколо. Момчето падна, но скокна бързо, за да изпълнява следващите заповеди, обилно украсени с цветисти изрази.

Бес отбеляза с тревога, че „Господарката на Моретата“ се поддава на вятъра, който връхлиташе с всичка сила върху кораба. Един от моряците нададе радостен вик — подгонен от силата на вихъра, корабът бързо цепеше водата. „С тази скорост — си помисли Бес — ще пристигнем в Сан Франциско много бързо.“

— Я виж ти, и това ако не е Роби Марлтън — чу тя един груб и неприятен, но познат глас.

Стресната, Бес се извъртя бързо, за да се окаже очи в очи с Джеф Конрад, втория помощник. Той се ухили злобно при мисълта за отмъщението, което ѝ бе обещал. Тя си спомни за предишния им сблъсък и се озърна, като търсеше начин да избяга или да извика някого на помощ. Момичето смотолеви нещо под носа си — нямаше го Рийвз да ѝ помогне и тя трябваше да обвинява единствено себе си за положението, в което се намираше.

— Е, моряко, пак се срещаме, а? — Конрад заплашително издаде напред лице и я сграбчи за палтото. Очите му светнаха, а жълтите му зъби се оголиха в мръсна усмивка. — Хич не беше умно да идваш тук самичък, Роби. Освен ако не си търсиш белята.

Бес не се уплаши.

— Пусни ме, Конрад — каза тя повелително.

Конрад сякаш се вцепени, после рязко отметна назад глава и вятърът разнесе гръмкото му кикотене. Бес използва този момент и го настъпи по пръстите на крака; вторият помощник изквича и я пусна. Тя направи отчаян опит да се освободи, ала Конрад отново успя да я сграбчи здраво. Момичето се строполи на палубата, притиснато от масивното тяло на Конрад.

Бес се задъхваше, а морякът изръмжа и стана. Той си разтриваше болното стъпало и псуваше.

— Шъ ти дам аз на тебе добър урок... — Заплахата му увисна във въздуха, когато той я погледна.

Конрад я оглеждаше с широко отворени очи и Бес побледня, когато видя променения израз на лицето му. Шапката ѝ беше паднала и женствените ѝ руси къдрици, прибрани с фиби, можеха да бъдат видени от всички. Грубиянът се приближи и сякаш в транс, посегна да докосне с благоговение един платиненорус кичур. Бес преглътна с мъка, без да забелязва шибация дъжд, който продължаваше да развихря гнева си. Да бъде разкрита точно от този човек!

В един изпълнен с напрежение миг, погледите им се срещнаха. Очите на момичето бяха изпълнени с ужас, а на Конрад — с хитрост. По лицето му се изписа желание и той широко се ухили. Тъмните му очи светнаха.

— Я виж ти, какво сме си имали тука! — Той пристъпи към нея, присмивайки се на страха ѝ, докато тя отстъпваше покрай парапета.

— Не ме закачай, Конрад — изсъска тя и зърна шапката си наблизко; опита се да си я вземе, обхваната от налудничавата мисъл, че ако успее да я нахлупи, ще може да избяга и отново да се превърне в момче.

В момента, в който Конрад също погледна към шапката, разбра, че намерението ѝ е глупаво. Конрад се изхили, взе шапката и я вдигна високо.

— Нея ли търсиш, госпожичке? Кво, не щеш ли да се опознаем и да станем приятелчета?

Бес се уплаши. Тя рязко изпусна въздуха от дробовете си, а сърцето ѝ заби неудържимо.

— Дай ми шапката!

Той отново се закиска, като игриво дърпаше шапката подобно на рибар, който дърпа стръвта.

— Що не дойдеш да си я вземеш?

Бес се опита да прецени какви са шансовете ѝ да се справи с него. Той беше едро, силно животно и тя нямаше достатъчно сили, за да му излезе насреща.

— Мистър Конрад, проблеми ли имате?

Бес застина в изненада, като разпозна мистър Кели, първия помощник, който беше дошъл откъм десния борд.

— Мистър Кели, ми аз тука... — запелтечи Конрад и пребледня.

Шапката ѝ се валяше на палубата, но Бес не смееше да си я вземе.

— Ако не е твоя приятелка, коя е тя, по дяволите — попита той.

Бес пламна и отправи бърз поглед към него.

— И как се е промъкнала на борда, да я вземат рогатите?

Конрад неспокойно пристъпяше от крак на крак.

— Ако щете вярвайте, ама т'ва тука е Роби Марлтън — той се обърна към Бес с мазно изражение на лицето.

— Роб Марлтън? — Кели учудено вдигна вежди и потърси погледа на Бес за потвърждение.

Тя наведе глава.

— Това е невъзможно — упорстваше той.

Първият помощник стоеше до Конрад. Той беше хубав мъж — слаб, но силен и добре сложен. Въпреки недоверието, изписано по брадатото му лице, очите му я гледаха със симпатия. Вероятно усети

колко зле се чувства момичето, защото чертите му се смекчиха в израз на съчувствие и любопитство.

Бес успя само да кимне мрачно с глава.

— Мистър Кели! — прогърмя нечий глас. — Защо мързелуват тия хора?

Сърцето ѝ ускори пулса си, когато видя, че към тях се приближава капитан Гарет. Не, не сега! Тя изпита силно желание земята да се разтвори и да я погълне. Още не беше готова за тази среща!

— Какво става тука, Джеймс? — Сет се приближи навъсен. — Конрад, има толкова работа...

Двамата мъже се отдръпнаха и той видя, че има и трети човек. Тя се обърна с намерение да побегне, ала капитанът я хвана за ръката и грубо я спря. Момичето се опита да се освободи, на хватката му беше прекалено силна за нея — готова, или не, тя нямаше никакъв избор и беше принудена да се сблъска с него лице в лице.

Сет се взря в нея и усети как се напруга. Сините му очи я приковаха на място; тежка мъчителна тишина се възцари на палубата. Дъждът спря изведнъж, като че ли по силата на някакво вълшебство, даже вятърът застина — изненадан и смълчан.

Сет промълви едва доловимо:

— Елизабет? — Шепотът му беше толкова тих, че тя даже не беше сигурна дали наистина го е чула.

Бес преглътна с мъка, като че ли нещо внезапно я беше стиснало за гърлото. Той излъчваше същия мирис на солена въздух и сапун и на нещо, характерно само за него.

Лицето му отразяваше борбата на различните чувства в душата му — изумление, радост, разбиране, болка.

— Здравей, Сет — прошепна тя, след като отново можеше да говори. За нейна изненада, тонът ѝ беше хладен и лишен от чувство, ала дълбоко в себе си усещаше страшния кипнеж на разбунените чувства. Разтреперана, тя видя, че той отново беше станал същият както преди години. Не, помисли тя, беше станал още по-красив от преди. Тя забрави обидата и усети силно желание да го прегърне и отново да усети устните му върху своите.

— Беше толкова отдавна... — каза тя.

— Колко време мина?

Тя се престори, че не си спомня, макар че знаеше съвсем точно — пет години, шест месеца, две седмици и три дни...

Сет се вцепени, когато чу хладния ѝ отговор.

— Може би не достатъчно дълго — каза тя и лицето му потъмня като буреносен облак.

— Бес, какво, по дяволите, правиш на моя кораб!

Тя се взря в него, ужасена от силата на гнева му.

— Братовчед ми ме изпрати! Какво, мислиш, ще правя тук иначе!

Той изруга нещо под носа си, ала тя успя да го чуе. Като че ли я прободеше остър нож и от докосването му ѝ се прииска да завие. Той се държеше така, като че ли тя го беше наранила, а не точно обратното.

Живо я изучаваше и тя беше обхваната от силно и неконтролируемо желание да се изсмее. Колко абсурдно беше, че Сет би могъл да я мрази, след като точно той беше причината за цялото ѝ нещастие! Той беше виновният, не тя!

Мили Боже, никога не беше си представяла, че ще стане така! Смяташе да се подготви по-добре, да се изправи пред него, облечена в красива копринена рокля и косата ѝ да бъде изящно подредена. Щеше да изглежда много съблазнителна, парфюмирана с розово масло, и той в никакъв случай не би могъл да ѝ устои. Вместо това сега стоеше пред него парцалива и подгизнала като дете без майка, което се прехранва от просия по улиците. Тя не можеше да не признае, че в този момент нейната позиция беше губеща.

Бес си припомни, че този човек я беше използвал, а след това напуснал, и от тази мисъл отново усети напрежението в себе си. Защо изобщо си даваше труд да мисли за външния си вид? Определено не се надяваше да му направи впечатление, нито пък смяташе, че самочувствието ѝ ще се повлияе от красивите рокли.

Бес никога повече нямаше да му позволи да я нарани отново.

Към тях се втурна Джон Рийвз, изпълнен с желание да помогне на Бес.

— Мис Меткалф, нали ви казах да си стоите в каютата! — Той беше преценил ситуацията съвсем точно и искаше да отведе Бес долу.

Момичето усети как Сет се напрегна, когато Рийвз се опита да я откъсне от него. Тя тръсна глава и отказа да се подчини. Беше вече твърде късно — Сет знаеше за нейното присъствие на кораба. Беше

дошло времето да понесе последствията от това, че глупаво рискува да се покаже на палубата.

— Знаехте ли, че тя е на борда?

Недоверието в погледа му се смени с гняв, когато Джон кимна с глава.

— Дяволите да те вземат, човече, нима не помисли, преди да вземеш тази жена на борда! — Той произнесе „жена“ с такъв тон, като че ли говореше за някаква болест.

— Аз не съм просто тази жена, капитан Гарет — каза Бес. — Аз съм племенницата на Едуард Меткалф — гласът ѝ стана хаплив. — Или може би сте забравил?

— Едва ли ще забравя някога — каза Сет саркастично, — защото ми се струва, че ще си остана вечно свързан с вас — той рязко си пое дъх и потръпна при издишването. По дяволите! Той се намръщи и изгледа последователно първо нея, а после Рийвз.

— Заведете я долу — нареди той на Рийвз. — И се погрижете да остане там.

— Не! — извика Бес. Нямаше да позволи да бъде отново затворена като товар в трюма! После се успокои и с нормалния си глас каза: — Капитане, трябва да поговорим. — Тя посегна да го докосне по ръката, но като видя как я гледа Сет, бързо се дръпна.

— Слизайте, Джон — примоли се тя. — Аз ще сляза само след минутка, нека първо да поговорим с капитана...

— Искам я долу, и то веднага! — Сет крещеше, без да го е грижа за присъствието на дамата.

— Побързайте, мис — Рийвз отново я хвана нервно за ръката. — Това не е най-подходящият момент, мис Меткалф. По-късно, може би...

— Прекалено късно е, Джон — каза тя и се дръпна. — Разкрити сме и ще е добре да се справя смело със звяра сега.

Тя дръпна назад мокрите къдрици, които се бяха измъкнали от плитките ѝ. Ръцете ѝ трепереха. После се обърна към Сет с пресилена усмивка.

— Капитане... Сет... моля ви. Трябва да поговорим.

Лицето на Сет се поуспокои, докато се бореше с болката от това, че я вижда отново. Никога не беше очаквал, че ще я види пак. Често си беше задавал въпроса какво щеше да прави, ако я срещнеше. А сега

най-силното чувство, което изпитваше към нея, беше желанието да я удуши... и желанието да смаже с устни изкусителната ѝ розова уста.

Лицето му стана твърдо и непроницаемо.

— Махни я от очите ми — каза той грубо, — преди да съм направил нещо, за което после да съжалявам.

— Мис Меткалф, моля ви! — Рийвз настойчиво я увещаваше силно разтревожен.

Бес беше разтърсена до дън душа.

— Сет?

— Хайде, Елизабет, моля ви! — Рийвз силно я дръпна за ръката, като усети нейната съпротива.

Сет беше непреклонен и Бес знаеше, че той никога не би отстъпил. Миглите ѝ потрепваха и тя трябваше да приеме поражението, колкото и да не ѝ се искаше да си то признае.

Нещата не се бяха развили така, както ги беше намислила и никой не и беше виновен. Тя въздъхна и се остави на Рийвз да я отведе.

Бес вдигна глава; дребната ѝ фигурка беше гордо изправена и тя напусна палубата с възможно най-добрата демонстрация на чувството за собствено достойнство, на която бе способна. Когато стигна каютата си обаче, усети как я завладява силен гняв. Сет я беше унизил.

— По-късно, капитан Гарет — едва чуто прошепна тя. — Ще те видя в ада по-късно.

— Всички по местата си! — извика първият помощник и всички наоколо се разпръснаха.

След като Бес и Рийвз си тръгнаха, капитанът приведе рамене като че ли под тежестта на някаква непреодолима сила.

— Капитане? — Джеймз Кели докосна рамото на своя командир.

Сет трепна, после спря непроницаемия си поглед върху първия помощник. Устните му се изкривиха в подобие на усмивка.

— Да, мистър Кели?

Кели погледна към стълбата.

— Вие я познавате, нали? — Той отиде при Сет, който се беше облегал на парапета и се взираше в морето. Тишината преди отговора му беше продължителна.

— Някога си мислех, че я познавам — каза той с дрезгав глас. — Но се оказа, че тя не е човек, а... змия в човешки облик.

Кели погледна изненадано капитана. В продължение на няколко мига първият помощник не знаеше какво да отговори. После реши, че най-добре ще бъде да сменят темата.

Имате ли някакви заповеди, сър?

Сет го погледна развеселен.

— Какво предлагаш?

Погледите им се срещнаха и си размениха една и съща идея:

— Да я сварим в разтопено масло?

Капитанът вдигна вежди:

— И да развалим такава кожа! Братовчед й жив ще ме одере!

— Да я завържем и да я натикаме в трюма? — Този път предложението на Кели беше донякъде сериозно.

Сет размисли върху него.

— Май че ще е прекалено, мисля аз — той въздъхна тежко. — Достатъчно е да я държите в каютата й, за да не пречи.

— Слушам, сър — каза Кели и се отдалечи.

— Мистър Кели? — Гласът на капитана го спря на място.

— Струва ми се, че това, което трябва да знаете, е, че Елизабет Меткалф не е просто змия — Сет млъкна, като видя острия поглед на своя помощник и вниманието, с което го слушаше. Сет се усмихна бавно и в усмивката му имаше нещо, което накара Кели да потрепери. — Тя е едно разглезено дете, чиято глава е пълна с идеи за всевъзможни пакости. Пази се от хубостта й и от нейната пламенност, защото въпреки невинността си тя е по-страшна и от дявола с всичките му пъклени помисли.

Кели преглътна и кимна с глава.

— Ще я държа настрана от екипажа.

Доволен, Сет наклони глава настрани.

— Благодаря ти, мистър Кели. Както винаги, твоята проницателност и преданост са забележителни и достойни за похвала.

Да го вземат дяволите! Дяволите да го вземат!

Бес нервно крачеше из каютата, лицето й беше почервенияло, а ръцете й — стиснати в юмруци. Тя спря и се взря в Рийвз.

— Какво си мисли той, че е много важен? Кой е той!

— Марл... мис Меткалф — поправи се той. — Капитан Гарет е този, който командва на кораба. Казвах ви да не се качвате на палубата. Аз...

Бес му махна да мълчи.

— Знам! Знам! Да не мислиш, че не съжалявам за глупавата си постъпка? Но станалото — станало, и сега този звяр смята, че може да ме държи долу — тя отново започна да крачи гневно из стаята. — Повече няма да стоя тук. По цели дни стоя в тази каюта, стегната като в обръч. Не ми пука от Сет Гарет, ако ще да е президентът на Съединените щати. Съвсем се е самозабравил. Аз съм Елизабет Мери Меткалф. Дори и да не знае, че работодателят му Джордж Меткалф е само каприз на моето въображение, би трябвало да се отнася с мен с по-голямо уважение, като с член на семейството!

Джон стана от стола си и спря истеричния й ход.

— Бес — каза меко той и тонът му привлече вниманието й. — Знам, че тук се чувствате като в капан, но сега, след като всички знаят, че на кораба има жена... — Рийвз се прокашля от неудобство. — Ами, тая каюта е... хм... най-безопасното място за вас на тази кораб.

Бес отхвърли тази идея с изкуствен смях.

— Наистина, Джон, кой би ми направил нещо лошо? — Тя замълча, когато видя колко уплашен е той, и в сърцето й също се всели страх. Тя се хвърли разстроена върху койката. — Какво да правя? Не мога да остана долу през следващите сто дни, ще полудея!

— Сигурен съм, че когато е безопасно, капитанът ще ви позволи да се качвате на палубата — успокои я Рийвз.

— Ще ми позволи? — каза Бес с изпълнен с презрение глас. Тя рязко се изправи. — Ще ми позволи, друг път! Видя ли му лицето? Усети ли колко ме презира? Този човек ме ненавижда!

Рийвз едва успя да прикрие усмивката си.

— Това е пълна глупост, капитан Гарет почти не ви познава, как би могъл да ви мрази! — Той се разсмя в желанието си да прогони страховете й. — Той е много ядосан, защото са го направили на глупак. Ще му мине.

„Само ти си мислиш така, Рийвз — каза си Бес, — защото не знаеш, че скъпият капитан аз не се срещаме за първи път...“

ГЛАВА 5

— Колко време ще я карате да чака? — попита настоятелно Рийвз.

Сет го погледна безизразно.

— Колкото си искам, мистър Рийвз. Ще изпратя да я повикат, когато ми мине ядът.

Капитанът се намръщи, когато Рийвз излезе и тръшна силно вратата. По дяволите, та това беше чудесно — Елизабет Меткалф на борда!

Стомахът му си сви, когато си спомни за нея. Само допреди няколко часа образът ѝ го беше преследвал в продължение на години, а сега тя беше тук... Дори и в мъжки дрехи, тя беше по-пленителна и прекрасна от всеки друг път!

„Какво прави тя на моя кораб? Защо Джордж Меткалф, новият собственик на Е. Меткалф Къмпани и наследник на чичо си, беше изпратил жена на това опасно пътешествие около нос Хорн?“

Той продължи да се взира в картата, докато всичко се замъгли пред очите му. Просто нямаше никакъв смисъл, и когато беше задал този въпрос на Рийвз, отговорът на Джон далеч не беше задоволителен.

И сега той, като капитан на кораба, трябваше да вземе решение. Инстинктът му подсказваше да обърне „Господарката на Моретата“ и да остави момичето в Уилмингтън, където ѝ беше мястото. Ако останеше на борда, последствията щяха да бъдат катастрофални. През цялото време ще трябва да я пази от моряците, след като те веднъж се посъвземеха от ужаса, че на кораба има жена — ако изобщо успееш да се съвземат. Всички моряци вярваха, че жена на кораба непременно щеше да донесе нещастие, още повече при такова опасно пътуване около нос Хорн.

Разстроен, Сет се изправи и скръцна със зъби. Най-добре беше да извика Бес и да разбере какво беше прихванало братовчед ѝ да я изпрати на това пътуване. Тя наистина ли вярваше, че през цялото

време ще може да се преструва на Робърт Марлтън и че ще се качва на палубата, когато ѝ скимне?

Начинът, по който реагира вторият помощник, когато я откри, беше чудесен пример за това с какво трябва да се съобразява тя. Нима братовчед ѝ или самата Бес не бяха помислили за опасността, на която се излагаше на кораб с група главорези на борда?

Той крачеше из каютата, а пръстите му конвулсивно си свиваха и разпускаха. Елизабет Мери Меткалф. А може би беше мисис?...

Никой друг на земята не му беше причинявал толкова болка и страдания. Устните му се изкривиха в лукава усмивка. Той щеше да я накара да си плати за нейното предателство, да превърне живота ѝ в ад, какъвто дори не можеше да си представи. Ако изобщо решише да я задържи на борда.

Той си спомни тъмните ѝ блестящи очи и усети как сърцето му се сви. Като се проклинаше за това, Сет отиде до люка и извика първия си помощник. Решението трябваше да се вземе бързо, докато все още съществуваше някаква възможност да се върнат обратно.

След няколко секунди мистър Кели дойде.

— Капитане?

— Доведи ми мис Меткалф.

— Да, сър. — Кели излезе, затвори вратата на каютата и Сет зачака.

Когато някой почука на вратата, Бес седеше на леглото и се ядосваше на поведението на капитана.

— Влез — каза тя, като смяташе, че е Рийвз.

— Мис Меткалф...

Тя вдигна поглед и видя първия помощник на Сет — млад човек с бронзов загар на лицето и очи, които я гледаха приветливо.

— Да, мистър Кели?

— Капитан Гарет иска да ви види.

Бес се вцепени при споменаването на това име. Тя беше готова да откаже, но каква полза щеше да има от това? Да прекара още един ден в неизвестност под палубата беше последното нещо, което ѝ се искаше на тоя свят. Дали щеше да я закара обратно в Уилмингтън, или щеше

да рискува и да я остави на кораба в това толкова опасно пътуване около нос Хорн?

Тя се изправи.

— Добре.

Беше си свалила шапката и след като размисли, реши, че вече няма никакъв смисъл да си я слага отново — всички знаеха, че е жена.

Тя докосна ленените си букли, за да провери дали са добре прибрани. Мистър Кели стоеше до вратата и я наблюдаваше мълчаливо и мрачно, докато чакаше да го последва.

Капитанските помещения бяха в коридора срещу вратата на нейната каюта. Тя не искаше да влезе първа и изчака Кели да мине преди нея.

Вратата се отвори и Мистър Кели закри капитана с гърба си.

— Капитане — каза Кели. — Мис Меткалф дойде.

Последва дълго напрегнато мълчание.

— Въведете я, мистър Кели.

Дъхът ѝ спря, когато чу познатия дълбок тембър на гласа му.

Кели се отмести и очите ѝ срещнаха огнения поглед на Сет.

— Благодаря, мистър Кели, — каза Сет, без да откъсва поглед от лицето ѝ. — Моля ви, погрижете се да не ни безпокоят.

— Слушам, капитане. — Първият помощник се поклони и излезе.

Тя стоеше до вратата и гледаше изпитателно капитана, чието внимание беше заето с отворената на масата карта; той продължи да я изучава мълчаливо.

Не поглеждаше към нея, нито пък с нещо друго издаваше, че е забелязал присъствието ѝ. Бес изчака търпеливо, след което не се стърпя. Беше използвала това време, за да изучава чертите на лицето му, и разпозна в тях онзи Сет, когото беше познавала... и обичала.

Както забеляза и преди, той ѝ се стори още по-красив — ако това изобщо беше възможно.

Косата му все още имаше цвета на нощта, когато небето е покрито с облаци и нито една звезда или лунен лъч не разсейват тъмнината. Каютата се осветяваше от един фенер, закрепен на стената, и златните отблясъци на светлината подчертавала мъжествените извивки на носа и скулите. Гордините бяха издълбали по лицето му белезите на решителност, от които то бе станало твърдо, но и...

привлекателно. Като че ли времето грижливо бе издялало профила му според преживените чувства, и това, което бе видял на този свят, не беше никак малко и никак приятно.

У Бес проблесна спомен, в чиято светлина тя съзря младия моряк, дошъл в дома на чичо ѝ преди много години. Тя беше изненадана от усмивката му, която беше неочаквано сърдечна и бе обляла суровото му лице с топлота. Когато ѝ каза, че я обича, в сините му очи се четяха страх и обожание.

И тя му беше повярвала, за огромно свое нещастие.

След толкова много години тя ни най-малко не очакваше да се стресне, като го види. Мислеше си, че е подготвена за тази среща...

Той вдигна очи и погледите им се срещнаха; усещането за сблъсъка им беше като от гръм, който я разтърси от глава до пети. Стояха, втренчени един в друг. Бес се ужаси от това, което усети — в нея трепкаше искрата на изгарящата страст, която беше погребана преди много години. „Нищо не чувствам към този човек. Нищо!“

„Лъжеш“ — прошепна един глас вътре в нея.

По лицето на Сет не можеше да се разбере какво чувства. Той изкриви устни и това грубо я върна към действителността.

Той се изправи; устните му се разтегнаха в язвителна усмивка, като че ли усещаше колко неудобно се чувства тя и това му доставя удоволствие. На Бес ѝ се прииска да го удари.

— Изглеждаш ужасно — излъга тя.

Наистина, той изглеждаше закоравял и опасен, но беше красив — прекалено красив дори. В усмивката му се появи злорадство.

— Не си се променила изобщо.

— И какво би трябвало да означава това?

Той се отдалечи от масата и с приближаването му тя усети още по-силно, властното му присъствие. От него се излъчваше някаква застрашителна сила, от която на Бес ѝ се допря да подвие опашка и да побегне, но не го направи. Вместо това изправи гръб и храбро впи очи в неговите.

— Преди време ти беше красива и сочна — каза меко той. — Като че ли само сочността ти е станала по-предизвикателна, иначе си същата.

Бес пламна от намека в думите му. По гърба ѝ премина тръпка, докато той продължаваше да я изучава с очи, изпълнени с искрено

възхищение. Все още я смяташе за красива и тази мисъл я разтревожи.

Тя стисна устни. „Не се оставяй чарът му да те подведе! Той е лъжец, не забравяй това!“

Сет беше на една крачка от нея. Той докосна брадичката и пръстите му леко опипаха шията ѝ, като че ли изследваха някакъв предмет, но си личеше, че се наслаждават на гладката ѝ кожа. От ласката пулсът ѝ се ускори. Тя преглътна с мъка и се пребори с желанието да се дръпне, за да не разбере той колко беше потресена.

Беше смятала, че когато отново го види, ще усети единствено гняв. Преди да се качи на борда, тя мислеше, че е забравила всичко хубаво, което се бе случило помежду им. Но споменът за него се беше върнал и сега я преследваше още от първата нощ, когато чу плътния му глас за първи път от толкова години.

Усети, че очите ѝ са неудържимо привлечени от устните му... онези чувствени устни, който я бяха накарали да изпита диво удоволствие. Той беше навел глава и устата му беше на сантиметри от нея; дъхът му я галеше, докато той я милваше по бузата.

— Излъгах те — прошепна той, — когато ти казах, че си толкова красива, както преди. Времето е било милостиво към тебе, Бес, ти си станала още по-красива оттогава.

Бес се наклони напред, водена от желанието да го целуне.

— Много си хубав, Сет — прошепна тя.

Той я гледаше, докато тя овлажни с език пресъхналите си устни. Сет изстена и сведе глава, разстоянието между тях се стопи, а устните му грубо поеха нейните в отчаяна, възбуждаща целувка.

Това не продължи дълго. Бес си помисли, че целувката свърши, преди още да е започнала. Отвори очи, когато той се откъсна от нея. Лицето ѝ пламна при мисълта за лекотата, с която се беше поддала на неговото очарование.

— Трябва да обърна кораба и да те заведа при твоя мил братовчед — каза той с безизразен глас. Лицето му потъмня и стана непроницаемо, но в сините му очи светеше пламъче на задоволство. — Какво го е прихванало, че изпраща точно тебе?

Сърцето ѝ заби лудо при мисълта за връщане в Уилмингтън. Тя съобрази бързо, че трябва да продължи пътуването на всяка цена.

— Братовчед ми ме изпрати, капитане, защото си разбирам от работата.

— И каква е тя? — В синевата на очите му гореше пламъче. По тона му си личеше, че откровено се подиграва с нея.

Тя не си даде труд да му отговори, защото знаеше, че това ще му достави удоволствие. Нямахше да му се остави току-така!

— Ако ме заведете при братовчед ми, капитане, вие ще си платите цената за това — договорът между вас и братовчед ми ще бъде обявен за невалиден. Джордж пожела аз да тръгна на това пътуване. Ще трябва или да се примирите с моето присъствие, или в противен случай да загубите най-добрата сделка, която някога сте сключвал.

Сет присви очи и пламъчето изчезна.

— Упълномощена ли си от името на братовчед ти да осъществяваш делови контакти? — Той не познаваше Джордж Меткалф и сега се убеди, че не би искал да го познава. Какъв би бил този мъж, който изпраща жена на такова опасно пътуване? — Представяш ли си какви усложнения можеш да причиниш тука?

— Знам, че моряците са суеверни по отношение на присъствието на жена на кораба — каза тя, — но ще им мине.

Той се ядоса.

— По дяволите, жено, хората на кораба ми са най-закоравелите, най-отчаяните главорези на тоя свят. Какво те кара да мислиш, че ще можеш да се справиш с тях?

Тя го погледна смутена.

— Нямам никакви основания, капитане, но за беда, нищо не може да се направи. Надявам се, че вие ще се грижите за мене. В замяна на това ще се опитам да не се излагам на излишни рискове.

— Твоята безопасност — измърмори той. После повиши глас. — Бих могъл да те държа долу в продължение на месеци, това ли искаш? Да те държа затворена в каютата в продължение на три месеца, докато трае пътуването?

— Няма да посмееш!

Той повдигна едната си вежда:

— Няма ли?

— Върви по дяволите — извика тя и стисна юмруци. — Ще се наложи да не откъсваш очи от мен всяка минута, не, не — всяка секунда, защото ще се възползвам от всяка възможност да предизвикам твоите желания! Няма да бъда затворничка на този кораб!

Той се усмихна мрачно, а гласът му беше мек — прекалено мек.

— Думата на капитана е закон на борда на един кораб. Наказвам всеки, който не ми се подчинява.

— Така ли? И как ще накажеш мен? Като прекарвам часове в твоята компания? — Тя се престори, че потръпва от ужас. — Мили Боже, помогни ми, но дори такова наказание не би могло да ме спре!

Сет се стегна, а след това се изсмя неприятно.

— Ти си удивителна, Елизабет, или може би трябва да ти казвам мисис Дявол-знае-как? — Тя не отговори и това го разстрои. Той преглътна няколко остри думи. — Защо всъщност си тук?

Бес го погледна изпитателно, преди да отговори.

— Искам да основа филиал на фирмата в Сан Франциско — каза тя и това беше самата истина. — Това е златно място за печелене на пари.

— И аз така съм чувал — той млъкна, после продължи: — Но защо ти? Защо изобщо жена? И каква е ролята на Джон Рийвз във всичко това?

Тя настръхна. Така нямаше да стигнат доникъде; разговорът беше безсмислен.

— Казах ти — бива ме за това, което върша, а що се отнася до Рийвз, защо не питаш него?

По гримасата, която изкриви лицето му, тя се досети, че вече беше разпитвал Джон и не беше останал доволен от неговите обяснения. Чудесно.

Сет въздъхна.

— Трудно ще ни бъде... да се разберем.

— Тя кимна в знак на съгласие.

— Аз съм капитанът, и ти ще ме слушаш и ще се подчиняваш, ясно ли е? — Той замълча, после довърши: — В името на собствената ти безопасност.

Ще ми разрешиш ли да излизам на палубата?

Той поклати глава:

— Само когато реша, че няма никаква опасност — Сет я изгледа строго и сините му очи проблеснаха в сумрака на каютата. — Съгласна ли си?

Бес понечи да изрази несъгласие, но знаеше, че тогава ще издаде собствените си планове, и се отказа. Както той каза, три месеца са много време.

— Съгласна съм — каза тя.

Момичето потръпна — три месеца със Сет на един и същи кораб. Защо никога и през ум не ѝ беше минавало, че това може да се превърне в ужасно изпитание?

Сет изглеждаше удовлетворен. Погледна я изпитателно, после изражението му внезапно се промени и той попита:

— Яде ли нещо през всичките тия дни?

— Малко. Не се чувствах в най-добрата си форма...

— Е това поне не беше лъжа — промърмори той.

Отново ѝ се прииска да го удари. Тя тръгна към вратата, после спря и го погледна през рамо.

— Променил си се, Сет Гарет, в тебе има нещо твърдо и... — тя потърси думата и като не мажа да я намери, се отказа. Вместо това изрече: — Всъщност, ние с тебе никога не сме се познавали истински, нали?

Той вдигна поглед от картата и синият му поглед я прикова. Лицето му беше непроницаемо.

— Не, мисля, че не — каза той със странно безизразен тон.

Отново наведе очи към картата и тя излезе, без повече да го погледне.

ГЛАВА 6

— Не знам как ще изтърпя всичко това Джон! — възкликна Бес.
— Ако остана тук още една минута, ще закрещя!

— Сега, сега, мис Меткалф. Капитанът обеща да ви заведе горе.

— Знам, но кога?

— Когато той прецени, че е безопасно.

Бес крачеше из стаята като животно в клетка и точно така се чувстваше.

— Не може ли да упражни някакво влияние върху своите хора?

— Разбира се, че може...

— Тогава защо не го направи сега? — Тя забеляза, че Рийвз неспокойно пристъпва от крак на крак.

— Ами... защото... — Изглежда, той не искаше да ѝ отговори.

— Рийвз! — каза тя твърдо.

— Един от моряците е бил наказан.

— Наказан? Кой?

Рийвз не смееше да я погледне.

— Вторият помощник — прошепна той.

Бес се опита да си спомни:

— Конрад?

Той я погледна и кимна с глава. Нещо в израза на лицето му я накара да се чувства неспокойна.

— За оскърбление на дама? — предположи тя. Рийвз отново кимна утвърдително. — Ясно.

— Не, не, не мисля, че действително ви е ясно.

Бес се вцепени и тревогата ѝ нарасна.

— Как? Какво е наказанието? Да измие палубата?

— Миенето, стърженето и боядисването на палубата са ежедневни задължения за един моряк — каза Рийвз и Бес си даде сметка, че беше мислила на глас.

— Рийвз. — Тонът и изражението на лицето ѝ изискваха отговор. Той преглътна.

— Наказанието е бой, мис.

— Бой? С камшик?

— Страхувам се, че да, мис.

— По дяволите — възкликна тя, ужасена от мисълта, че някой може да бъде наказан така заради нея.

Джон Рийвз не беше изненадан от грубостта на Елизабет Меткалф. Той беше свикнал с нея, но не защото ѝ се случваше да ругае често; тя го правеше само когато е много разстроена, както бе сега.

Бес се втурна към вратата.

— Ще сложа край на това — заяви тя.

Рийвз протегна ръка да ѝ прегради пътя.

— Не можете да направите това.

Тя го изгледа остро:

— Мога, и ще го направя!

Той настоя на своето:

— Страхувам се, че не мога да ви позволя, мис.

Бес беше изненадана от стоманените нотки в гласа му.

— Джон!

Лицето му почервения, но той не отстъпи.

— Заклех се пред баща ви, че ще се грижа за вас, и непременно ще го направя. — Той видя колебанието ѝ и свали ръката си. — Трябва да разберете — думата на капитана е закон на кораба. Никой не може да го нарушава, пък било то братовчедката на Джордж Меткалф, новия собственик на Е. Меткалф Къмпани.

— Та това е най-варварското нещо, което някога съм чувала — тя се разстройваше все повече и повече от мисълта, че заради нея един човек може да бъде бит с камшик.

— Ако някой от компанията не се подчини на ваша заповед, какво ще направите?

Бес не се поколеба:

— Ще го уволня.

— Би било много трудно за капитана да уволни някой моряк в открито море, нали?

Тя стисна устни.

— Така е — след кратко мълчание призна неохотно тя.

Моряците, които са необходими на Гарет за такова опасно и трудно пътуване около нос Хорн, са от здрава порода, макар и малко

недодялани, но... — Той замълча и прокара ръка през сивеещата си коса. — Единственото нещо, което тези хора уважават, мис Меткалф, е силата. Ако се намесите в неговите заповеди, ще подроните авторитета му и всичко ще отиде по дяволите. Разбирате ли сега защо не може да подкопавате неговия авторитет?

Тя кимна.

— Няма да се намесвате, когато и да било?

Бес изпъна гръб.

— Не знам за когато и да било, но сега няма да се намесвам — усмивката ѝ беше крива. — Обещах ти, че няма да рискувам, Джон. Не искам от мене нищо повече. Отпусни се, няма да създавам неприятности.

— Вашето пребиваване на борда е достатъчно голяма неприятност — измърмори той.

Тя вдигна вежди.

— Мистър Рийвз!

— Не исках да ви обидя, мис Меткалф, но вие вероятно разбирате, че вашето пребиваване тук създава проблеми.

— И въпреки това ти ме остави да дойда.

Той изръмжа:

— Не бих могъл да ви спра.

— Вярно е — тя си позволи да се усмихне, когато се сети какво беше казала за уволняването на служители, които отказваха да ѝ се подчинят.

Рийвз видя, че е в добро настроение и поклати глава.

— Страхувам се, че няма да можете да ми се измъквате толкова лесно вече — каза той.

Бес видя, че той наистина говореше сериозно.

— Искам да кажеш на капитан Гарет, че желая да говоря с него — каза тя.

В очите на Рийвз се появи тревога, която беше заменена с израз на подчинение.

— Ще му кажа, мис, но ми се струва, че той няма да има време да разговаря с вас сега.

Камшикът разцепи въздуха и се стовари върху голия гръб на моряка. Вторият помощник се сгърчи, но не изкрещя; не крещеше и когато ударите започнаха да се стоварват върху него един след друг. Коженият камшик свистеше и цепеше твърдата, мускулеста плът. Джеф Конрад сдържаше стенанията си; в гърдите му гореше омраза към капитана. С всеки нов удар, който разпалваше болката, той се заклеваше да си отмъсти.

Сет имаше нахалството сам да изпълнява присъдата! Дъхът му секна, когато камшикът се стовари отново върху него и остави нова резка по гърба му.

Обикновено капитанът назначаваше някой моряк да нанесе ударите при боя с камшик. По някаква причина, която Конрад не можеше да разбере, този път Гарет беше решил лично да изпълни присъдата. Това беше най-голямото оскърбление и то предполагаше, че Джеф Конрад е най-престъпният тип на борда.

Под миглите му избиха сълзи и той се засрами. „Копеле — изкрещя той дълбоко в себе си. — Ще си платиш за това, Гарет. Дори и да е последното нещо, което ще извърша на този свят, ще те накарам да се платиш!“

Бичът изсвистя отново и Конрад престана да брои ударите. Беше замаян и му се повръщаше; единственото, което усещаше, бе огнената болка и желанието веднъж да се свърши с всичко това.

Изведнъж той осъзна, че всичко бе свършило, наказанието му бе изпълнено, ударите бяха престанали. Плътта му гореше и навсякъде, където камшикът беше ударил, мускулите му бяха изтръпнали от болка.

— Отвържи го, мистър Кели — каза Гарет сурово. — Кажи на мистър Джейкъб да се погрижи за раните му. Ако дори една рана загnoi, това може да го убие.

— Слушам, капитане.

Моряците бяха наблюдавали мълчаливо наказанието на Конрад от горната палуба. Единственият звук, който се чуваше по време на изпитанието, беше свистенето на камшика върху човешката плът и плющенето на брезентовите платна на вятъра.

Сет подаде камшика на един от своите подчинени. Ръцете му лепнеха, когато разтвори юмруци.

— Отивам си в каютата, потърси ме там, ако е необходимо, мистър Кели — каза той.

Първият помощник кимна и докато Сет отиваше към каютата си, долови тихите разговори на моряците и се запита дали беше успял да им внуши идеята си.

„Не закачай жената. Ако ѝ направиш нещо, ще отговаряш лично пред капитана.“

Спря и се вгледа във вратата на нейната каюта, преди да се прибере. След като влезе, той запали лампата и светлината мигновено разпръсна мрачната атмосфера в стаята.

Той беше капитан на този кораб. Думата му бе закон. Такива наказания бяха необходими, за да се поддържат редът и законът на борда. А наказанието беше изпълнил лично, защото знаеше как да нанася ударите така, че да не причинят повече вреда, отколкото беше необходимо. Един несръчен моряк направо би могъл да убие Конрад. Въпреки това на Сет му беше страшно неприятно. Мразеше да наранява друго човешко същество, пък било то и низше създание от рода на Джеф Конрад.

На умивалника, специално направен за него, стоеше кана с вода. Той си изми ръцете и ги избърса в ленената кърпа, закачена на монтираната отстрани пръчка. Струваше му се, че ръцете му са покрити с кръвта на Конрад. Усещането беше много неприятно, и на всичко отгоре — неоснователно, тъй като беше изтекла малко кръв и тя не би могла да го изцапа.

„Тя е виновна — мислеше си той, — Бес Меткалф.“ Вбесяваше го самата мисъл, че е успяла да се качи на кораба, без той да разбере. И сега вече не можеше да се направи нищо, нищичко!

Сет легна на койката и затвори очи. Можеше да си позволи да почине малко. „Господарката на Моретата“ плаваше по курса, а моряците щяха да кротуват след наказанието на Конрад. Морето беше спокойно и всичко се намираше под неговия контрол — всичко, освен собствените му мисли, които се бунтуваха. Изведнъж отвори очи.

— Елизабет Мери Меткалф — прошепна той. Пътуването около нос Хорн щеше да бъде дълго — за него и за неговите моряци. И за Бес, досети се той.

Сет отново затвори очи и пред вътрешния му взор заплуваха ярки и ясни — и нежелани — картини отпреди пет години; той

виждаше образа на жената, която го бе покорила със своята красота, очарование и плам.

Тя беше най-красивото същество, което някога бе виждал. И най-опасното, реши той, след като всичко свърши. В деня, когато тя се втурна в салона в къщата на чичо си, той я беше взел за горска нимфа, за слязла на земята богиня, дошла от слънцето и донесла със себе си неговата светлина.

Но само един поглед към нейните искрящи тъмни очи го накара да разбере, че е млада жена от кръв и от плът, а не плод на нечие въображение или мечта. Тя се втурна в стаята, на устните ѝ играеше усмивка и цялата беше като че ли някаква вихрушка от тръпнеща енергия. Стаята светна от нейното присъствие, светнаха лицата и на другите — на нейния чичо и на капитан Джонсън, който беше работодател и командир на Сет.

Самият Сет не остана безучастен към светецото ѝ лице. Всъщност той бе изпълнен с такова благоговение пред нейната хубост, че реакциите му станаха забавени. Тя беше забелязала това и то не ѝ хареса. Бързо изрази недоволството си и той разбра това, когато погледите им се срещнаха. Пленителните ѝ черни очи засветиха още по-ярко от гняв, а устните ѝ под чипото носле се нацупиха обидено.

— Мис Меткалф — поздрави я той с официален тон и кимна с глава.

Долната ѝ устна беше леко издадена напред и от това устата ѝ изглеждаше по-розова, а устните — по-пълни.

— Мистър Гарет — гласът ѝ беше рязък и студен. Внезапно Сет почувствува задоволство от това, че бе предизвикал такава реакция, защото се досещаше, че повечето мъже се надпреварваха да я забавляват и да удовлетворяват прищевките на красивата млада жена с искрящи като оникс очи.

Още от първия миг Сет беше разбрал, че спокойствието на сърцето му щеше да бъде подложено на опасност, ако ѝ хрумнеше да изпита върху него силата на своя чар; ето защо се зарадва, когато настръхнаха един срещу друг като таралежи. В тази битка имаше нещо, което го въодушеви. Сет се чувства съживен от стремежа към победа и от предизвикателствата по време на играта на шах. Той усети, че и при нея е така. Беше прочел истината по красивото ѝ лице и известно време за него беше достатъчно само да играе с нея шах.

„Надменно малко момиче — мислеше си той и се усмихна на спомена. — Нима тя наистина беше повярвала, че ще може толкова лесно да спечели неговата преданост?“ Усмивката угасна върху лицето му — беше спечелила неговата благосклонност. Всичко започна вечерта, когато нейната прислужница Мери се изправи на вратата на спалнята му с чаша бренди в ръка и му каза, че е изпратено от Едуард Меткалф.

Сет разбра, че прислужницата лъже — само Бес Меткалф знаеше, че той има проблеми със съня.

— Благодарете на мистър Меткалф от мое име — каза той на прислужницата. После се изпъна на леглото с подпряна до таблата глава и започна бавно да пие чудесното бренди, като си представяше, че устните ѝ имат същия вкус. Малко по-късно сънят дойде при него така бързо, както никога преди.

Сет се отърси от спомените и се върна в настоящето. Оная вечер бе решил, че тя е толкова мила, толкова съобразителна. Но тогава той не я познаваше добре, не я опозна и когато се влюбиха един в друг, и дори по-късно, след всичко, което преживяха заедно, той не бе имал възможността да я опознае. Тя беше толкова невинна и мила, и Сет така и не разбра, че всичко е само преструвка. Под красивата ѝ външност се криеше един лукав и остър ум; Бес беше човек, който знае какво иска и си го вземаше без каквото и да било чувство за вина или пък някакви си угризения на съвестта.

Никога не трябваше да забравя, че Елизабет Меткалф беше нещо много повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. В нея имаше много страст, трябваше да ѝ признае това. Той си спомни първия път, когато се любиха. Беше станало толкова бързо, толкова невинно. Този ден капитан Джонсън беше отишъл на дока заедно с Едуард Меткалф. Пред Сет стоеше чудесната възможност да прекара добре един свободен ден, и той остана в имението. Когато Бес влезе в трапезарията, той закусваше. Сет се усмихна при спомена за това. Когато го видя да седи там и довършва закуската, Бес ужасно се стресна...

— Къде е чичо Едуард? — попита тя.

— Отиде на доковете заедно с капитан Джонсън — каза Сет и се усмихна леко. — Страхувам се, че ще трябва да се задоволите с моята компания — днес имам свободен ден.

Нещо проблесна и бързо угасна в очите ѝ.

— Закусихте ли вече? — попита тя. Той кимна с глава. — Аз още не съм — това беше очевидно и тя порумения, от което стана още по-хубава.

Бес беше приятен и забавен събеседник — той си пиеше кафето, а тя закусваше. Изненада се, когато след закуска момичето го попита дали не би искал да се разходи из имението.

— До лабиринта има красиво езерце, ей там, от другата страна на горичката — каза тя, посочвайки към отворената врата. Те се бяха преместили в кухнята, където Бес хрупаше прясно изпечена бисквита.

— Има ли риба в езерото? — попита Сет. Гледаше как тя се храни и изобщо не я интересува дали няма да си развали фигурата. Отхапваше от димящата топла кифличка, после я дъвчеше с наслада, след това даже си облизваше устните, за да улови някоя капчица разтопено масло.

Бес поклати глава.

— Има малко, мисля, макар че никога не съм се опитвала да ловя риба там. Обичате ли риболов, мистър Гарет?

— Сет — поправи я той и наклони глава. — Обичам го.

Лицето на Бес светна.

— Ще ме научите ли?

— С удоволствие.

Тя измърмори някакво извинение и изтича към стаята си; след малко се върна, облечена в памучна рокля с цвят на лавандула. По дрехата ѝ нямаше никакви обръчи и модни кринолини; сламеното ѝ боне беше с широк сенник и лилава панделка, която се връзваше под брадичката. Очите ѝ светеха от възбуда, ала Сет си спомняше най-ясно усмивката ѝ — радостна и жадна за живот, тя го очарова повече от всичко друго у нея.

Изведнъж тя посърна.

— Какво не е наред?

Сет си даде сметка, че я гледа втренчено. Той поклати глава.

— Не, няма нищо — промълви той, — всичко е чудесно... Наистина чудесно. Просто изглеждате много по-различна, това е всичко — той се поколеба. — Харесвам ви така.

Той се усмихна, а Бес му отвърна с широка усмивка.

— Благодаря ви, сър — каза тя.

Докато прекосяваха пищната зелена морава на имението, слънцето приятно топлеше гърбовете им; после навлязоха в горичката зад градинския лабиринт. Самият лабиринт не беше труден, защото растенията бяха садени наскоро и поради ниските храсти можеше да се види разположението на отделните коридори. Навлязоха в горичката, която ги обгърна като с плътни стени и разпротря над главите им зелен балдахин, през който едва проникваха оскъдни слънчеви лъчи.

Докато се разхождаха през гората, те почувстваха някаква атмосфера на интимност около себе си, благодарение на която Сет осъзна колко женственост имаше в момичето. Бес мълчеше и той усети, че тя също беше почувствала колко привлекателен е той... физически.

Излязоха на слънчева поляна с висока трева и езерото се ширна пред тях в цялата си красота.

— Вие гоните — извика Бес и побягна към водата, чиято повърхност светеше, цялата осеяна с малки къдрави вълнички.

Сет се засмя и хукна подире ѝ; стигна до езерото заедно с нея, прегърна я и я повдигна във въздуха. Тя се смееше весело, докато той я завъртя в кръг, преди да я сложи отново на земята.

Изведнъж смехът им замря. Сет беше впил очи в устните и шията ѝ — виждаше как се движи гърлото ѝ, докато тя преглъщаше с мъка.

— Бес — прошепна той името ѝ. Тя изглеждаше уплашена, но сякаш омагьосана, не помръдна. Той вдигна ръка към панделките под брадичката ѝ, развърза ги и свали шапката. После нежно измъкна фибите от косата ѝ и златните ѝ къдрици се разсипаха като великолепна мантия от златиста коприна. Шапката ѝ лежеше на земята до краката им.

— Мисля, че... трябва де се прибираме — каза тя и се задъха. Въпреки това затвори с наслада очи, когато той я докосна и започна да си играе с косата ѝ, пръстите му пробягваха по копринените къдрици и нежно галеха главата и врата ѝ.

— Защо? — Ръката му се спря на рамото ѝ, после ласкаво продължи надолу и стисна пръстите ѝ.

— Защото... защото... — тя трескаво си пое дъх, когато той пусна ръката ѝ и я притегли към себе си. Меките и женствени форми

се притиснаха към гърдите му; сърцето му заби лудо. — Не зная защо...

— Искам да те целуна — каза той.

Тя отвори широко очи:

— Ти ме молиш за това?

В сините му очи пламна огън.

— Ами ако наистина те бях помолил? Какво би казала?

Бес се престори, че размисля по въпроса.

— Може би... бих ти казала... — Тя се усмихна; бе съвсем ясно, че ѝ е приятно.

Сет изръмжа на шега и я повдигна.

— Няма да те пусна, докато не ме целунеш. Само веднъж!

— Само веднъж!

Той кимна.

— Добре. Ама само веднъж — обеща тя и Сет я пусна.

Бес сви смешно устни уж за покана.

Сет се засмя.

— И ти очакваш да те целуна така?

Тя се намръщи.

— Какво лошо има в начина, по който се целувам?

Той разбра, че тя не беше направила нарочно тази смешна муцунка — момичето просто не знаеше как става това. Сет беше шокиран. Нима никога не бяха я целували?

— Отпусни се, Бес — каза той. — И затвори очи. Не стискай така устните си, просто ги отпусни, да, така е добре.

Сет сведе поглед към красивото момиче пред себе си и усети как в главата му отекват ударите на собственото му сърце. После се наведе и докосна с устни нейните, и те имаха вкуса на най-сладкия мед, който Бог някога е създавал.

Той затвори очи и лекичко захапа устните ѝ, после нежно целуна всяко ъгълче — едно след друго. Тя изстена и се притисна в него. Сет усети как в него се надига диво желание, когато обви ръце около врата му и се поддаде на целувката му.

— Отвори си устата, Бес — прошепна той.

Тя се подчини и той бавно обходи с език вътрешността на устата ѝ, прониквайки лекичко все по-навътре. Тялото ѝ беше горещо и меко. Той искаше да я погали навсякъде. Плътна ръка към гърдите ѝ и я

докосна — най-напред колебливо и когато тя не се дръпна, плътно обви едната ѝ гръд с ръка, като леко я притискаше и масажираше зърното.

— Сет! — Тя се задъха. Грабна ръката му, уж за да я спре, но вместо това стисна здраво пръстите му и ги сложи върху другата си гръд.

— О, божичко, Бес, искам да те видя цялата — дрезгаво прошепна той.

— Страх ме е, но мисля, че... Нямам нищо против да ме видиш...

— Има ли друго място, където да отидем? — попита той. Продължаваше да я гали и да гледа как чертите ѝ се променят от страстта.

— Не — тя се дръпна рязко.

Сет усети как сърцето му потъна от страх в очакване на гнева ѝ, предизвикан от неговото поведение. Всъщност той сам не разбираше защо се държи по този начин. Досега нито една жена не беше го възбуждала така. Сет я желаше толкова силно, че в този момент беше готов да продаде душата си, за да я има.

— Не — повтори тя сякаш на себе си. — Но можем да се върнем по-късно, довечера, след като всички заспят.

Сет присви очи. Наистина ли му определяше среща?

— Искаш да се срещнем тук довечера? След като се стъмни?

Тя го погледна откровено в очите.

— Да — после лицето ѝ порумения и тя извърна поглед. — Освен ако не греша нещо... или не искаш?

Дъхът му излезе със свистене и той целият потрепери.

— В колко часа? — Гласът му звучеше задавено.

Тя вече не усещаше напрежение.

— Какво ще кажеш да се видим след полунощ? В дванадесет и половина?

— Добре — той тръгна към имението, но Бес го спря и го хвана за ръката.

— Сет?

Той се обърна и вдигна въпросително вежди. Усети прилив на топлина.

— Не ме гледай така, Бес, или пак ще те целуна.

Бес изглеждаше доволна.

— Ще ме целунеш ли, Сет? Ще ме целунеш ли още веднъж?

Сет изстена и я притисна към себе си с дива целувка, от която ѝ секна дъхът. След целувката той с радост видя, че очите ѝ бяха светнали като звезди, а устните ѝ розовееха още по-силно.

През нощта, докато се промъкваше през градинския лабиринт и горичката, той се разтревожи да не ѝ се случи нещо. Но тя вероятно нямаше да бъде там, защо да се тревожи напразно? Въпреки това той се надяваше, че ще я види, и от спомена за нейната близост сърцето му силно заби. Слабините му се стегнаха, когато си спомни сладкия вкус на устните ѝ.

Набраздената повърхност на езерото отразяваше лунната светлина. Въздухът беше свеж и ухаеше на трева и диви цветя. Мек топъл ветрец галеше лицето му, докато той отиваше към мястото, където трябваше да се срещнат.

Сет спря и се огледа, разочарован, че не я вижда. Макар да не беше изненадан, той се ядоса, защото страшно му се искаше да я види. Водата сякаш го приканваше с блясъка на игривите си вълни. Възбуден и разгорещен само при мисълта за Бес, Сет свлече ризата си и посегна към панталоните. Поне щеше да поплува и да се охлади. Последното нещо на света, което му се щеше да направи сега, бе да се върне в стаята и да си фантазира разни неща за Бес Меткалф.

Водата беше студена и освежаваща; гол, той нагази вътре, после се гмурна под бляскавата повърхност. Усети ласката на водата като женски ръце. „Като ръцете на Бес“ — помисли си той.

Сет подаде глава, за да вдиша, избърса капчиците вода от очите си и отмахна назад мокрите кичури от лицето си. После отново се гмурна и заплува със силни, изтощителни движения, които щяха да отмият всичките му мисли за русокосото момиче, захвърлило го в този огън. Той продължи да плува, докато усети крещяща болка в мускулите на ръцете и краката си, предизвикана от силното напрежение. Сет спря да плува — едва дишаше.

Стъпи на дъното и тръгна към брега. Мокрото му голо тяло просветляше на лунната светлина, а погледът му оглеждаше внимателно мястото, където беше сигурен, че е оставил дрехите си.

— Това ли търсиш?

Той застина и после се усмихна спокойно и бавно.

— Ти дойде. Мислех, че си променила решението си — беше доволен, че водата му стигаше до кръста, защото като видя Бес, силата му се възвърна отново... и заедно с нея — желанието му да я има.

Тя стоеше на няколко крачки от водата и в дясната си ръка държеше неговата риза, а в лявата — една въдица.

Бес се вгледа в дрехата, която държеше, и после храбро срещна погледа му.

— Плуваше ли? — попита тя. — Или се опитваше да хванеш някоя риба?

„Въдица? Тя наистина ли си бе помислила, че ще се срещнем, за да ловим риба“ — питаше се Сет. После се отпусна, като си припомни целувките ѝ и учтивостта, с която го помоли да я целуне още веднъж, преди да си тръгнат. „Аз мисля, че... нямам нищо против да ме видиш“ — беше казала тя.

— Да изляза ли, или ти ще дойдеш при мен? — попита той, като я гледаше втренчено. Тя беше обърнала лице към луната, която осветяваше красивите ѝ черти и ѝ придаваше някакво сияние, от което изглеждаше някак прозрачна.

— О, моля те, излез — тя пусна въдицата. — Водата изглежда студена и аз съм сигурна, че има по-лесен начин да се лови риба.

Сет се вцепени. Той остана така, докато не видя как трепкат устните ѝ и разбра, че тя знае защо са дошли, но се страхува.

Той се стрелна към брега, като я наблюдаваше как ще реагира, като го види целия. Очите ѝ се разшириха.

— Та ти си съвсем гол!

Той се засмя и белите му зъби проблеснаха в сумрака.

— Мислех, че няма да забележиш.

— Но къде са ти пантал... дрехите? — задъха се тя.

— Ризата ми е у теб — каза дрезгаво той и усети как гласът му трепери. — Панталоните ми са някъде там, на земята.

Настъпи продължително мълчание и когато той я погледна отново, разбра, че тя беше намерила и панталоните му, но бе предпочела да не му ги дава веднага. Предположи, че ги е скрила.

— Не съм ги скрила! — Тя отстъпи назад, а в погледа ѝ се четеше паника, когато Сет пристъпи към нея гол и леко издърпа ризата от треперещата ѝ ръка. Той остави ризата да падне на влажната земя.

В паниката си Бес отказваше да гледа другаде, освен към лицето му. Сет улови брадичката ѝ.

— Толкова ли съм противен, че не можеш да ме погледнеш?

— Не! — възкликна тя и се дръпна рязко. — Разбира се, че не!

Но въпреки това не искаше да погледне надолу.

— Бес — каза тихо той и отиде съвсем близо до нея. Отново улови брадичката ѝ и я повдигна нежно, после леко целуна треперещите ѝ розови устни. Вдигна глава и отвори очи, за да види пламналото ѝ лице. Очите ѝ бяха затворени, а чертите на лицето ѝ — отпуснати от приятното усещане, което беше изпитала от нежната целувка.

— Бес — каза той. — Не се страхувай, няма да ти причиня болка. Никога няма да те нараня.

Очите ѝ се отвориха широко и в тях той видя доверието на невинността.

— Не трябваше да идваме.

— Знам — призна той.

Въпреки това много ми се искаше да дойда.

Гърдите му се изпълниха от щастие.

— Нищо не можеше да ми попречи да дойда.

— Но ти си съвсем гол! — Гласът ѝ беше задъхан и уплашен. Въпреки това тя отстъпи назад, за да може да го огледа целия и пулсът му се ускори, като гледаше как се променя изражението на лицето ѝ. Любопитство. Ужас. Желание.

— Плаша ли те?

Този път Бес го погледна открито и в очите ѝ имаше любопитство.

— Не — тя вдигна ръка, като че ли искаше да го докосне. След това пое шумно дъх и отпусна ръката си, ужасена от това, което смяташе да направи.

— Продължавай — окуражи я Сет, после хвана ръката ѝ и я сложи на гърдите си. — Докосни ме. Всичко е наред.

— Но аз... но една дама...

— Ти си една красива дама, Елизабет Меткалф, но мислиш и говориш твърде много. — Гласът му я изкушаваше. — Докосни ме сега, за да удовлетвориш невинното си любопитство.

Тя издържа на погледа му, преди да се поддаде на внезапния импулс да погали твърдите мускули на гърдите му. Сет стоеше неподвижен, а от допира на меките ѝ длани зърната на гърдите му изпъкнаха. Когато го докосна за втори път на същото място, той изстена, затвори очи и я стисна силно за китката. Бес се задъха:

— Заболя ли те?

— Мили боже, не — промълви той. После рязко си пое дъх и отвори очи. Мускулите му се стегнаха; тя усещаше през полите си как втвърденият му член пулсира.

— Какво, тогава... — въпросът ѝ замря в гърлото, когато пристъпи и усети доказателството за силното му желание. — Боже господи!

Сет се засмя на пресекулки.

— Боже господи ли? Това ли е всичко, което можеш да кажеш? — Той замълча за малко. — Или пък да направиш?

— Не те разбирам — Бес примига смутено срещу него.

— Нека ти покажа тогава — каза той меко, а гласът му беше дрезгав. Синият му поглед я галеше, той я притегли към себе си със силата на волята си.

— На тебе ти хареса как те целувам... нали?

Лицето ѝ се сгореци.

— Сет, моля те! Това не е нещо, което един мъж...

Той запуши устата ѝ с целувка, която я разтърси със силата на страстта си. Когато той вкуси сладостта на устните ѝ, тя потръпна, но се поддаде на целувката му, като че ли искаше не само леко загатване, а нещо повече. Ръцете ѝ го прегърнаха през кръста и го притеглиха силно към нея.

Сет потрепери от удоволствие и задълбочи интимността на ласките си. Той стана агресивен, а милувките му — нетърпеливи; тялото на Бес реагираше диво и подхранваше бесния огън, който изпепеляваше слабините му.

Ръцете му намериха гърдите ѝ през тънката материя на дрехата, раздразниха зърната им и те набъбнаха, изпъкнали през плата; Бес застена.

— Искам да те видя цялата. — Той беше казал същото и преди, но не така отчаяно. Желанието му да я види гола и преди беше много силно, ала сега цялото му тяло плачеше за облекчение, крещеше от

желание да я гледа, да се притисне до нея, да опита вкуса и структурата на всеки сантиметър от нейната плът.

Тя се дръпна рязко, но не за да му се противопостави или да сложи край на страстната им прегръдка, както той се страхуваше. Бес се опита да разкопчае роклята отзад, но движенията ѝ бяха несръчни и припрени. Тя изобщо не можа да стигне до първото копче.

Сет хвана ръцете ѝ, после се усмихна мило и улови нежно дланите ѝ, преди да ги обсипят леките му като перо целувки. Тя въздъхна от удоволствие и затвори очи.

— Обърни се — каза меко той. Като видя дългата редица от телени копчета, Сет усети, че търпението му се изпари за момент. Почуди се дали носи корсет, като се надяваше през цялото време, че не носи, защото едва ли щеше да му стигне търпение даже за фустата. Пръстите му се пипкаха известно време с първото копче, после някак си му потръгна и той бързо разкопча всичките.

Дъхът му спря, когато разтвори краищата на памучната рокля; после от гърдите му се откъсна въздишка на облекчение, когато видя, че не носи корсет. Зърна белотата на ленената ѝ риза и страшно му се прииска да я разкъса, за да види най-после меката бяла плът от мечтите си.

В този миг Бес се съвзе — свали фустата си и остана само по риза. Пълните ѝ гърди повдигаха фината тъкан; талията ѝ беше много тънка, а ханшът ѝ се разширяваше надолу във великолепна пропорция.

Сет я изпиваше с пламнал поглед, който я обхождаше от горе до долу и обратно; в него лумна пламък, когато изучаваше формата на красивите ѝ крака... добре оформените ѝ прасци, изящните глезени, които белееха в мрака. Беше обута в пантофки, които изрита настрани, докато я гледаше. Голите ѝ стъпала просветваха меко с малките си красиво оформени пръсти на фона на сочната тъмна трева.

— Сет? — гласът ѝ прозвуча тих и напрегнат сред кротките звуци на нощта — въздишката на вятъра във високите треви, нежният плисък на водата в брега.

Той откъсна поглед от краката ѝ и се взря в нея, изпълнен с благоговение пред съвършенството на коприненото ѝ тяло.

— Сет, какво има? — като че ли я беше страх да не е направила нещо ужасно.

— Нищо, сладка моя — прошепна той, после разтвори ръце, — ела тук.

Тя потъна в прегръдката му без колебание и кръвта на Сет кипна от доверието ѝ в него; сърцето му запя в тиха радост.

Тогава той я целуна и в този миг Бес Меткалф си превърна в сърцевината на неговия свят. Устните ѝ с вкус на мед... омайващото ухание, което излъчваше тя... топлината на меката ѝ заоблена женственост. Целувката бързо прерасна в дълбоко сливане на устните им. Бес изгаряше от нетърпение да го докосне навсякъде, също както той — да я милва. Тя стенеше и тялото ѝ реагираше на стремежа му да ѝ достави удоволствие. Насладата, която тя изпитваше от неговите милувки, усили собствената му наслада и увеличи желанието му.

— Моля те — прошепна тя.

— За какво ме молиш? — попита той и леко се отдръпна, за да види разкъсваното ѝ от страст лице. — Да те докосвам, да целувам голите ти гърди?

Тя рязко си пое дъх при споменаването на гърдите ѝ.

— Това ли искаш, Лизбет? Да те целувам? — Той докосна мястото, където зърното на лявата ѝ гърд се издигаше като малко връхче над меката памучна тъкан. — Тук ли? — Сет видя как тя мъчително преглъща и кимва с глава.

Двамата посегнаха едновременно към края на ризата. Сет усети докосването на горещите ѝ ръце, докато ѝ помагаше да съблече единствената дреха, която бе останала на нея. Тогава тя се изправи гола пред него, гладкото ѝ бяло тяло отразяваше меката лунна светлина. Сет я притисна силно до себе си, преди да я сложи на земята.

— Боже мой, ти си толкова хубава — прошепна той с благоговение.

Тя легна върху меката постелка от сладко миришещи треви и ленената ѝ коса се разля в красив контраст върху тъмната зеленина.

Сет целуваше гърдите, корема и меката извивка между бедрото и ханша ѝ. Първоначалното му намерение да не бърза изчезна от пламтящите ласки на Бес, която го галеше навсякъде, докъдето можеше да стигне. Докосванията им ставаха все по-диви в отчаяното си търсене. Устните им се търсеха и после се сливаха.

— Сет! — извика тя.

Той изстена, когато тя приканващо разтвори крака.

Пръстите му докоснаха тайнственото хълмче на желанието и видя как това я разтърси.

— Спокойно — каза ѝ той. — Няма да те нараня.

Тя се изви леко над земята, плътта ѝ жадуваше ласките му, а той меко насочваше движенията ѝ и подготвяше тялото ѝ за своето проникване.

— Сет? — тя дишаше тежко. — Моля те... — прошепна тя, но той знаеше, че не е сигурна за какво моли.

Той се стегна, за да запази твърдостта си, докато се настаняваше между бедрата ѝ. Сет искаше да ѝ бъде хубаво, защото беше чувал, че девствениците изпитват болка.

Тя се задъха, когато той опипа полека скрития храм от влажна топлина.

— Съжалявам, Лизбет — успя да процеди той през зъби, болезнено стиснати в желанието му да се владее. — Обещах да не ти причинявам болка, но се страхувам, че...

За негова изненада, тя го дръпна плътно до себе си; коремът ѝ се изви нагоре като дъга в стремежа да го поеме изцяло. Застина за миг, докато той се мъчеше да проникне в нея, после се отпусна и го прегърна здраво.

— Да — насърчаваше го тя. — Да, да...

С ликуващ вик Сет проникна в нея и двамата се залюляха в ритъм, който ги издигаше нагоре и нагоре към екстаза на едно сладко желание. Бес се извиваше като дъга срещу него и стенеше от удоволствие.

Сет усети как тя се издига от бездната към върха на блаженството и най-после си позволи да свърши... да се стрелне в небето и после да поеме последното гмурване, което бавно щеше да върне него самия и жената под тялото му отново на земята. Бес лежеше мълчаливо, след като той свърши. Нима беше сгрешил, като сметна болката за удоволствие, и действително ли тя изпита наслада от тяхното сливане? Той се опря на лакът и легна на едната си страна. Не можеше да не я гали, докато тя лежеше до него със затворени очи, а голите ѝ гърди се повдигаха и спадаха, докато дишаше.

— Бес, съжалявам...

Тя отвори очи и го погали по бузата.

— Недей — каза тя, — аз не съжалявам.

Недей... аз не съжалявам. Тези изумителни думи го изтръгнаха от спомена за първия път, когато се любиха. Устните му се изкривиха, докато лежеше на койката си. Любов ли? Тя му беше признала любовта си само мигове след като се бяха любили. Последва седмица и половина на страстни срещи и откраднати целувки, и те го накараха да ѝ повярва. Тя го обичаше... или поне така казваше.

Той впи поглед в тавана. Още тогава знаеше, че трябва да се върне на кораба. Беше подписал договор и трябваше да върви. Но обеща да се върне при нея. Защо, по дяволите, тя се съгласи да го чака, след като нямаше никакво намерение да го прави?

Сет си припомни месеците на кораба. Мисълта за любовта им му даваше сили да върви напред в тежки минути, когато беше просмукан от дъжда и брулен от ветровете или когато корабът им беше подхвърлян насам-натам като безжизнена кукла от гневния пенлив океан. Любовта ѝ го караше да се усмихва, когато трепереше от студ или когато слънцето на южния тропик изгаряше болезнено кожата му до червено и той си лягаше на койката, пламнал от треска.

Тогава дойде писмото ѝ. Бе обещала да му пише и той беше много щастлив, че след всичките тези месеци на очакване и на пътуване от едно пристанище към друго, най-после беше получил вест от нея.

Бе очаквал тя да го прегърне с нежните си думи, но вместо това светът му се срути от нейната жестока изневяра. Бес Меткалф му беше изменила и в нейния хитър ум се бе вселила мисълта да си намери богат съпруг. Клетвите ѝ във вечна любов не бяха нищо повече от думи, изречени в момент на огнена страст, лъжи, изречени от жена, намерила физическо удоволствие в целувките и ласките на един обикновен моряк.

Да вярва на Елизабет Меткалф? Никога повече!

ГЛАВА 7

Сет се отби при нея преди вечеря. Бес моментално разбра, че именно той чука по вратата на каютата. Нямаше никаква представа откъде бе разбрала това. В края на краищата Рийвз също идва да я види два пъти през деня, а мистър Кели я бе навестил веднъж.

Когато отвори вратата и отстъпи назад, за да му направи път, тя се почувства леко унижена.

— Ти дойде — каза Бес с леко язвителен тон. Погледна го и не можа да уталожи вълнението в стомаха си. Стройното му тяло... тъмната му коса... сините му очи — всичко това все още предизвикваше отклик в душата ѝ. Той бе единственият мъж, когото някога бе обичала... с когото някога бе лягала.

Сет изглеждаше развеселен.

— Нима ти липсвах вече?

— В такъв дяволски студен ден!

— Лъжкия — той се усмихна самодоволно.

— Онова, което ми липсва, капитан Гарет, е свежият въздух.

Той кимна в признание на духовитостта ѝ.

— Вечерта е прекрасна. Искаш ли да се качим горе сега, или първо ще вечеряш?

— Ако нямаш нищо против, бих искала първо да се кача горе... моля — отвърна тя, като се опитваше да бъде учтива. Бе часът, в който хората от екипажа вечеряха, но Бес толкова се развълнува от перспективата да напусне каютата, че изобщо не искаше да мисли за стомаха си. Сега каютата ѝ изглеждаше по-малка. Чувстваше, че се задушаваше от влажния, миришец на плесен въздух.

— Тогава да вървим — той ѝ даде знак да го последва. Когато стигнаха до стълбата към горната палуба, той я спря и сложи ръка върху рамото ѝ. — Ще се кача първо аз. По-сигурно е — Бес бе готова да се възпротиви, но се отказа. Нямаше значение кой щеше да се качи първи по стълбата, щом щеше да го последва.

Нощното небе представляваше грандиозна гледка. Слънцето бе залязло, но светлината му се разливаше във вибриращи от оранжево до розово и светлосиво цветове. Бес отиде до релинга и се загледа в огромното водно пространство. Пое си дъх дълбоко, като се наслаждаваше на морския въздух и на свободата, която ѝ даваше горната палуба.

Морето се простираше докъдето стигаше погледът ѝ, набраздено от цветове и светлина, мистериозно и красиво под сумрачното небе. Мистериозно, заради всичките си скрити тайни... красиво в своите блестящи очертания. Вълните се плискаха около кораба, тяхната песен приличаше на майчина приспивна песен — успокояваща, тиха... и много жива.

Бес изпадна в пристъп на благоговение. Гледката и звуците на кораба в морето не можеха да се сравнят с нищо друго. Тя се почувства като прашинка в божествения промисъл на съзиданието. Смирена, тя се взря нагоре към високите мачти и вниманието ѝ бе привлечено от плющенето на платната. Внезапно ѝ дойде на ум каква ли сръчност и сила са нужни, за да се управлява един кораб. Дори оттук се долавяше врявата от неспирната дейност на мъжете горе. Наоколо сновяха мъже, които управляваха въжетата, платната и всички други съоръжения на кораба. Тя отново погледна към океана.

— Великолепно, нали? — Дълбокият глас на Сет наруши потока на мислите ѝ.

Бес се обърна и се загледа в него. Той гледаше към морето — подчертана проява на мъжественост. Дъхът ѝ секна за един кратък миг — пет години бяха минали и тя продължаваше да бъде страстно влюбена в този мъж. Наклони се по-близо, вдъхна от парфюма му и притвори очи, като си представи нежния натиск на устните му... прекрасното усещане, когато обхващаше гърдите ѝ с ръце.

Усети погледа му върху себе си и отвори очи. Рязко се върна в настоящето, в бузите ѝ нахлу горещина и тя мълчаливо се помоли да не е отгатнал мисълта ѝ.

Сет ѝ се усмихна в знак на споделена радост от морето и тя се отпусна, като също се усмихна в отговор. Нищо в неговото изражение не издаваше, че е разбрал в каква насока са тръгнали мислите ѝ.

Но Бес се намръщи, като се чудеше на спокойното му държане. По-рано Сет бе раздразнен, дори разгневен от нейното присъствие.

Откакто обаче бе дошъл да я доведе на горната част на кораба, той се държеше весело и търпеливо. Сякаш се бе примирил с факта, че тя е на борда на неговия кораб. Надяваше се останалата част от екипажа да гледа на нещата по същия начин.

— През всичките тези години морето все още ли ти въздейства по този начин? — попита тя. Гласът му бе прозвучал нежно, което означаваше, че той усеща същото, което и тя. Това, че възприемаха по един и същ начин вълшебството на морето, я караше да се вълнува.

Сет кимна и се обърна с гръб към водата, за да улови погледа ѝ.

— Някои неща не престават да ме възхищават — каза той. — Морето е едно от тях. Красиво, темпераментно, непредсказуемо. — Той спря. — Прилича много на жена.

Той се обърна към проблясващите тъмни вълни.

— Научих се как да се справям с морето.

След това признание, което изглеждаше на Бес все пак тъжно, последва напрегнато мълчание.

— Капитане. — Един млад моряк стоеше и чакаше позволение от своя командир да предаде съобщението. Бес забеляза зелените очи и червеникавокафява коса на мъжа. „Той беше млад... много млад — помисли си тя, — за да бъде толкова далеч от дома си.“

— Мистър Хок — каза Сет и Бес разпозна името, което принадлежеше на един от двамата мъже, оставени на пост на кораба през нощта, когато тя се прокрадна на борда.

— Отново Конрад, сър — каза Хок.

Със сериозно изражение на лицето Сет наведе глава, като ясно разбра неизказаното на глас съобщение на моряка.

— Ще го видя, Марк. Благодаря ти. — Той се обърна към Бес, като чертите му се покриха от хладна маска. — Опасявам се, че приключението ти на горната част на кораба завърши, мис Меткалф.

— Но аз току-що се качих...

— Нищо не може да се направи. Трябва да се заема с една работа.

Бес се намръщи.

— Какво се е случило?

— Нищо, за което би могла да помогнеш — гневът му бе жесток и внезапен и Бес остана с отворена уста.

— Конрад — каза тя. Очите ѝ се разшириха, като схвана за кого става дума. — Вторият помощник.

Той присви очи и кимна.

— Боже мой, ти си заповядал да го бият с пръчка! — възкликна тя, като отново почувства същия ужас, който бе усетила, когато Рийвз ѝ бе казал това за първи път.

Гласът му стана режещ като стомана.

— За нещастие това бе едно необходимо действие — благодарение на теб — Сет моментално съжали за резките си думи. Бес бе пребледняла от ужас. Истина бе, че боят с камшик бе резултат от „срещата“ на Конрад с Бес Меткалф, но откакто този мъж постъпи на работа на „Господарката на Моретата“, носеше само неприятности. Единствено въпрос на време бе да му се наложи същото наказание за някое друго нарушение на уставните правила.

Джеф Конрад бе свален от поста си втори помощник-капитан и набит с камшик. Суров урок за него и останалите, че трябва да се подчиняват на капитана или, в противен случай, трябва да си изтърпят последствията.

— Ела — каза Сет. — Ще те заведа долу в моята каюта. Мистър Куксън ще ти донесе нещо за вечеря. Когато свърша работата си, ще се върна колкото мога по-скоро.

— Благодаря ти, но няма да дойда — каза твърдо тя. Спомни си целувката му и можеше да си представи какво има предвид. — Предпочитам моята собствена каюта. Няма смисъл да идвам в твоята. — Това бе явен отказ от удоволствието да сподели неговата компания.

Капитанът се напегна.

— Много добре тогава. Ще те изпратя до твоята каюта. Мислех, че ще предпочетеш да използваш моята тази вечер, защото е по-широка, но щом предпочиташ своята...

Той ѝ отвори вратата и с жест я покани да влезе.

— Само едно малко предупреждение, Бес. Стой долу, освен ако не те придружавам аз или мистър Кели. И за Бога, избягвай контактите с когото и да е от екипажа.

Той я остави в каютата ѝ с обещанието да ѝ донесат вечеря и — за една вечер, прекарана без компания.

„Господарката на Моретата“ за първи път се сблъска с лошото време на шестия ден, откакто бе в морето. Остър трясък на гръмотевица събуди Бес посред нощ. Прозвуча като експлозия, докато не дойде вторият звуков шок, последван от нисък далечен тътен.

Тя изпълзя от леглото си и отиде до вратата. Чувахе трополенето на крака по палубата и неразбираемите команди от горната част на кораба, където се намираше ръководният персонал. Моряците сновяха по коридора и нагоре по стълбата.

— Всички ръце, хей! — извика някой отгоре. — Всички ръце, хей! Преметнете тук и приберете платното!

— Какво има? — попита тя един моряк, като го наблюдаваше как се приготвя да се качи горе. Подозираше, че има гръмотевична буря, но искаше да се увери.

— Внезапна буря, мис — каза един по-възрастен моряк, като потвърди подозрението ѝ. — Една доста добра буря. По-добре се върнете в кабината си и се вържете здраво.

Вратата към капитанската кабина внезапно се отвори. Мистър Кели излезе от стаята на Сет и тръгна към нея.

— Най-добре влезте вътре, мис Меткалф — посъветва я той също както бе направил старият, опитен моряк. — Навлизаме в бурни води. „Господарката на Моретата“ ще има да се мята. В сандъка в каютата ви има въже. Може би е добре да се завържете за леглото.

— Да се завържа ли? — попита слисано тя.

— Да, мис — каза мистър Кели. — Когато морето започне да танцува, този кораб ще се мята и клатушка, и ще подхвърля всичко и всички, които не са безопасно закрепени.

Първият помощник-капитан, или „пом“, както бе наричан от екипажа, изчезна на горната част на кораба с останалите. Той бе сметнал, че тя ще го послуша и ще се подчини на учтивата му заповед.

Бес обмисли какво да прави. Да се вслуша ли в съвета на пома, което ѝ диктуваше и здравият разум, или да се качи горе с останалите в случай, че може да помогне с нещо? Никога преди не се бе намирала на борда на кораб по време на буря. Вероятно ще бъде вълнуващо.

„И да те пометат вълните, когато се стоварят върху кораба? — ѝ се присмя един вътрешен глас. Мъжете горе са опитни моряци. Ти само ще ги спъваш и ще пречиш.“

Ами ако застанеше настрани от пътя им и се завържеше за част от горната палуба?

Можеше да се удави. Бес реши да се вслуша в здравия разум и предложението на мистър Кели, и влезе в каютата си да намери въжето.

Бурята вече бушуваше и подмяташе кораба в разгневеното море, люлееше го като играчка, накланяше го рязко наляво-надясно и го разтърсваше от бушприита до кърмата.

Бес уви въжето около кръста си и се обезопаси, като върза единия край на въжето за преградата, а другия — към подпората на вграденото легло. Не след дълго Бес разбра грешката, която бе допуснала в начина, по който се бе вързала. Повдигаше ѝ се от клатушкането на кораба, а въжето, стегнато около кръста ѝ, с всяко следващо полюшване я караше да се чувства още по-зле. С всяко притискане на въжето в корема ѝ се появяваше ужасното усещане, че всеки момент може да повърне.

С увеличаването яростта на бурята се засилваше и клатушкането на кораба; всичко, което бе оставено незакрепено, като например четката за коса, падаше на пода и се хлъзгаше по дървената палуба. Корабът се накланяше насам-натам. Бес се опита да развърже възела, крепящ въжето към преградата, но от дърпането и клатенето на „Господарката на Моретата“ той се бе затегнал още по-здраво. Тя не можеше да направи нищо, освен да се мята насам-натам като стара парцалена кукла и да се моли да не ѝ прилошее и повърне.

Бурята сякаш продължаваше безкрайно. Въжето остави белег върху кръста на Бес, докато корабът се люшкаше и я премятеше от единия край на леглото до другия. На няколко пъти се удари в стената с такава сила, че за момент се почувства зашеметена. Но най-голяма болка ѝ причиняваше парещата дамба на кръста ѝ.

Внезапно, така бързо, както се бе появила, бурята спря. Бес лежеше цялата омотана във въжето и се вслушваше в тишината. Тътенът на бурята бе заглъхнал: сега се чуваха единствено виковете на помощника и шумът от влачецо се по палубата въже, стъпките по дървената палубна настилка и оттичащата се разпенена вода на гневното море, разбиваща се в корпуса на „Господарката на Моретата“.

Не знаеше колко дълго е лежала така. Накрая осъзна по-добре положението си поради острата болка в корема, страничните части на

тялото и гърба. Направи опит да се освободи.

Точно тогава в каютата отекна звукът от чукане по вратата. Помъчи се да се развърже, но бе така стегната, че не можеше да помръдне. Движението на кораба затрудняваше работата ѝ. Стомахът ѝ роптаеше срещу това.

Чукането на вратата на кабината се поднови.

— Влез — извика тя, като се молеше това да е Рийвз, а не някой от съмнителния екипаж, особено Конрад, бившият помощник-капитан.

Вратата се отвори. Сет Гарет застана на прага, потърси я с пронизващия си поглед и я съзря на леглото.

— Добре ли си? — Гласът му бе нежен.

Тя се изчерви от главата до петите, смутена от затрудненото положение, в което се намираше.

— Цялата съм овързана и не мога да развържа възлите. — „И ми е зле.“ Очакваше да чуе веселия му смях. Но такъв изобщо не последва.

Сет не се засмя, а се приближи до леглото. Зае се с възела на външната преграда и няколко минути безуспешно се сражаваше с него. След това бръкна в джоба на панталоните си и извади едно джобно ножче. Изкара острието му, внимателно сръза възето и го освободи от преградата.

Бес трепна, когато той дръпна възето.

Той присви очи, като гледаше към кръста ѝ, където тя инстинктивно бе сложила ръце.

— Какво има?

— Нищо — тя погледна настрани.

— Дай да видя — той посегна към подгъва на мъжката ѝ риза и се спря, когато тя се дръпна назад. — Елизабет, ти си ранена. Нека да видя.

— Не... — Тя потрепери, но се обърна и неохотно кимна. С негова помощ свали ризата си. Дъхът ѝ спираше от болка, докато материята одираше възпалената ѝ плът.

Сет рязко си пое въздух. Въжето бе нарязало гладката кожа на Бес. През корема, отстрани на талията и без съмнение по гърба ѝ минаваше дълбока червена ивица. На някои места възето бе претъркало кожата до червено и я бе разкъсало.

— Нуждаеш се от превръзка — дрезгаво каза той. Наведе се, за да разгледа по-добре раната, и нежно докосна кожата около нея. — Боли ли? — Пръстите му тръпнеха, като я докосваше.

Сините му очи срещнаха за кратко погледа ѝ. Видя как тя преглътна, преди да поклати глава.

— Добре — каза той. Придвижи пръсти отстрани по кръста ѝ, като опипваше много леко и внимателно тази област. — А тук?

Бес се напегна, коремът ѝ се стегна, когато дъхът му погали чувствителната кожа на стомаха ѝ. Напрежението вибрираше във въздуха, докато спомените за нежните милувки и милите думи нахлуваха в съзнанието ѝ... спомени за пламенни докосвания и диви, страстни викове.

— Бес? — повика я той.

Тя бе затворила очи и сега отново ги отвори. Изражението му с нищо не издаваше, че е прочел мислите ѝ.

— Чувствам се чудесно — настойчиво каза тя. Усещаше много силно близостта му, миризмата му... всичко в него.

Той се взираше в нея с преценяващ поглед.

— Не се движи — заповяда ѝ той и отиде до вратата.

Не смееше да спори с него. Чувстваше се твърде уязвима, объркана от бурята, а и от неговото присъствие в каютата.

— Мистър Кели! — извика високо през отворената врата той.

— Да, капитане?

— Донеси ми домашната аптечка — Сет знаеше, че той ще се подчини, затвори вратата и се приближи до леглото. — Имам един мехлем, който ще облекчи острата болка и ще предотврати възпалението.

Бес си представи как Сет ще размаже мехлема върху голия ѝ корем и кожата ѝ настръхна. Вратът ѝ пламна и тя усети как стомахът ѝ се развълнува в нервно очакване.

Мистър Кели се появи скоро с голямата домашна аптечка.

— Да повикам ли мистър Джейкъб? — попита помощникът.

— Не — отвърна Сет. — Аз ще се справя.

Бес бе дръпнала ризата си надолу, за да покрие раната от въжето и стомаха си от погледите на мъжете. Първият помощник излезе, като остави Сет и Бес сами.

Сет отвори дървената кутия и започна да се рови из съдържанието ѝ, докато накрая не попадна на това, което търсеше. Въздухът бе зареден със странна енергия. Той извади кутийката с мехлема, отвори я и посегна с пръсти към крема с цвят на слонова кост. Наведе се отново и я накара да вдигне ризата си.

Сърцето на Бес заподскача, когато осъзна намерението му.

— Аз мога да го направя — каза тя с глух глас. Страхуваше се да му позволи да я докосне отново. „Как мога още да желая мъж, когото презирам?“

Но презираше ли го тя?

Сет се загледа задълго в нея. С мълчаливо кимване ѝ подаде кутийката с мехлема. Не се обърна, докато тя се мъчеше едновременно да вдигне ризата си и да задържи кутийката. Той грабна кутийката обратно и дръпна ризата ѝ нагоре, като измърмори нещо с недоволство.

Бес ахна и после гневно го погледна, като рязко дръпна дрехата надолу, за да се прикрие от погледа му.

— Аз мога да го направя! — настоя тя.

— Спри да бъдеш толкова упорита — измърмори той. — Ранена си и се нуждаеш от помощ. Така или иначе ще трябва да намажа гърба ти. Ти не можеш да го стигнеш! Просто стой неподвижно и ми позволи да ти сложа този мехлем. За Бога, няма да те изнася!

Няколко секунди те се гледаха сърдито един друг. Бес първа отвърна поглед. Сет бе ядосан толкова, колкото и тя. Въпреки всичко той бе прав. Искаше да се погрижи за раната ѝ — нищо повече.

— Добре — каза тя, като срещна още веднъж погледа му.

С колебливи ръце тя вдигна ризата си и загледа как пръстите на Сет загребват от мехлема. Наведе се над корема ѝ и започна да размазва хладното мазило върху пламналата ѝ кожа. Когато почувства някакво облекчение на болката, Бес затвори очи и се наслади на успокояващото усещане от пръстите и дланта му върху нежната си плът. Той внимателно покри стомаха и хълбоците, преди сърдито да ѝ нареди да се обърне, така че да достигне останалата област.

Сет наложи мехлема по гърба на Бес. Дъхът му спираше, когато я докосваше. Макар и да съзнаваше, че в действията му няма нищо сексуално, откри, че мислите му се връщат към миналото. Споменът за любенето им бе кристално ясен и той усещаше, че реагира по

съответния начин, докато налага крема. Преди бе милвал същата тази област със страст. Бе докосвал и галил всяка жива частичка от Елизабет Меткалф и тя бе отговаряла със сила и плам, равни на неговите.

Той стисна здраво челюсти, като се бореше с представата, но докато Бес бе пред него, борбата не можеше да бъде успешна. Бе се чувствал толкова добре, толкова приятно, когато се сгушваше в нежната ѝ топлина. Затвори очи и безмълвно изстена, като усети, че пенисът му се надига в панталоните.

— Ето. Това трябва да го оправи — гласът му прозвуча дрезгаво дори в собствените му уши. — Ще оставя кутийката и ще намина да те видя по-късно. Трябва внимателно да следиш за ожуленото място. — Стараеше се да избягва погледа ѝ и се зае със затварянето на кутийката с мехлема и подреждането на домашната аптечка.

— Благодаря ти — каза нежно тя.

Сините му очи изучаваха прекрасното ѝ лице.

— Това е дълго пътуване. Без съмнение ще се сблъскаме с още бури. Ще те науча как да се завързваш, без да рискуваш да нараниш меката си бяла кожа.

Погледът му запламтя с внезапен огън. Бес погледна настрани, защото не можеше да издържи порива на внезапно обзелата го страст. Осъзнаваше нарастващото напрежение в себе си, но не бе в състояние го види отразено в погледа на Сет...

Опита се да се почувства гневна. Това бе Сет Гарет, мъжът, който я бе измамил. Изкусителят. Този, който бе злоупотребил с чувствата ѝ. Но не можеше да се разгневи.

— Трябва да се качвам — каза Сет. — Ще се оправиш ли?

Бес кимна.

— Ще се оправя — тя се поколеба. — Благодаря ти.

Той рязко наведе глава и лицето му се превърна в загадка на златната светлина на фенера. Взе аптечката и се обърна с намерението да тръгва. До вратата се спря.

— Каж ми — намери ли това, което търсеше?

— Да намеря? — повтори глупаво като ехо тя.

Той стисна устни.

— Омъжи ли се?

Тя бе шокирана от този личен въпрос. Копеле такова! Да не би да искаше да сипва сол в една стара рана? Тя обузда гнева си. Нямахте да му позволи да види колко много я е наранил.

— Не съм омъжена.

Той повдигна вежди.

— Реших, че един съпруг не си струва труда — каза тя. — А ти? Нещо потрепна в сините му очи.

— За какво ми е притрябвала съпруга? Морето е моята господарка. Доволен съм. — Сет се обърна и излезе.

Погледът на Бес се замъгли, докато гледаше в затворената врата. Болката от това, че е изоставена, отново я загложди. Тя си припомни всички свои надежди и мечти да сподели живота си с този мъж.

Изведнъж се скова. Мили Боже, Сет още ли мислеше, че тя чезне по него? Дали смяташе, че е дошла, защото се надява да спечели неговата любов?

Потръпна при тази мисъл. Колко унижително бе да я привлича такъв мъж! И Господ да ѝ е на помощ, защото след всичките тези години той продължаваше да я притегля като магнит...

Бес премигна, за да отстрани внезапно избликналите сълзи. Сега не бе време да потъва в самосъжаление за онова, което се е случило в миналото. Сет може да е красив мъж, но тя ще устои на неговия чар. Той заяви, че морето е неговата господарка, ами физическите му потребности? Той бе много страстен мъж — тя най-добре знаеше колко страстен. Дали възнамеряваше да спи с нея? Би могъл да го мисли отново. Тя никога не би се поддавала на това магнетично притегляне. Ще докаже на Сет Гарет, че привличането вече не съществува.

„Ти почувства нещо, когато той те докосна... един невинен допир, но почувства неговия плам“ — ѝ напомни гласът в нея.

— Момент на слабост. Нищо повече — промърмори си тя. Бе се уплашила от бурята, бе ранена, уязвима. Вниманието му към нея я бе трогнало и лишило от сила.

„Никога вече — обеща си тя — няма да се оставя да ме изненада.“ Този мъж я бе изоставил... нея и детето им.

Представи си отново първия вик на бебето. И внезапно настъпилата тишина. Сълзи напиреха в очите ѝ.

Нямаше бебе. То се бе родило мъртво и по този начин единственото нещо, което можеше да им напомня за тяхната любов, си

бе отишло.

Сет Гарет бе един нечестен хулиган; трябваше да го опознае по-добре, преди да се омъжи за него, а не по-късно, след като се бяха свързали за цял живот, още тогава трябваше да разбере какъв е.

Кръстът на Бес пареше от ожулването на въжето, а сърцето ѝ се гърчеше от болка по загубеното. Но именно наситеният с плам допир на Сетя засягаше най-много, защото не искаше да чувства нищо друго, освен гнева, който таеше заради измяната на мъжа. Последното нещо, което искаше или се нуждаеше, бе да изпитва физическо желание към Сет Гарет.

— Капитане! — Помощникът поздрави Сет, когато той се показва от долната палуба. — Как е Мис Меткалф — добре ли е?

Сет потисна раздразнението, предизвикано от интереса на Кели към Бес. После си спомни, че той бе морякът, който му бе донесъл аптекката.

— Ще оживее. Прежулила се е с въже.

За негова изненада морякът се изчерви.

— Страхувам се, че вината е моя. Казах ѝ да се завърже за леглото си.

— Правилно си ѝ казал. Откъде си могъл да знаеш, че ще омотае проклетото въже около кръста си?

— О, Господи! — каза мистър Кели, като си представи пораженията.

— Да — каза Сет и си спомни за протърканата ѝ плът. — Лошо, но можеше да бъде и по-лошо.

— Много сте мил.

Сет се усмихна присмехулно.

— Мистър Кели, никога не съм мил. Достатъчно е да попитате някого от екипажа.

През следващия час Сет обиколи палубата, за да огледа как върви чистенето, като присъствието му бе мълчаливо напомняне за властта, с която разполагаше. Погледът му търсеше някакви повреди и веднага нареждаше какво трябва да се направи, за да бъдат те отстранени. Една внимателна дума в ухото на моряка, и работата биваше свършена със светкавична бързина.

В крайна сметка — помисли си Сет — те се справиха с бурята добре. Никой от екипажа не е изчезнал зад борда и бяха предупредени

достатъчно навреме за настъпващата опасност, за да приберат платната, като по този начин ги спасиха. Той отиде до задната палуба, извади ръчния си далекоглед и се загледа към хоризонта. Морето бе развълнувано, но лесно можеха да се справят с вълнението. „Господарката на Моретата“ се движеше по предназначения курс, бяха загубили съвсем малко време.

Колкото по-скоро стигнат до Сан Франциско, толкова по-добре. Там щеше да се освободи от мис Елизабет Мери Меткалф и призраците на нещастното минало...

„Тя не е омъжена. Защо?“

Той свали далекогледа си и присви очи, като се загледа във водата точно отдолу при страничния отвор на кораба. „Тя се бе надявала да се омъжи за състоятелен човек. Дали бе успяла да го намери?“

„Не съм омъжена.“ Думите ѝ витаеха в мислите му, като му се присмиваха и измъчваха. Новината правеше твърде неудобно изпълненото им със страст минало и начина, по който бяха прекъснали своите взаимоотношения.

Защо не бе станала съпруга на някой друг?

И защо, за Бога, това трябваше да го интересува?

ГЛАВА 8

Първите две седмици от пътуването минаха сравнително леко. Освен няколкодневните морски вълнения, последвали бурята, „Господарката на Моретата“ не срещна по пътя си нищо, което да я отклони от курса. Някъде далеч може би бурята продължаваше да бушува, но тя бе останала мили назад, затова нямаше никаква заплаха за клипера, екипажа и пътниците му. Въпреки това мъжете бяха нащрек и внимателно наблюдаваха черните облаци на хоризонта.

През дните след бурята Бес имаше често възможността да се качва на горната палуба на кораба.

Ако не бе придружена от замисления капитан, с нея идваше мистър Кели, първият помощник-капитан — добродушен човек, когото целият екипаж уважаваше. Правеше по три визити на ден, като всяка продължаваше по един час. Животът ѝ се бе превърнал в очакване на миговете, които щеше да прекара на горната палуба.

Можеше да се каже, че Бес вече имаше „морски крака“, и не се чувстваше зле. Наслаждаваше се на ясното небе над себе си, на огромната набраздена морска шир, на лекия вятър, който си играеше с кичурите на русата ѝ коса, и на дейността на заетия екипаж.

Тя бе удивена, когато узна, че мъжете никога не остават без работа. Корабът, изглежда, постоянно се нуждаеше от поддръжка и ремонт. Ако не трябваше да се лъска, лакира или търка подът, моряците използваха уменията си, за да се грижат и поддържат в ред платната и другите съоръжения.

Екипажът бе разделен на две групи. Едната, наречена „бакбортова група“, бе под ръководството на мистър Кели, първия или главен помощник-капитан, докато „щирбордовата група“ се ръководеше от Райли, новия втори помощник-капитан. Обикновено тя се качваше горе, когато на пост бе групата на мистър Кели, защото бе решила, че е най-добре да няма никой от хората на Конрад.

След като имаха късмет и бурята не бе отнела живота на никого, мъжете се чувстваха по-добре с жена на борда на кораба. Вече не

гледаха на Бес със суеверие. За разлика от някои други жени тя очевидно не представляваше заплаха за кораба.

Един следобед, точно през петата седмица, откакто „Господарката на Моретата“ бе в морето, докато стоеше на горната палуба, Бес забеляза черно петно във водата от дясната страна на борда. Помисли си, че това е друг кораб.

— Земя! — изкрещя един моряк от върха на главната мачта.

Бес се изненада и присви очи, за да разгледа по-добре тъмната маса, а през това време викът на моряка бе предаден навсякъде по кораба.

Мъжете на борда, включително и помощникът, който я придружаваше в момента, бяха обхванати от трепетно очакване.

— Това трябва да е островът на Фернандо де Норонха — каза той. — Ще минем покрай него на път за пристанището Пернамбуко, където ще попълним припасите си.

Бес продължаваше да се взира към хоризонта и усети вълнение и любопитство към страната, която се простираше отпред. Островът бе покрит от облаци, които го правеха загадъчен. Какъв бе този тъмен остров?

— Норонха... Перна... — Тя се намръщи. И двете имена й звучаха съвсем непознато.

Кели се усмихна.

— Пер-нам-буко.

— Южна Америка?

Той кимна. Тя стана сериозна.

— Ще вземем прясна вода — каза тя — и прясно месо също, нали? — Гласът ѝ бе изпълнен с надежда.

Първият помощник-капитан се ухили.

— Вероятно, но не съм сигурен. Чух, че има кафе, захар и ром. А предполагам също, че трябва да има и някакви зеленчуци и плодове.

— Не сте ли бил преди това там?

Той поклати глава.

— Капитанът е бил, но на „Господарката на Моретата“ аз съм едва от дванадесет месеца.

— Сет явно много държи на вас — каза тя и се обърна, за да огледа по-добре мъжа. — Сигурно сте добър и уважаван моряк, щом сте първи помощник-капитан. Как постъпихте на работа при капитана?

— Срецнахме се в Китай. Бях нает на „Мери Джейн“, но не се чувствах щастлив. Капитанът там беше жесток човек, лесно се гневеше и бе безсъвестен, когато станеше дума за изтърпяване на наказание или болка — очите на младия човек заблестяха, когато потъна в спомените си. — Позволяваха ни по един свободен ден на брега и малко след постъпването си бях бит с пръчка за това, че съм нарушил капитанските правила, нещо, което в действителност не бях направил. Последното нещо, което исках, бе да се върна на кораба и трябва да съм го казал на глас в таверната, в която бях постоянен клиент. Сет — искам да кажа, капитан Гарет — беше там и вероятно ме е чул. Той бе заедно с екипажа на „Господарката на Моретата“, за който точно в момента се набираха хора, а капитан бе Джоуел Джонсън.

Бес кимна.

— Познавам капитан Джонсън. Бе добър приятел на моя чичо — за миг очите ѝ се навлажниха, като си спомни за закачките на чичо Джоусън и начина, по който успяваше да я разсмее. Толкова отдавна не го бе виждала. Всъщност именно от него бе научила за богатствата, с които би могла да се сдобие в Сан Франциско.

Бе получила вести от него няколко месеца след смъртта на чичо Едуард. Той бе разбрал по някакъв начин за смъртта на нейния чичо и веднага ѝ бе писал, за да изрази своите съболезнования. Никога не се бе питала как чичо Джонсън е разбрал, че чичо Едуард е оставил всичко, което е имал, на нея. Чичо Едуард и Джоуел Джонсън бяха близки от години. Сигурно нейният чичо е казал на своя приятел за завещанието си.

Бес нямаше търпение да види чичо Джоусън. През последните месеци бе мислила често за него, особено след като получи писмото му. Копнееше да говори с него за своя починал чичо; никой друг, освен нея и Джоуел Джонсън не бяха скърбели така за Едуард Меткалф. Дали бе получил писмото ѝ, в което му казваше, че идва? Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, откакто бе решила да тръгне за Калифорния. Бе затворила къщата в Уилмингтън и бе оставила един дългогодишен служител на чичо Едуард да поддържа бизнеса. Планираше да остане в Калифорния толкова време, колкото ѝ бе необходимо за започването на някаква търговия, преди да поеме обратно за Делауер.

— Познавате ли Джоуел Джонсън? — попита Джеймз Кели, прекъсвайки мислите ѝ.

Тя кимна.

— Добър капитан ли беше той? — попита тя, като си припомни онези истории, в които се говореше за неговата жестокост и на които никога не бе вярвала.

— Съжалявам, но никога не съм плавал с него. Ала капитан Гарет го смята за добър човек и щом той мисли така, то аз приемам неговото мнение.

— Не разбирам — каза Бес. — Мисля, че казахте, че сте се срещнали със Сет в Китай. Не отплувахте ли тогава с тях?

Джеймз Кели поклати глава.

— Правя всичко възможно да бъда честен човек, мис Меткалф. Бях нает да работя на „Мери Джейн“ от Бостън до Китай и обратно и макар че съжалявах, не можех да не удържа на думата си и да го изоставя, преди да се завърне в Бостън. — Той погали релинга с обич към кораба и живота, който той му предлагаше. — Всъщност години по-късно срещнах случайно Сет. Дотогава Джоуел Джонсън бил уволнен и командир на „Господарката на Моретата“ бе станал Сет. Бяхме в Порт Уилмингтън. Търсех работа. Сет веднага си спомни за мен и ми предложи работа като главен помощник-капитан.

— Като слушам историята ви, мистър Кели, разбирам защо ви е наел Сет. Вие сте добър човек.

За нейна изненада той се изчерви.

— Да... ами — заекна той. — Не зная...

Тя го съжали и смени темата, въпреки че бе заинтригувана от това, което ѝ бе казал, и ѝ се щеше да научи нещо повече.

— Колко ни остава, преди да стигнем до Пернамбуко?

— Предполагам, че ще стигнем на съмване — каза Кели, явно облекчен от смяната на темата.

Тя бе разочарована.

— Толкова късно?

Кели се усмихна, загледан в неясните очертания на сушата.

— Опасявам се, да, мис.

— Колко дълго ще останем в пристанището? — попита тя.

Колкото и да ѝ бе харесало пътуването, тя копнееше да постои на суха земя за известно време.

Помощникът забеляза светналите ѝ тъмни очи и се намръщи.

— Вероятно един ден.

Тя сведе лице.

— Само един ден? О, надявах се...

— Съмнявам се, че капитанът ще ви позволи да слезете от „Господарката на Моретата“, мис...

— Бес — отбеляза, без да се замисля тя.

Той кимна.

— Бес — поправи се той. — Там може да бъде опасно за дама като вас.

Тя се намръщи.

— Очевидно не съм в безопасност и на борда на кораба, мистър Кели — каза тя. — Иначе защо щяха да ми бъдат нужни придружители?

— Джеймз — напомни ѝ той, като се обърна към нея със същата учтивост. — Все още има проблеми, Бес. А щом капитанът казва не...

— То аз ще бъда затворник на борда на кораба — промърмори тя.

— Не затворник — поправи я помощникът. — Просто добре охраняван гост.

Когато тази нощ се оттегли за сън, Бес си обеща, че първото нещо, което ще направи на сутринта, ще бъде да поговори със Сет за слизането ѝ на брега. На всяка цена ще го направи. Ще трябва някак да го убеди.

Мислеше си за странното поведение на Сет напоследък. Откакто бе дошъл да я види как е след бурята, се бе вгълбил в себе си и бе станал по-мрачен. Това я бе накарало да осъзнае колко малко познава Сет Гарет.

Защо бе дошъл да я види как е? Защо не бе изпратил Рийвз или Джеймз Кели? Тези въпроси я занимаваха от известно време насам, без ни най-малко да се бе доближила до отговорите. Единствената причина, до която стигаше, бе, че е братовчедка на Джордж Меткалф, новия притежател на Е. Меткалф Къмпани. Като служител на Джордж той бе отговорен за безопасността на неговата млада родственица. Но ако това наистина бе така и той я приемаше само като неприятно задължение, то защо сега я отбягваше? Щеше ли някога да разбере Сет Гарет?

Бес се събуди, прекарала една спокойна нощ. Въпреки вълнуващото очакване преди приближаването на сушата и неприятната перспектива да се изправи пред капитана за разговор с него, тя спа добре, и то по-добре, отколкото, когато за първи път се качи на борда.

За да повиши самочувствието си, Бес облече по-подходящи за нейния пол дрехи. Досега бе носила само мъжки дрехи, но вчера, след следобедното си посещение на горната палуба, настоятелно помоли Рийвз да отиде долу в трюма и да намери пътническите ѝ сандъци. Искаше да се облече като дама. Тъй като не бе успял да намери нещата ѝ, Рийвз бе огледал новите стоки и донесъл една рокля, червена кадифена пелерина и някои други допълнения към женското облекло. Синята рокля не беше никак претенциозна.

Нямаше фантазе по ръкавите, нито яка, нито допълнителни панделки или фльонги, украсяващи талията. Но беше с богата пола и малки копчета, които затваряха предната част на горнището. Бес се чувстваше много добре в роклята, особено като се има предвид, че от много време насам не се бе усещала като истинска жена.

Дрехата ѝ бе малко голяма, така че тя прекара предния следобед и част от нощта в прекрояване на роклята, за да ѝ бъде по мярка. И бе доволна от резултата.

Но когато закопча малките копчета, които вървяха по цялата предница на синята рокля, Бес започна да се съмнява дали трябва да я сложи или не. Дали видът ѝ в тази рокля нямаше да увеличи опасенията на Сет по повод нейната безопасност? Вероятно щеше да бъде по-малко елегантна, ако си сложиеше мъжката риза и панталоните, но с това нямаше да се натрапва в очите на екипажа. Поне да имаше огледало. Тогава би могла да реши какво да прави.

Бес си припомни страстното желание в погледа на Сет, докато намазваше ожуленото си място. „Сложи роклята. Бъди неотразима за него. Защо не се опиташ да го очароваш по този начин и да го накараш да ти позволи да слезеш от кораба?“

Няколко минути реса дългата си руса коса, докато тя заблестя и падна свободно по раменете ѝ. Нави златните кичури и започна да ги прикрепя с игли, но после промени решението си. Ако искаше да използва с успех своя чар, за да получи онова, което искаше — а то бе да слезе на брега, — трябваше да довърши нещата докрай.

Бес остави косата си отново да падне свободно. Разтърка бузите си, за да им придаде цвят, а след това излезе и тръгна по коридора към каютата на Сет.

Почука и зачака. Сет не отговори веднага и тя почука отново. „Сет трябва да е горе“ — помисли си разочаровано тя, обърна се и тръгна към каютата си.

Изневиделица, точно когато се канеше да отвори люка, пред нея изникна един моряк.

— Ах, и това ако не е малката лейди? — провлачено каза той. — Колко прекрасно сме облечени сега, а?

Тя подскочи, стресната от внезапното му появяване. „Стой долу, освен ако не си придружена от мен или мистър Кели. И за Бога, избягвай контакти с когото и да било от екипажа!“

Тя разпозна мъжкото лице, но не се сети за името му. И не я интересуваше влюбеният поглед, с който я гледаше. Втрени се в него с цялата смелост, на която бе способна. „Трябва да бъдеш твърда и той ще си отиде“ — помисли си тя. Погледна го гневно, като се надяваше да разбере какво иска да й каже.

— Ако обичате... — Бес се обърна, като искаше да продължи по пътя си, и хвана дръжката на вратата.

Но той ѝ попречи с ръка.

— Какво сте се забързали такава?

Действията му изглеждаха заплашителни. Бес се страхуваше да отвори вратата. Ами ако я натика вътре? Ще бъде безпомощна, докато някой не чуе писъците ѝ, а тогава щеше да бъде вече твърде късно.

— Не искам да изглеждам груба, мистър...

— Райли, мис. Ричард Райли. — За нейна изненада той се отстрани от пътя ѝ; за да докосне челото си за поздрав при запознаването.

„Новият втори помощник-капитан.“

— Мистър Райли, аз наистина трябва да вървя...

— Защо? — Той я разглеждаше, но погледът му вече не беше така порочен. Бес се успокои малко. — Както казах, няма за къде да бързате толкова. Търсехте капитана, нали?

След като се поколеба за миг, тя кимна.

— Ами аз зная къде е. В камбуза, говори с Куксън. Искате ли да го доведе при вас?

Бес поклати енергично глава.

— Не, благодаря ви, мистър Райли. — Можеше да си представи реакцията на Сет, когато този мъж го повика заради нея.

— Щом сте сигурна...

Тя наклони глава.

— Да, благодаря. — Но когато тръгваше, го спря. — О, мистър Райли, можете ли да ми направите една услуга? Ще ми кажете ли дали вече сме пуснали котва?

— Не още. Но скоро ще я пуснем — по щастливото изражение на лицето му разбираше, че той с нетърпение очаква слизането на брега.

— Този остров — каза тя — ... опасно място ли е?

— Ами, зависи.

— От какво?

— Дали сте дама, каквато сте вие, или стар, опитен моряк като мен. Никой не би проявил интерес към един моряк. — Като се ухили при смръщения ѝ поглед, той я остави сама.

Малко след това Сет дойде в нейната каюта. Райли сигурно бе ходил при капитана, въпреки нейното несъгласие. Иначе защо би дошъл, след като през изминалите няколко дни постоянно я отбягваше?

Срещата ѝ с Райли я разстрои. След неговото тръгване тя се заключи в каютата си. Сърцето ѝ силно се разтуптя при мисълта за това какво е могло да се случи. Побърза да съблече роклята и в бързината да я свали по-скоро скъса всички копчета, а порцелановите закопчалки се разпиляха по пода във всички посоки. Облече ризата и панталоните, и следващите няколко минути се занимаваше със събирането на копчетата. Точно когато намери последното, стюардът на Сет, мистър Хок, дойде, за да я информира, че капитанът иска да я види в каютата си.

Докато прекосяваше коридора между неговата и своята каюта, Бес се зарече да бъде настояща в искането си да слезе на брега. Вероятно мистър Кели е сбъркал и няма за какво да се тревожи. Може би Сет ще ѝ позволи да напусне кораба.

Тя чуваше как сърцето ѝ тупти в унисон с почукването на стюарда по вратата на капитана. Хок почака няколко секунди, преди да влезе в каютата с непринуденост, характерна за човек, отдавна близък с капитана.

Бес стоеше точно пред вратата и едва дочу кратките реплики, които си размениха стюардът и Сет. Вниманието ѝ бе привлечено от чернокосия мъж, който стоеше пред масата с разгъната карта върху нея. Дълбоката бръчка, която се врязваше в челото му, изразяваше силна концентрация на мислите. Външността на Сет Гарет все още я пленяваше.

— Влезте, мис — покани я Хок. — Той ви очаква, за да говори с вас.

Нещата не изглеждаха така, но Бес не каза нищо. Вместо това тръгна в посоката, посочена ѝ от стюарда с ръка, и видя, че той я кани да седне.

Бес тръгна към пейката, прикрепена към преградата, като осъзнаваше, че вниманието на Сет е насочено към картите, а не към нея. Погледна отново назад към вратата и видя как Марк Хок тихо се измъква от каютата.

— И така — дълбокият глас на Сет я стресна, като я накара отново да обърне поглед към него.

Той бе вперил блестящите си яносини очи в нея. Тя упорито стисна устни.

— Има ли друга причина, за да ме повикате тук, капитане, освен, за да ми напомните кой командва този кораб?

Устните му се извиха в невинна усмивка.

— Уплашена ли си, Бес? Това не е характерно за теб.

Тя вирна глава, а погледът ѝ стана предизвикателен.

— Уплашена ли изглеждам?

— Изглеждаш... прекрасно — бе изненадващият му отговор.

Бес премигна. Какви ли намерения има, щом започва разговора с ласкателство? Капитанът, когото познаваше, откакто бе на борда, нямаше навика да казва приятни неща — на никого.

— Каква е причината за тази среща, Сет.

— Няма да напускаш „Господарката на Моретата“.

Тя се наежи.

— Как ли пък не!

Той зацъка с език.

— И да ругаеш, няма да ме убедиш в обратното, миличка — изглеждаше преизпълнен с търпение, но тя усещаше, че под привидното спокойствие кипи гняв. Бе посмяла да му противоречи.

Нещо, което членовете на екипажа му рядко правеха — бе сигурна в това... а и нещо повече... тя бе жена. И негова бивша любовница.

Бес осъзна, че ако иска да промени решението му, ще трябва малко да промени тактиката си.

— Моля те, Сет, това е моето първо голямо пътуване. Трябва да видя слънцето и да почувствам земя под краката си, поне за известно време.

— Ще те заведа горе да видиш слънцето — въпреки че през последните дни си го виждала често. Колкото до разходката по твърда земя, страхувам се, че ще трябва да почакаш малко. Може би докато стигнем до Сан Франциско.

— Но това е след повече от два месеца!

— При хубаво време — допълни той. На лицето му бе изписана властност. — Няма да изложи на опасност твоя живот — нито този на някой друг от екипажа — само защото отказваш да послушаш здравия си разум!

— Как може слизането ми от „Господарката на Моретата“ да изложи на опасност живота на хората ти?

— Когато се нахвърлят върху теб на улицата, кой, мислиш, ще дойде да те спасява? Спести ми неприятностите, Бес. Може и да не ти е известно, но аз добре знам с кого можем да си имаме работа тук. Ако ми се възпротивиш за това, ще трябва да те накажа.

Думите на Сет прозвучаха заплашително между стените на каютата. Бес си представи как я връзват за релинга и я налагат с камшик пред мъжете.

„Няма да посмее — помисли си тя, като се загледа в строгите му черти. — Или пък ще посмее?“

Тя се чувства сразена и раменете ѝ увиснаха.

— Колко време? — прошепна тя. — Колко време ще останем на пристанището?

Чертите му като че ли се смекчиха.

— Няколко часа, не повече.

Бес преглътна сълзите си. Толкова много бе искала да отиде на брега, да усети хладната трева под босите си крака, да намери хотел и да се окъпе нормално — дълго и с гореща вода. Очите ѝ бяха като заслепени. Тя се обърна да си тръгва.

— Бес — дрезгаво я повика той и я накара да спре.

Усети, че той се намира точно зад нея. Усещаше леките фини облачета от учестеното му дишане върху тила си, но не се обърна. Страхуваше се.

— Погледни ме — заповяда ѝ той.

Тя се подчини и се обърна с лице към него. Чу го как рязко си пое въздух.

— Какво е това? Сълзи?

Тя преглътна, разгневена на себе си за това, че демонстрира някаква слабост пред него, за това, че му позволява да разбере колко е разочарована. Когато я погледна, тя почувства най-абсурдното желание да се сгуши в прегръдката му, където да се успокои. Желанието ѝ бе нелепо, защото това бе мъжът, причинил ѝ повече болка, отколкото който и да е друг на тази земя.

И въпреки че изобщо не я докосваше, тя усещаше близостта му като милувка. Извърна поглед настрани.

— Съжалявам — каза той.

Извинение от капитана? Тя изненадано вдигна поглед. Бе чакала години, за да чуе тези думи от него... ала тогава той не се извини за това, че я изоставя. Сърцето ѝ се успокои, а пулсът ѝ, който се бе ускорил от думите му, се забави и влезе в нормален ритъм — напомняше по-скоро далечно глухо бучене, отколкото силен тътен.

— За какво се извиняваш, капитане? — Тонът ѝ бе станал остър.
— За това, че ме защитаваш ли? Нали това твърдиш, че правиш, като ме държиш като затворница? — *„За това, че ме изостави... и никога не се върна ли?“*

Видя как той се бори да сдържи гнева си.

— Загрижен съм за твоето благосъстояние.

— Колко великодушно от твоя страна.

— Пикла.

— Копеле — изсъска тя.

— Мис Меткалф, мисля, че трябва да се върнеш в каютата и да си легнеш. Очевидно си объркана. След известно време, като обмислиш тази ситуация, ще разбереш, че съм прав.

— Как ли пък не!

Той сграбчи ръката ѝ.

— Откога си станала такава устата и опърничава?

— От деня, в който напусна Уилмингтън. — *„И мен.“*

Тя затвори очи и усети как отново я пронизва болка. В съзнанието ѝ проплака бебе... и след това — само една ужасна, мъртвешка тишина. Клепачите ѝ трепнаха, отвориха се и тя премигна срещу мъглата, която я заслепяваше.

Сет отстъпи назад с усещането, че се е допрял до огън. „Значи с онова писмо е искала да го накаже — помисли си той. — Боже мой, какво разглезено дете е тя, щом е способна да прибегне до такива неща!“ Когато я остави, тя като че ли го разбираше...

Пространството между тях бе заредено с напрежение.

— Ти знаеше, че трябва да си тръгна — каза той.

— Да, знаех, само че — по дяволите — не трябваше да ме изоставяш! — Тя се обърна с намерението да си тръгне — очевидно не желае да говори повече за това. Сега това вече нямаше значение — бе твърде късно.

И наистина бе твърде късно, реши Сет.

— Не мога да променя миналото — каза той.

— Дяволски вярно, не можеш!

— Чичо ти май не е успял да те възпита да не се изразяваш така грубо — неодобрително измърмори той.

Бес се закова на място, а в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Няма да позволя да се говори лошо за чичо Едуард! Той бе до мен, когато имах нужда от него. Той — за разлика от теб, Сет Гарет — беше честен човек. Добър човек!

Сет изучаваше лицето ѝ и усети, че нещо започва да го стяга в гърдите.

— Съжалявам. Едуард Меткалф бе добър човек. Изобщо не исках да...

— Не! Ти никога не си искал да кажеш това, което казваш, нали? — извика тя, като се спусна към него с вдигнати юмруци и ги стовари върху гърдите му. — Защо не приличаше повече на него? — захлипа тя. — Защо? Защо? Защо?

Сет я хвана за китките, за да се предпази от ударите ѝ. Сега тя хлипаше силно и не можеше да потуши риданията си, които дълбоко я разтърсваха. Не можеше да не ѝ съчувства за болката, която изпитва, макар да знаеше, че не трябва. Очевидно мъртвият чичо ѝ липсваше много. Първо родителите ѝ, когато е била на девет години, а после и обичният ѝ наставник... толкова много мъка в един така млад живот.

„Тя можеше да ме има, но вместо това избра благосъстоянието.“
— Съчувствието му към нея внезапно се изпари.

— Не мога да върна чичо ти — каза той. — Нито пък мога да ти позволя да напуснеш кораба. А сега, моля те... върни се в каютата си. Ако искаш, ще се погрижа някой да те придружи утре до горната палуба по време на престоя ни в Пернамбуко. Но, за Бога, опитай се да останеш незабелязана.

Тя не отговори.

— Ела. Ще те изпратя.

Да остане незабелязана бе почти непосилна задача за Бес Меткалф, си помисли той, докато я придружаваше до каютата ѝ.

До момента, в който я остави сама, Бес не изрече нито дума.

ГЛАВА 9

Порт Пернамбуко в щата Пернамбуко, Бразилия, бе красиво място, а брегът се миеше от най-лазурната вода, която Бес някога бе виждала. Небето отгоре бе брилянтно и като идеално огледало отразяваше отдалечените покриви на сградите в град Олинда, включително и камбанарията на църквата.

Облечена в бели панталони, шапка и моряшка риза, Бес стоеше облегната на релинга и гледаше с копнеж към сушата. Бе се качила горе без разрешението на капитана и без придружител, но изобщо не я беше грижа. Мъжете бяха твърде заети, за да я забележат. Моряците се суетяха по палубата, подготвяха се да пускат котва, сваляха платната и изпълняваха всички останали задължения, преди да слязат на брега. Накрая пуснаха котва на няколко ярда от бреговата линия. Бес се намръщи, учудена защо правят това, но чу един моряк да споменава за плитчините в тези води и рифовете, които можеха да бъдат опасни за един кораб. Не че нямаше кораби на дока, но явно бяха твърде много, за да може „Господарката на Моретата“ да се приближи повече.

— Мистър Кели — изрече Сет някъде зад гърба ѝ и Бес замръзна на мястото си. — Намерете ми Джон Рийвз.

— Да, капитане — каза помощникът. — Мисля, че отиде да провери за мис Меткалф.

Бес се паникьоса. Рийвз е отишъл долу при нея! Сет бе практически зад нея. Как щеше да мине покрай него и да се върне в каютата, преди Рийвз да се качи, за да я потърси горе.

Някой я стисна с ръка за рамото.

— Безделница? — Гласът на Сет избуча в ухото ѝ. Последва напрегната тишина. — Бес! — каза той с преувеличена въздишка. — Какво правиш горе? Знаеш правилата, моите правила.

Тя се извъртя с лице към него.

— И какво възнамеряваш да направиш затова, че съм ги нарушила, капитане? Да ме нашибаш с камшик? — Сърцето ѝ лудо биеше в гърдите, докато гледаше суровото изражение на лицето му. В

сините му очи гореше огън, а мускулчето над челюстта му нервно потрепваше.

Той вдигна ръка и докосна страната ѝ, като я погали нежно с пръсти.

— Да те нашибам? — промърмори той. — Не... Не бих искал да увредя и инч от тази прекрасна бяла кожа — той сложи ръка на рамото ѝ и го стисна, след това наведе глава към ухото ѝ. — Има начини за усмиряване на една непокорна жена — дъхът му възбуждащо гъделичкаше врата и ухото ѝ. — Да ти ги изброя ли?

Тя ахна и рязко се обърна, но той бе сложил ръце от двете ѝ страни и по този начин я бе притиснал към релинга. Фактически бе пленница на неговата прегръдка.

— Капитане! — Джон Рийвз стоеше зад него. Сет свали ръце и отстъпи назад, а другият мъж, който трябваше да се грижи за Меткалф, се доближи до тях, задъхан от усилието от изкачването на стълбите от долната палуба до тук. — Не можах да я намеря и... — Когато я забеляза, Рийвз млъкна. — Елизабет Меткалф! — сгълча я той.

Тя вдигна вежди, учудена от острия му тон.

— Мистър Рийвз, някакъв проблем ли имате?

Сет изсумтя и на Бес ѝ се прищя да го удари.

— Да не би да сте забравили мястото си? — каза тя на Рийвз с властен тон, като работодател на служител. Но побърза да поправи нещата. — Съжалявам, Джон. Но цялото това суетене — чух го от каютата си и ми се прииска да видя какво става.

Изражението на Рийвз се смекчи.

— Защо не ме изчакахте? Сигурен съм, че капитанът би желал да имате придружител.

— Действително — каза Сет и въздъхна. — Ще бъдеш цяла напаст за всички нас до края на пътуването. — Той се обърна към Рийвз. — Заведи я долу.

— Не! — извика тя. Бес сграбчи Сет на ръката, но бързо я пусна, когато той гневно я погледна. — Моля те, Сет — каза тя по-меко. — Не ме карай да се връщам в мрачната каюта.

Отчаянието в гласа ѝ увисна за миг във въздуха между тях. Сет видя умоляващия поглед в очите ѝ и отново съзря в тях детето от светлина, което бе влязло с гръм и трясък в гостната на чичо си и едновременно с това — в неговия живот. Той се съгласи. Тя бе

създание на слънчевата светлина, което не можеше да живее в мрачната каюта. Реши да я остави още малко на слънце.

— Добре — каза той за голяма изненада на Бес. — Можеш да останеш още малко горе, но само докато стане време да слизаме на брега. Мистър Рийвз, останете с нея и я дръжте настрана от мъжете. Ще ви съобщя, когато стане време да вървим. Казахте, че искате да огледате и купите някакви бразилски стоки. Страхувам се, че тя ще трябва да се прибере отново долу, когато слезем на брега.

— Можехте да го кажете направо на мен, капитан Гарет — отбеляза заядливо тя. — Мисля, че все пак съм интелигентен човек и мога да ви разбера.

Бес бе обезумяла. Точно когато забеляза нещо добро в Сет, той отново стана арогантен. Той изкриви уста.

— Мис Меткалф, интелигентността ви е тема на продължително обсъждане, за което в момента нямам време. Така че, радвайте се на слънчевата светлина, но, моля ви, не ми се бъркайте в нещата!

Бес изпуфтя и Сет я сграбчи за ръката.

— Аз съм капитанът на кораба — изръмжа той. — Ще говоря на когото аз избира, а ти не бъди толкова нахална да обсъждаш това. Разбра ли?

Тя го погледна гневно и усети, че яростта и напрежението между тях катастрофално нараства. Въздухът бе нажежен и зареден с болезненото усещане за физическото му присъствие и това я накара да се отдръпне от него като опарена.

— Никога, нито за миг, не съм си помисляла, че сте нещо друго, освен капитан, Сет Гарет!

— Може би все пак ще се постараете да слезете долу? Нямам време за такива безсмислени глупости.

Бес се уплаши.

— Не! Искам да кажа... — Тя наведе глава, като се почувства победена и внезапно обезсилена. — Съжалявам — последното нещо, което искаше, бе да се върне в каютата и да пропусне животворната гледка на горната палуба — топлината на тропическото слънце и лекия полъх на вятъра, който галеше кожата ѝ.

Сет въздъхна, сякаш също бе изтощен от битката.

— Не се инати, Бес. Чака ни дълго пътуване. Да се опитаме да се спогаждаме, а? Да започнем отново или поне да забравим за малко

това, което се е случило в миналото.

Бес помисли за секунда и кимна.

— Добро момиче! — промърмори той, така че само тя да чуе. По някаква странна причина тя усети вълнение при тези две кратки думи.

„Сет е прав — помисли си тя. — Предстои ни дълго пътуване. — Ще има достатъчно време да изравня резултата. Защо да му противореча и да излагам на опасност всички свои планове?“

Сет я остави до релинга с Рийвз.

— Мис Меткалф, Бес — каза мъжът. — Той е прав, знаете ли?

Бес го погледна с раздражение.

— Не се нуждая от вашето потвърждение, Джон Рийвз. Нито пък от коментарите ви по повод на всяко мое действие! — Гласът ѝ се смекчи при вида на смущението, което го обхвана. — Това, от което се нуждая, Джон, е вашето приятелство... и помощ.

— Проклетата развратница смята, че върти Гарет на малкия си пръст — изруга Джеф Конрад, обръщайки се към мъжа зад него. — Ама ще го загази. Принцеса Бес. Съмняваш ли се, че мога да я укротя?

Ричард Райли се намръщи и спря да навива въжето.

— По-добре да я оставиш на мира, Конрад. Спомни си онези ивици по гърба си.

Конрад изруга.

— Няма опасност да забравя — червените ивици бяха излекувани, но когато се движеше, усещаше изопването на повредената си кожа. Той срещна погледа на другия мъж със свирепо изражение, което накара кожата на Райли да настръхне.

— Мога да се справя с жената — каза бившият втори помощник-капитан. — И то веднага щом капитанът напусне кораба. — Той се ухили порочно. — И тя няма да каже нито дума. Ако иска да оживее до Сан Франциско. — Джеф Конрад си представи всички неща, които щеше да направи с Бес Меткалф, и членът му щръкна под панталоните.

Гърдите ѝ ще бъдат твърди, и все пак меки в коравите му загрубели ръце — се унесе в мисли той. — Ще стиска онези две възвишения от женска плът, ще ги хапе и лиже, докато тя започне да вика, просейки милост, а по-късно — от удоволствие. И после ще сваля панталоните от прекрасните ѝ крака, ще разтвори бедрата ѝ и ще я обладава яростно, докато закрещи и захленчи. Когато по копринените

й бузи потекат сълзи от обида, ще завърши неудържимата си атака, предизвикана от усещането за придобитото над нея надмощие, и после ще се надсмее над нейното унижение.

Сан Франциско, 1850...

— Джоуел, лягай си вече — каза жената. — Чувствам се самотна без теб.

Джоуел Джонсън затвори счетоводната книга и се усмихна с обич на прекрасната жена на средна възраст, която стоеше самоуверено на прага на неговия кабинет.

Не можеш да заспиш ли? — попита нежно той.

Тя кимна.

— Нуждая се от теб — измърка тя. — Хайде да си лягаме. — С тази забележка тя влезе в стаята и спря на няколко стъпки от стола му. Повдигна гърдите си с ръце, така че тежките възвишения излязоха от отвореното деколте на ленената ѝ нощница. — Моля те...

С плам в очите и постепенно възбуждаща се мъжественост Джоуел стана от бюрото си и се доближи до нея. Прокара пръст по едното пищно възвишение и после го спусна към вдлъбнатината между гърдите ѝ. Наблюдаваше как очите ѝ се затварят и цялата потръпва от удоволствие и желание.

Кейт Бланшард бе не само негова любовница, но и приятелка през последните три години, от деня, в който бе дошъл в нейния приют за деца, за да потърси помощта ѝ. От онзи ден, когато доведе детето, за което се бе грижила сестра му, той и Кейт бяха започнали да се срещат. След една седмица познанство от приятели станаха любовници и после, след две безумни и чудесни години в леглото на Кейт, когато бе научил много за любовта... и за това какви нови и изобретателни начини за любене има, Джоуел предложи на Кейт да му стане съпруга. Тя прие и оттогава бяха заедно.

Джоуел Джонсън, решен да се оттегли от длъжността капитан на „Господарката на Моретата“ заради един инцидент на борда, поради който бе загубил десния си крак от коляното надолу, най-накрая бе започнал нов живот. Ако не беше детето, за което трябваше да се грижи от дълг към паметта на сестра му, той щеше напълно да се е предал, защото му бе много трудно да понесе загубата на крака си. Но

след смъртта си сестра му бе оставила едно малко бебе, което се нуждаеше от някого, който да полага грижи за него. Джоуел бе опитал за известно време да се грижи сам за него, но накрая разбра, че детето се нуждае от повече внимание, отколкото може да му предложи един стар морски вълк.

Беше взел бебето със себе си в Калифорния, защото непременно трябваше да се отдалечи от изтока... и от мрачната тайна около раждането на детето. Бе се справял добре с него, но едно двегодишно дете изискваше голяма енергия.

Тогава бе чул за Бланшардовия дом за малки сирачета. Ако някой можеше да му помогне, това бе мис Кейт Бланшард, съдържателката на дома. Един познат от бара „Конската грива“ му бе казал за нея следното:

— Една жена, която може да се справя с петнадесет младоци под един покрив, е светица, а освен това и специалист по отглеждане на деца. — Вероятно тя би могла да посъветва Джоуел какво е най-добро за детето — може би ще бъде по-добре просто да остави детето на нейните грижи.

Джоуел се обади на мис Бланшард и веднага бе окуражен от топлотата ѝ. Казаното от стария Карл Дженкинс бе вярно. Докато я гледаше как се справя с няколкото малки дечица, които играеха в една стая, бе решил, че Кейт Бланшард със сигурност е светица.

Светица с тяло на изкусителка.

Сега, като повдигна дясната гърда, той обхвана възвишението ѝ, потърка връхчето ѝ и си припомни шока, който преживя, когато я видя за първи път. Бе очаквал да види една прекалено морална и педантична стара мома, но жената, която застана пред него, имаше лицето на ангел и топлотата на пламтящ огън в студена зимна нощ.

Той като че ли моментално я бе привлякъл. Бе застанал на единия си здрав крак и тя се бе усмихнала с пленителна усмивка, след което беше свела преценяващ поглед надолу, за да го огледа... и да види дървената протеза, прикрепена на десния му крак. Спомни си потрепването на черните мигли върху бузите ѝ, но за нейна чест, устните ѝ изобщо не потрепнаха, когато видя, че той е непълноценен човек. Бе забелязал съчувствието в погледа ѝ, което обаче бързо изчезна и на негово място се появи израз на разбиране. Той започна да се влюбва в нея точно тогава.

Този ден Кейт го бе поканила в своя дом и той прие, след което се протегна да вдигне Матю от тревата, където го бе оставил да си играе.

— Хайде, Мати — тихо бе казал той на малкото дете. — Чичо Джонсън иска да те запознае с една хубава дама. — Смяташе, че е правилно да нарича детето на Бес Меткалф с любимото ѝ галено име на момчето.

Приликата на малкия с Бес бе толкова голяма, че на моменти му се струваше свръхестествена. Очите му обаче бяха яносини, като небето в слънчев пролетен ден. Имаше очите на Сет.

Джоуел обичаше Мат, макар понякога да не бе сигурен, че неговите грижи са достатъчни за детето. Той отново си представи първата среща с Кейт. Припомни си как очите ѝ се бяха разширили, когато бе донесъл Мат в дома ѝ.

— Я да видим кой е дошъл при нас? — тихичко проговори тя и погали меката бузка на детето.

— Мати — бе казал Джоуел. — Матю Гарет.

— Ами, сър, влизайте направо. Сега разбирам защо сте дошли при добрата стара леля Кейт — усмихна се тя. — Племенник, нали?

— Да, така да се каже, мис Бланшард — отвърна Джоуел.

— Добре, вие знаете коя съм аз — жената постави ръка върху ръката на Джоуел. — Но, моля ви, наричайте ме Кейт, мистър...

— Джоуел — отвърна ѝ той с усмивка.

— Добре, Джоуел — каза тя с меко мъркане. — Да отидем в приемната и да поговорим за това ваше мило малко момче, а?

Джоуел така и направи. Разказа ѝ за обстоятелствата около раждането на детето и за бащинската любов, която изпитваше към младата майка на Матю.

От този ден нататък Матю Гарет остана с Кейт. Джоуел Джонсън идваше да навестява момчето и Кейт всеки ден, докато не се ожени за нея и премести в нейния дом. Живееха щастливо вече две години. Джоуел, който бе заклет 55-годишен ерген, внезапно си бе създад семейство. За една нощ бе станал баща на шестнадесет деца, и то добър баща — с търпение, което изненадваше дори самия него.

Джоуел бе доволен. Само едно нещо му пречеше да бъде съвсем спокоен — мрачната тайна, която в края на краищата го бе накарала да се ожени. Матю Гарет...

Майка му го смяташе за мъртъв, а баща му изобщо не подозираше за неговото съществуване.

Най-добрият му приятел, Едуард Меткалф, бе говорил поверително с Джоуел, като го накара да участва в план, който трябваше да спаси репутацията на една жена, но всъщност бе разбил сърцето ѝ. Сега Едуард бе мъртъв; миналото вече не можеше да го нарани. Всъщност той съжаляваше за това, което бе направил, но твърде много се страхуваше да поправи нещата, за да не загуби обичта на своята племенница.

Джоуел прегърна Кейт с отчаяние, породено от съзнанието, че в близко бъдеще ще изпита болка, че при изправянето на грешката на своя добър приятел ще загуби не само малкия Мат, но и обичта на младата Бес... която чувстваше почти като истинска племенница.

— Мили — дъхът на Кейт секна, когато големите ръце на съпруга ѝ се стегнаха около нея. — Не мога да дишам.

Той бързо я пусна и се изчерви.

— Съжалявам, любов моя — прошепна той.

Тя го погледна загрижено.

— Добре ли си?

Джоуел кимна и се усмихна. С тази жена бе щастлив, и фактът, че я бе открил, придаваше смисъл на съществуването му, въпреки всичко, което можеше да се случи през следващите месец-два.

— Заради Мат, нали? — каза тя.

Той се намръщи.

— Винаги ли четеш мислите ми?

Тя му се усмихна сексапилно.

— Не — каза тя. — Но скоро Бес Меткалф ще бъде в Сан Франциско и ти се тревожиш, че двама души, които обичаш, ще се обърнат против теб и ще те обвинят за грешката на Едуард.

— Но това бе и моя грешка. Изобщо не трябваше да се съгласявам да пазя тази тайна. О, зная, че го направих, за да спасим репутацията на Бес, трябваше да ѝ помогна по някакъв начин. Трябваше обаче да кажа на Сет за бебето.

— Мили мой — нежно каза Кейт. — Направил си най-доброто, което един човек може да направи за най-добрия си приятел. Запазил си тайната на Едуард, защото си знаел, че тя ще нарани не само Едуард, но и Бес.

— Но сега можеше да е по-различно! Сет и Бес можеха да са се оженили.

— Но нали Едуард каза, че Бес е отказала да се омъжи за един млад и беден моряк?

Джоуел се намръщи.

— Да, така е, но Сет има право да знае за сина си. — Чувството за вина, породено от собственото му участие в замисъла на Едуард, го бе накарало да мълчи. Бе отвел детето да израсне при сестра си.

Кейт го погали по бузата.

— Стига. Престани да се тревожиш. Направил си каквото трябва.

Бившият капитан обаче си оставаше със съмненията относно версията на Едуард. Всъщност никога не бе говорил с Бес за отношенията ѝ със Сет. От години искаше да се срещне с Бес и ако е необходимо, да я убеди в качествата на Сет. Сет Гарет бе добър човек, чиято честност бе неоспорима. Само да поискаше, Бес би могла да бъде щастлива като негова съпруга.

„Сега бе твърде късно да се промени това положение на нещата — си мислеше Джоуел. — Единственото нещо, което можеше да направи за Бес, бе да я запознае с нейния малък син.“

Но щеше ли тя да му прости, че е помогнал на Едуард? Щеше ли да му прости, че я бе лишил от сина ѝ през всичките тези години?

— Рут, моята сестра, толкова много искаше дете... — измърмори Джоуел. — Тя обичаше Мат. Ако някой ѝ го отнемеше, това щеше да я съкруши.

Кейт прокара пръсти през посивялата му коса.

— Това бе дар за теб — да отведеш детето при Рут — каза тя. — Сигурно Бес ще бъде благодарна, че за сина ѝ са се грижили хора, които са го обичали?

Очите на Джоуел заблестяха от напиралите сълзи, когато погледна съпругата си с благодарна усмивка.

— Ти си като балсам за ранената душа на стария моряк, Кети.

— Тогава, хайде да си лягаме, любов моя, и ми позволи да те успокоя както заслужаваш — тя смъкна ръка към панталоните му и започна нежно да търка, докато пенисът му се изправи под пръстите ѝ.

Той изстена от удоволствие.

— Ах, Кейт, какво правиш с мен...

Когато го поведе към вратата, той на драго сърце тръгна след нея. Изпитваше благодарност. В момента животът на Джоуел бе хубав и той искаше да му се наслади.

Когато дойде време да слиза долу, Бес тръгна с грациозна походка, наслаждавайки се на онези ценни допълнителни мигове, прекарани под топлото слънце и полъха на вятъра. В този момент тя разбра опасността, която я грози от страна на екипажа, ако го няма авторитетният капитан, който да я предпази от зло.

Осем мъже щяха да слязат първи на брега, сред тях Сет и Джон Рийвз. Това значеше, че на борда ще останат осем члена на екипажа. Бес разбра, че всички мъже ще имат възможността да посетят Пернамбуко. Макар да се ядосваше, че не ѝ се дава същата привилегия, тя млъкеше по този въпрос с надеждата, че накрая ще успее да склони Сет да ѝ позволи да слезе на следващото пристанище.

Бес и Рийвз обсъдиха целесъобразността на бразилските стоки за продан и решиха Рийвз да види какво предлага страната и да купи захар и още нещо, което смята, че ще се търси в Калифорния и може да донесе добра печалба. Те имаха ограничени фондове, така че Рийвз трябваше да бъде много внимателен в избора си. Бес не се тревожеше, защото добре го познаваше и имаше пълно доверие в него.

Все пак Бес копнееше да отиде с него. Щеше ли корабът да има други престои? Щеше ли изобщо да види чуждо пристанище? Трябваше да поговори със Сет. В крайна сметка тя бе управител на Е. Меткалф Къмпани и въпреки че сега не можа да му каже това, можеше да настоява за правата си, като го заплаши с отплата от страна на „нейния братовчед“, ако Сет не изпълни някои от желанията ѝ.

Със сигурност нямаше да ѝ се случи нищо лошо, ако слезе на брега за малко. За около час. Можеше да помоли мистър Кели да я придружава за един час, а ако не мистър Кели, то Джон Рийвз можеше да бъде неин закрилник. Въоръжен, той би бил достоен противник на всеки мъж.

След като мъжете заминаха, Бес се заключи в каютата си на безопасно място, опъна се на леглото и се зачете в книгата, която Сет ѝ бе изпратил — един елегантен жест от негова страна. Изненадана, но радостна, че сега има нещо ценно, с което да запълва времето си, тя

помоли да му благодарят от нейно име за щедростта, преди да слезе на брега.

Мистър Кели се бе погрижил за нея, като ѝ бе донесъл една газена лампа, за да има по-добра светлина, на която да чете. Тя бе поставила лампата до леглото си направо на пода и нямаше основание да не бъде доволна от допълнителното осветление.

Сега, когато половината екипаж бе слязъл на брега, а другата половина бе заета със задълженията си на кораба, Бес успя да почете на спокойствие и после да подремне малко. Събуди се от някакъв шум пред вратата на каютата.

Почувства, че дъхът ѝ секва в гърлото. Някой се опитваше да влезе вътре. Кой ли беше това, и защо го правеше?

— Мистър Кели? Джеймз? — извика тя.

Нямаше никакъв отговор, но резето се заклати и после престана да се движи.

Бес се намръщи, слезе от леглото и поднесе фенера към шурманската маса до отсрещната стена. Огледа се за някакво оръжие, с което да се защити. Не си бе въобразила, че резето се движи само, и тъй като този, който стоеше отвън, бе отказал да се представи, можеше да предположи, че намеренията му не са добри.

Единственото оръжие, което можеше да намери, всъщност не бе никакво оръжие, а нейното нощно гърне, което за щастие в момента бе празно. Тя отиде до вратата с гърнето в ръка, притисна ухо към дървената врата и се заслуша. Бе сигурна, че чува някакво движение от другата страна. Да отвори ли вратата и да види?

Бес се поколеба. Ами ако бе някой, който само проверяваше нейната безопасност? Ако не я бяха чули и искаха само да се уверят, че вратата е заключена, за да не я притеснява никой?

Тя стоеше мълчаливо с ухо на вратата, а сърцето ѝ започна да бие по-бързо. В същото време се опитваше да диша равномерно. Изчака няколко минути и когато не чу нищо, реши, че който и да е бил този човек отвън, той си е отишъл. И се върна в леглото при книгата си.

Малко след това на вратата се потропа. Без да се замисля, Бес стана и отиде да отвори.

— Да? — Бе достатъчно разумна да не отвори веднага.

— Джеймз е — изрече един нисък глух глас.

Джеймз Кели — помисли си Бес, доволна от идеята на първия помощник-капитан да я посети. Вече усмихната, тя отвори вратата.

— Здравейте, мистър Ке... — започна тя и се вцепени, а очите ѝ се разшириха от ужас. Понечи да затръшне вратата, но Джеф Конрад я подпря и влезе вътре. Злите очи на мъжа проблясваха, а устата му се изкриви в налудничава усмивка, породена от факта, че е успял да влезе в каютата на Бес.

— Мис Меткалф — каза той със сарказъм. — Трябва да взема няколко неща от пътническия сандък.

Бес бе слисана.

— О! — Тя стрелна с поглед сандъка и си спомни, че бе настанена в служебна каюта, така че бе възможно някои от дрехите в сандъка да принадлежат на втория помощник-капитан. Тя кимна. — Можете да вземете каквото ви е нужно.

Преди да отиде до сандъка и да отвори капака, очите на Конрад проблеснаха за части от секундата.

— И така, кажете ми, мис Меткалф — каза мъжът, докато тършуваше из сандъка, — харесва ли ви пътуването?

Тя не отговори, но той, изглежда, не обърна внимание на това. Бес не желаше да продължава разговора с него. Искаше само да свърши по-бързо и да си тръгне.

— Хубаво — промърмори той, а Бес с ужас видя, че бе извадил една тънка ленена дреха от вътре. Нощницата ѝ.

Очите му лъщяха, докато я гледаше.

— Ваша е, нали мога да я взема?

— Мистър Конрад — каза тя, — най-добре би било да вземете каквото ви трябва и да си тръгвате.

Лицето му се изкриви от гняв, но това пролича в погледа му само за един кратък миг и Бес се чудеше дали не си е въобразила. Конрад отново наведе глава и продължи да се рови из сандъка.

Бес започна да губи търпение, докато чакаше Конрад да намери принадлежностите си. Знаеше, че обикновено каютата се заема от трима мъже, така че сандъкът действително съдържаше дрехите на повече членове на екипажа. Помисли си за по-раншните неприятности с този мъж, последвалото наказание, което бе изтърпял заради нея, и се разтревожи още повече.

Освен че бе нашибан с камшик от самия капитан, Джеф Конрад бе свален от длъжността втори помощник-капитан и унижен пред целия екипаж. Неспокойствието ѝ се засили. Прекалено много време търсеше вещите си. Бес погледна към вратата и тихо се помоли мистър Кели да се върне.

— Бихте могли да ми кажете какво търсите? — предложи любезно тя.

Той свали капака достатъчно ниско, за да я погледне над него със студените си сиви очи.

— Вероятно съм сбъркал — каза той. Затвори капака и тя почувства как я обхваща напрежение, породено от заплашителното му присъствие. — Търсех резервната си риза, но може би Райли я е взел.

Бес усети как въздъхва облекчено, когато той тръгна към отворената врата.

— Благодаря, че ми позволихте да проверя.

Тя кимна, като нямаше търпение той да си отиде. Изведнъж отново ѝ се стори, че усеща лошите му намерения. Иначе защо щеше да се представя за Джеймз Кели? Пулсът ѝ се учести от страх и напрежение. Тя го последва до вратата, готова да затвори и заключи резето след него. Следващия път щеше да бъде по-внимателна.

Джеф Конрад бе наполовина вече излязъл, когато Бес сграбчи края на резето, за да затвори. Изведнъж мъжът я изблъска обратно вътре и тя се намери сама с него в каютата, като добре затвореното след него резе правеше невъзможно каквато и да е помощ отвън и я изолираше напълно от околния свят.

— Значи, мис Меткалф, искате да взема каквото ми е необходимо и да си тръгвам, а? — Усмивката му бе злонамерена, а сивите му очи лъщяха от порочно намерение. Той тръгна дебнешком след нея.

Дъхът на Бес спря и тя бе ужасена от отвратителната си грешка, щом разбра, че няма почти никакви шансове за спасение.

— Само да ме докоснеш и ще съжаляваш — каза тя, като се изплъзна от ръцете му. — Когато Сет научи за това...

— Ще бъде твърде късно — той се засмя и се хвърли към нея.

Тя рязко се дръпна от пътя му, като в движение удари лакътя си в ръба на шурманската маса.

— Но той ще се върне — каза тя — и ти ще си платиш.

— Дали? Защо? Ще му кажеш ли? Аз мисля, че не, защото аз ще му кажа, че си ме поканила в своята каюта и си използвала женския си чар, за да ме примамиш в леглото си.

— Ти си ненормален — задъха се тя.

— Ненормален, едва ли — каза той. — Склонен към отмъщение — да, но ненормален? Не. Мога да те уверя, че зная точно какво правя. — Той се ухили, като демонстрира изгнилите си зъби. — Ти наистина ме покани в каютата си, нали, мис Меткалф?

— Ти искаше да си вземеш ризата...

— Това, което искам, си ти, мис Меткалф, и мисля да те имам сега.

— Къде е Конрад? — попита Ричард Райли един от членовете на екипажа.

Алф Федър вдигна поглед от платното, което поправяше.

— Не съм го виждал скоро. Някой май каза, че отива в служебната кабина да си вземе някакви неща.

Внезапно Райли бе обхванат от безпокойство. В служебната каюта не бе останала нито една вещ на Джеф Конрад. Беше му наредено да вземе всичките си неща, когато му бе отнето правото на каюта и длъжността втори помощник-капитан.

Той си спомни заявлението на Конрад по отношение на Меткалф и предположи за какво може да е отишъл на долната палуба — а това не вещаеше нищо добро за Бес Меткалф.

Джеф Конрад винеше Бес за своето наказание и можеше да ѝ създаде много неприятности. Жената изглеждаше приятна дама. Не би искал да ѝ се случи нещо лошо.

Ричард Райли реши, че трябва да уведоми мистър Кели за това.

ГЛАВА 10

Сет се приближаваше с малката лодка към клипера и съзерцаваше „Господарката на моретата“. Усети как гърдите му се повдигат от възлание при величествения му вид. През последните три години бе имал добър късмет с кораба. Бе пътувал с него от Бостън до Китай и от Ню Йорк до Калифорния, както и до много други междинни пристанища. С всеки инч от лъскавия си корпус и огромното количество платна той бе един истински красавец.

На кораба се разнесе вик, възвестяващ завръщането на капитана. Един моряк хвърли въже отстрани на кораба, за да се изкачи неговият командир до горе.

— Капитан Гарет! — ухили се мистър Кели на своя командир през релинга. — Качете се на кораба.

Сет вдигна вежди язвително.

— Благодаря ви, помощник, за позволенията да се кача на собствения си кораб.

Той се хвана за края на въжето и ловко се изкатери по страничния корпус на кораба. Другите двама останаха долу в лодката и изчакаха да вземат следващите кандидати за кратка разходка по брега.

— Джеймз — каза Сет, — мистър Рийвз купи няколко коша захар. Бихте ли се погрижили да бъдат прибрани на подходящо място на борда?

— Да, капитане. — Помощникът изрева някаква команда, с която трябваше да започне изпълнението на желанието на Сет, който наблюдаваше със задоволство настъпилото раздвижване. Мъжете вдигаха всеки кош с въже, което закрепваха в горната част на палубата. Оттам няколко души се преборваха с тежките кошове и ги отнасяха долу в трюма.

После трима моряци се присъединиха към двамата в лодката и до останалите долетяха викове, изразяващи възбудата им от предстоящото слизание на брега.

— Мистър Джейкъб — извика Сет след тях. — Искam всички мъже да се върнат до вечерта. Всеки, който не бъде тук дотогава, ще бъде оставен на брега. Разбирате ли?

Мъжът кимна.

— Да, да, капитане. — Нарасналото веселие на борда на малката лодка показваше, че мъжете са доволни от разрешената им продължителност на престоя в Пернамбуко, Бразилия.

Сет знаеше точно колко от мъжете ще прекарат времето си в ръцете на жена, било тя индианка или чернокожа, защото бялата жена тук е рядка гледка. За тези мъже нямаше значение каква жена ще им създаде удоволствието, стига да има пищна гръд и бедра, както и готовност да направи всичко за тях.

Когато лодката се насочи към брега, Сет се обърна към своя помощник.

— Някакви проблеми, докато ме нямаше? — През краткия престой на брега не бе мислил за нищо друго, освен за Бес Меткалф и нейната безопасност сред тези мъже.

Преди помощникът да успее да отговори, Сет се напрегна, защото видя Бес Меткалф да стои на няколко ярда от релинга. Стисна устни. Тя отново проявяваше открито незачитането си към него.

Джеймз Кели проследи погледа на капитана.

— Да, капитане, страхувам се, че имаме инцидент с Бес Меткалф.

Погледът, който Сет отправи към помощника, бе свиреп.

— По дяволите тази жена — измърмори той. — Какво е направила сега? — Без да дочака обяснение, той тръгна към нея, но Кели го хвана за ръката.

— Внимателно с нея, Сет.

Вниманието на Сет бе привлечено от това, че помощникът използва първото му име.

— Защо?

— Проблемът не беше по нейна вина. Не е направила нищо лошо, стоеше долу, както ѝ бе наредил. Оскърблението само дошло отвън при нея.

Сърцето на капитана замря и той пребледня.

— Оскърбление? Какво искаш да кажеш? От кого и как? „Господи, добре ли е тя?“

Страхът, който го бе обхванал при думите на Кели, го изненада, защото никога не бе очаквал да бъде толкова загрижен за Бес Меткалф.

— Ще оживее, сър — каза Кели. — Просто имаше нужда да излезе малко на чист въздух горе. Аз ѝ позволих, защото е по-лесно да я наглеждам тук горе.

— Кой? — Сет бе разгневен и нямаше търпение да научи подробностите. Докато бе на пристанището, бе размислял много над проблема с Бес Меткалф и не бе стигнал до никакво решение. Но, изглежда, вече нямаше избор, защото тепърва им предстоеше по-голямата част от пътуването, и то най-опасната — тя изискваше пълна концентрация от страна на екипажа.

— Кой, Джеймз? — Той си представи, че е била малтретирана, дори изнасилена от някой от неговите мъже. — Кой я обиди?

— Джеф Конрад. Обвинява я за своето наказание.

Сет усети, че го обхваща чувство за вина, защото знаеше как се чувства Бес — знаеше, че тя обвинява себе си. Не ѝ ли внуши самият той тази идея? В този момент прокле своя зъл език и желанието си да ѝ плати за болезненото минало.

— Кажи ми — настоя той.

— Вероятно, сър, най-добре ще е да ви каже самата Бес Меткалф. Само тя знае какво точно е станало.

— Да — съгласи се Сет, вече запътил се към нея. Остана разтърсен, когато я видя по-отблизо. Бе наведена над релинга, свита в червената кадифена пелерина. Фактът, че бе направила това в такова топло време, говореше колко уязвима и объркана е в този момент. Той забави крачките си. — Конрад — обърна се той към помощника — затворен ли е?

— Да, завързахме го в щурманското отделение.

— Добре — каза Сет, като усети, че стомахът му се стегна в гневен възел и в миг зрението му се замъгли. — Ще се оправя с жалкото копеле по-късно.

Тя го усети, още преди да заговори. Бес трепереше от скорошното преживяване с Джеф Конрад. Искаше да се обърне и да зарови глава в прегръдката му. Въпреки цялото минало и прекъсването на отношенията им Сет бе единственият познат тук, човекът, който можеше да я накара да се почувства по-различно от сега, когато имаше усещането, че е някакво противно жалко същество.

Но тя не се обърна към него. Очите ѝ бяха изпълнени със сълзи, имаше нужда да говори, но не можеше. Щеше ли да ѝ се кара, да ѝ се гневи и да я обвинява за действията на Конрад? Дали щеше да ѝ се прииска да избяга в каютата си, да се хвърли в леглото и умре от срам?

— Бес. — Името ѝ прозвуча рязко и без чувство.

Тя подсмръкна и избърса очите си. „Значи той бе гневен — помисли си тя. — Добре, тогава няма смисъл да му показва сълзите си. Няма смисъл да показва слабостта си.“

— Извинявам се, капитане, за това, че съм горе — каза тя, без да го поглежда. Гърлото ѝ бе така пресъхнало и стегнато, че думите ѝ прозвучаха съвсем глухо. — Зная, че не се подчиних на заповедите ти.

Тя чу изречената с нисък и глух глас ругатня и после почувства, че той я привлича към себе си.

— По дяволите! — извика с дрезгав глас той. — Добре ли си?

Бес бе вцепенена от това, което чу. Изглеждаше загрижен, измъчен, дори вбесен, но очевидно не заради нея.

Тя кимна и не можа да сдържи сълзите си. Една капка падна от черните ѝ очи, после още няколко, докато скоро вече тихо хлипаше, а сълзите ѝ свободно се стичаха надолу по двете ѝ страни. Сет я сграбчи за ръката.

— Ела с мен.

Стресната, Бес се запрепъва след него. Той я затегли по стълбата, а тя се дръпна, защото не искаше да отива долу.

— Не, Сет, моля те... — умоляваше тя. — Не ме карай да ходя долу. Остави ме тук — моля те.

В гласа ѝ прозвуча отчаяние, което накара сърцето му да се скъса.

— Ще отидем долу само за малко, Бес. В моята каюта. — Говореше ѝ нежно, сякаш тя бе толкова крехка, че всеки момент можеше да се прекърши, ако ѝ каже някоя по-рязка дума. — Трябва да разбере какво точно се е случило. Зная, че ще ти бъде трудно, но трябва да зная. Обещавам ти, че долу ще бъдеш в безопасност.

Тя продължаваше да стои и да го гледа, и Сет усети вътрешната борба, която бушуваше в нея. „Господи — помисли си той, — какво е направил Конрад с нея?“

И тогава Сет видя леката подутина на лявата ѝ буза. Посегна, сякаш да я докосне, и се спря, когато тя се отдръпна. Такъв израз на

страх не бе привичен за нея и в този миг му се дощя да удуши този, който ѝ бе причинил такова зло.

— Ела, Бес — каза меко той. — Няма да ти сторя нищо лошо. Знаеш, че с мен няма нищо страшно.

Тя въздъхна, кимна и го последва надолу към капитанското помещение. Сет отвори вратата и внимателно въведе Бес в каютата си, затвори и заключи след себе си, така че да не ги безпокоят. Когато се обърна към нея обаче, видя ужасния страх в тъмните ѝ очи и разбра грешката си.

— Бес? Няма нищо — каза той, като тръгна към нея с разтворени ръце. — Заключих, за да не ни безпокои никой — така че да си в пълна безопасност.

Уплахата бавно изчезна от лицето ѝ.

— Съжалявам — каза тя. — Обикновено не съм толкова... слаба. — Тя не се приближи, така че той отпусна ръце.

Усмихна ѝ се окуражително.

— Никога през живота си не си била слаба, Бес Меткалф.

Той посочи към койката, вградена в стената зад щурманската маса. — Моля те, седни — покани я той. След това отиде до един скрин и извади кафява бутилка. — Ще пийнеш ли едно бренди?

Бес почувства, че ѝ дъхът ѝ спира при спомена за една отдавнашна нощ, когато бе накарала Мери да отнесе чаша бренди на Сет... за последвалия ден, когато той бе разбрал, че тя, а не чичо Едуард, е изпратила брендито в неговата стая.

— Да, благодаря — промърмори Бес, като реши, че се нуждае от нещо, с което да се подкрепи, защото се чувстваше ужасно зле. Отмести погледа си от напрегнатите му сини очи. Бързо забравяше за срещата си с Конрад и вместо това мислите ѝ се концентрираха върху влечението ѝ към Сет Гарет. И не беше сигурна кое се оказва по-объркващо за нея — влечението ѝ към Гарет или насилието, извършено от бившия втори помощник.

Чу, че Сет вади нещо от скрина, и погледна към него. Той извади втора чаша и наля две брендита. Внимателно сложи обратно бутилката и се върна при нея с пълните чаши.

Подаде ѝ едната, преди колебливо да отпие от другата. Изведнъж стана напрегнат и бдителен, докато отпиваше от своята чаша, но след това се успокои.

Течността започна да пари надолу по гърлото и накара очите ѝ да се насълзят, но бе вкусно и приятно. Ръката ѝ леко трепереше, докато вдигаше чашата към устните си, за да отпие отново.

— Не бързай — каза Сет със сериозно изражение.

Тя кимна и отпи малка глътка. Скоро усети как течността изгаря гърлото ѝ и затопля останалата част от тялото, като протича във вените и освобождава вътрешното напрежение.

— Сега — каза той след кратко мълчание. — Кажи ми какво се случи. — Бе застанал над нея и тя почувства някакъв страх от неговото присъствие, който обаче се разсея, когато той седна до нея на койката. — Мистър Кели ми каза, че е бил Джеф Конрад.

Бес видя как Сет стисна челюсти, удивена от това колко е разстроен. Заради нея? Или заради това, че ще трябва да наказва отново един от своите мъже?

Тя кимна в отговор.

— Той почука и когато попитах кой, заяви, че е мистър Кели — ужасът, който изпита, когато отвори вратата и откри, че не е първият помощник, а Джеф Конрад, се възвърна и накара пръстите ѝ да стиснат металната чаша. Загледа се в течността с кехлибарен цвят.

— Когато отворих вратата и видях кой е — продължи тя, — бях уплашена. Но тогава той каза, че само иска да си вземе нещо от сандъка. — Спря за момент, за да преглътне, защото гърлото ѝ изведнъж бе пресъхнало, и след това отпи от металната чаша.

— И той влезе насила — каза Сет.

Тя поклати глава.

— Не. Аз му повярвах или предполагам, че ме е било страх да не му повярвам. Той наистина тършува из сандъка известно време. — Усети, че в лицето ѝ нахлува горещина при спомена за това как Джеф държеше тънката ѝ ленена нощница. — Каза, че явно е сгрешил и сигурно Райли е взел неговата резервна риза, и аз се зарадвах, защото най-накрая щеше да си отиде.

Гласът ѝ спадна и стана едва доловим.

— Сложих ръце върху резето, като се готвех да затворя вратата след него. Той беше отвън, мисля. — Тя се втренчи пред себе си с празен поглед, а Сет усети вътрешната ѝ агония. — И тогава ме блъсна вътре... и заключи вратата. Или поне така мисля, че направи. После тръгна след мен, докато се опитвах да избягам от него.

Сет изпита страхотна ярост, като си представи ситуацията, която Бес така добре му бе описала. Имаше желание да я притегли в прегръдката си, но се страхуваше да не я уплаши в сегашното ѝ състояние. Абаносовите ѝ очи се затвориха за миг и след това се фокусираха върху него, като черните ѝ зеници заблестяха от сълзи.

— О, Сет, бях толкова изплашена! Молах се да дойде Джеймз. — Тя го хвана за ръката и стисна мускулестата му плът, докато повторно преживяваше случилото се.

Някъде дълбоко в себе си Сет усети ревност, която бе породена от това, че тя нарече помощника с личното му име.

— Зная — меко каза той. — Мога да си представя.

Нямаше търпение да чуе останалото, да узнае как е пострадала.

— Накрая — тя си пое дълбоко въздух — той дойде. Мистър Кели. Конрад ме бе ударил и повалил на пода. Опитвах се да го отхвърля от себе си, но той бе толкова силен...

Сет я хвана за брадичката, за да разгледа лицето ѝ.

— Той... изнасили ли те? — Когато тя поклати отрицателно глава, потръпна от облекчение. — Господи, благодаря ти — промърмори на себе си той.

— Но ме сграбчи... нарани ме и чух как се скъсаха панталоните ми. Знаех какви са намеренията му.

Като се остави на импулса му да го води, Сет я притегли в обятията си.

— Мистър Кели и Райли дойдоха точно когато мислех, че Конрад ще успее. Смятах, че Конрад е заключил вратата на каютата, но грешах — слава Богу! — Тя започна да трепери и Сет я притисна до себе си. — Никога преди това не съм била обект на такава омраза и насилие. — Тя леко се отдръпна, за да го погледне в очите.

— Всичко е наред, Бес. Сега си в безопасност. Конрад е затворен. Той ще бъде свален от кораба, преди да отплаваме от пристанището.

— Ти ще направиш такова нещо?

Той кимна с мрачно лице.

— Откакто е постъпил на работа, Конрад създава само неприятности. Боят с камшик бе просто едно наказание за поведението му на неподчинение.

— О! — Тя отново положи глава на гърдите му. Почувства се окрилена и на сигурно място в ръцете на Сет. Гърдите му бяха като

стабилна опора, предлагаща уют, а ароматът му бе приятен и познат, и предизвикваше спомени за изпълнените със страст срещи и откраднатите целувки край езерото.

Какво ли щеше да бъде, ако се бяха оженили, както мислеха?

Бес бе поискала да се оженят, преди той да напусне Уилмингтън, за да довърши уговорената работа в морето. Но Сет отказа, защото искаше да изчака завръщането му, когато можеха да направят голяма сватба с всичките ѝ фантастични дреболии, труфила и многобройни гости.

Нейна ли беше грешката, че техните взаимоотношения се бяха развили не както трябва? Вероятно той бе повярвал, че тя има съмнения относно женитбата си, и затова не е искал да се оженят, преди да замине.

Бес затвори очи. Сет я галеше по косата и тя се чувстваше чудесно. Ужасът от това, че Джеф Конрад едва не я бе изнасилил, избледня и тя започна да усеща само тялото на капитана и възшебството на ръцете му.

Въздъхна от удоволствие.

Сърцето на Сет започна да бие неравномерно, докато продължаваше да си играе с косата ѝ. Плъзна ръка под косата към врата ѝ и започна да гали тила ѝ. Когато Бес простря ръце и отърка гърди в него, той тихичко изстена.

— Елизабет...

Тя погледна нагоре със спокойно изражение на лицето.

— Къде те удари? — Не искаше да я разстройва, но трябваше да разбере цялата истина.

Тя се изчерви и сведе поглед. Сет дръзко постави нежните си пръсти върху дясната ѝ гърд.

— Тук? — дрезгаво попита той. — Той те е ударил тук?

Бес кимна, неспособна да каже каквото и да било, когато от гърдата ѝ се стрелна усещане, което възбуди всяко нервно окончание и накара всяка нейна фибра живо да затрепти.

„Трябва да махнеш ръката му оттам. Не трябва да му позволяваш да те докосва. Не трябва да го пожелаваш; той те отхвърли...“ Но вътрешният ѝ глас бе заглушен от пулса ѝ и лудото думкане на сърцето ѝ.

Сет не бе пуснал гърдата ѝ. Той не можеше да устои на изкушението да помилва нежната ѝ плът и потърка зърното ѝ, което се бе втвърдило като малка бучка. Под ризата ѝ нямаше нищо и топлината ѝ сгря кръвта му и разпали огън в слабините му. Желанието му се разгаряше от обстоятелството, че досега не го бе възпряла да я докосва.

Колко други мъже са я галили по този начин през изминалите пет години? Тя бе девствена, когато за първи път легна с нея, но през цялото време оттогава дали не е намерила друг любовник, някой, който е изтръгвал от нея вик на удоволствие, който е извличал онези сладки скимтящи звуци, които излизаха дълбоко от гърлото ѝ, когато бе възбудена?

Представата за друг мъж в живота на Бес го разстрои и той не можеше да разбере причината, тъй като онова, което бе съществувало някога между тях, вече бе мъртво. Приключило. Нямаше права над нея. Не трябваше дори да я докосва по този начин, но не можеше да се въздържа.

Сет придвижи ръка към другата ѝ гърда.

— Тук също ли те нарани?

Тя кимна, като избягваше погледа му.

— Дай да видя.

— Не! — Ръката ѝ се стрелна нагоре и тя го погледна паникьосано.

Той я гледаше, без да прави нищо друго, задържах погледа ѝ и единствено се надяваше страхът ѝ да я напусне и отново да му се довери. „Някога ми се доверяваше достатъчно, за да ми позволиш да те водя. Помниш ли как беше при езерото, всички онези нощи, когато лежахме заедно във високата, сладко ухаеща трева?“

И той продължи да гали гърдата ѝ в желанието си да я накара да почувства удоволствие, като се наслади на усещанията, които предизвикваха пръстите му. Какво бе това, което я правеше различна от всички останали жени? Защо след всичките тези години я желаше толкова силно?

Сет остави гърдите ѝ, за да я погали по бузата. Кожата ѝ бе копринено мека и бе придобила леко златист оттенък от няколкото часа, прекарани горе на отразената в морето светлина на слънцето. Тя затвори очи и тъмните ѝ ресници легнаха красиво над гладките ѝ бузи.

Бес знаеше, че не трябва да му позволява да я гали, но докато той правеше това, не ѝ се искаше да си признае, че допирът на ръцете му, които милваха страните и гърдите ѝ, ѝ харесваше. „Боже мой, що за развратница съм аз, как мога да му позволявам да прави тези неща с мен след всичко, което се случи в миналото?“

Той продължаваше да я гали — по врата... по рамото... по гърдата. Бес почувства, че се връща в миналото. Потъна в спомена за това колко прекрасно бе всичко между тях, колко много се обичаха.

Бяха се срещали тайно три нощи и тя бе спокойна със Сет. Любенето им я бе накарало да се почувства енергична и женствена. Сега знаеше какво означава да желае някого и да бъде желана... и обичана. Тогава преживяването бе толкова въодушевяващо и прекрасно, че почти я бе изплашило.

Онази нощ, както и сега, Сет я бе галил по гърдите, но ѝ бе мълвил любовни думи, а тя бе лежала гола с къпещо се в меката лунна светлина предизвикателно тяло — и с доказателството за желанието на Сет. Тогава Бес за първи път посмя да докосне най-интимната му част, да разгледа с интерес и гали възбуждения му член. Ниските стонове на Сет я бяха окуражили да се надигне и да го притисне към хладната трева. Целувала бе устните му, шията му... всеки сантиметър от жилестото му тяло.

Бе познала усещането за сила, докато се люби, бе се научила да доставя удоволствие, което увеличава и собственото ѝ желание, а също и да получава удоволствие. Онази нощ Сет бе изненадан, но през следващите нощи от двете им кратки, но великолепни седмици, прекарани заедно, той не се бе възпротивил на това, че именно тя е инициаторът на някои от любовните им игри. Дори бе изключително доволен от това.

Сет придвижи ръка към корема ѝ, като рязко я върна към действителността.

— Позволи ми да те докосвам, Бес — каза той с нисък и дрезгав глас.

„Вече я докосваше“ — си помисли тя. Но знаеше какво има предвид той... искаше да я докосва по-интимно. Искеше да се любят.

Цялото ѝ тяло изкрещя „Да!“, но в съзнанието ѝ изникнаха различни аргументи против.

— Не трябва. — Тя се опита бързо да измисли някаква причина.
— Мъжете...

Сет се усмихна.

— Те няма да си помислят нищо. Повечето от тях не са тук. Останалите са твърде заети, защото съм им поставил задача.

Искаше ѝ се да го целуне, отново да усети чувствените му устни, но знаеше, че не трябва — не можеше, или поне не можеше, без да рискува да бъде наранена отново.

Чудеше се какво се бе случило с гнева и отмъстителните ѝ намерения. Какво обаяние притежаваше Сет, та успя да обърка така ума ѝ и да я накара да забрави миналото толкова лесно?

Той беше така красив. Тъмната му коса бе малко дълга и начупена на тила. Имаше бакенбарди, които поддържаше много старателно, а челюстта му бе ъгловата, но гладко избръсната. Тя се загледа в устата му. Долната му устна бе съвсем леко, едва забележимо, по-пълна от горната. Забеляза тези неща, защото го познаваше много отблизо и я привличаше твърде силно.

Ами сините му очи... бе ли виждала някога мъж с по-ясен поглед?

Тя го разглеждаше, а мислите ѝ бяха заети с всяка една от неговите черти, когато той внезапно наведе глава и я целуна, неведнъж, а няколко пъти... малки, кратки целувки, които я накараха да закопнее за още. Дъхът му бе ароматен и топъл, а езикът му, когато най-накрая проникна в устата ѝ, имаше вкус на бренди... и вкус, който през всичките тези години ѝ напомняше за Сет.

Той не бе груб, а нежен. Целувката му обаче беше настойчива. Джеф Конрад бе успял да я целуне веднъж и преживяването беше ужасяващо. Нежността на Сет сега помогна споменът за целувката на Джеф да избледнее. В стомаха на Бес се зароди желание, което сгорещи кръвта ѝ.

Тя отвърна на целувката му. Вплете пръсти в катраненочерната му коса, докато участваше в любовния танц на хапещите зъби и нападателните езици...

Сет повдигна глава, за да си поеме въздух. Дишането му бе затруднено. Бес чуваше както неговото, така и своето неравно дишане и знаеше, че не може да попречи на нещата да не продължат — да не

отидат твърде далеч и накрая да се намери гола на леглото на Сет, под него.

Но изведнъж осъзна, че именно това иска в този момент. Толкова дълго време бе минало, откакто не бе преживявала подобно чудо, и искаше да усети отново какво е да се люби — да усети как умът и тялото ѝ се разтърсват от експлозиите на безумния екстаз.

— Бес — промърмори той. — Така ми липсваше. Ти ми липсваше.

Тя се вцепени, защото тези думи ѝ прозвучаха фалшиво.

— Какво има? — попита той. Явно бе усетил, че е слисана.

— Трудно ми е да възприема, че съм могла да ти липсвам през изминалите пет години.

Той се усмихна криво.

— Наистина ли са минали пет години? Не ми изглеждаше толкова отдавна. — Той прокара пръст по челото ѝ, а тя се отдръпна в нежеланието си да му позволи да я докосва.

Усмивката на Сет изчезна и той се намръщи.

— Всъщност — каза той, като допря устни до мястото, където допреди малко я бе галил, — сякаш вечно съм те желал.

Тя премигна, шокирана от думите му и въпреки това хипнотизирана от гласа му.

— Наистина ли?

Явно окуражен от отговора ѝ, той я докосна отново, като махна един златист кичур от лицето ѝ, и кимна.

— Да. Борех се с това желание, но то продължава да съществува от деня, в който те видях на борда на „Господарката на моретата“. Отново бях безнадеждно пленен от чара ти.

— Мислех, че си ми много ядосан — сякаш ме мразеше.

Той въздъхна.

— Бях ти ядосан. И как да не бъда? Ти създаде усложнения на борда, които не бях предвидил. — След това нежно ѝ се усмихна. — Но това не значи, че не съм изпитвал желание към теб. Боже господи, не те бях виждал от пет години и въпреки това не можех дори да си представя колко красива си станала. С годините си се подмладила, Бес.

Тя повдигна развеселено вежди.

— Мисля, че трябва да ти благодаря — тя се загледа в него за миг. — Същото важи и за теб.

В сините му очи блесна пламък.

— Благодаря ти — каза нежно той. Сет рязко я пусна и стана. Бес остана в недоумение от внезапната промяна в поведението му и почувства, че топлината от прегръдката му си отива. — Трябва да направя определени промени на кораба, ако искаме да избегнем друга среща като тази с Конрад. Дълго и усилено размислях над това и стигнах до едно-единствено заключение. Зная, че няма да го харесаш, но вярвам, че е единственото добро.

— Да? — Тя го погледна внимателно, защото поведението му показваше, че това решение не го прави по-спокоен.

Сет кръстосваше стаята, очевидно притеснен.

— Докато бях на брега, срещнах един мисионер — някой си мистър Чарлз Данън. — Той се спря пред нея. — Трябва да го доведем, за да ни венчае. Като моя жена никой на този кораб няма да посмее да те докосне или притесни по някакъв начин. Като моя жена ще бъдеш в безопасност.

Бес се изправи и се загледа втрещено в него.

— Да не си си загубил ума? След всичко, което се случи между нас през изминалите години? Не очакваш сериозно да се съглася да стана твоя съпруга, нали?! — Самата дума я накара да настръхне.

— По дяволите, Бес! Как иначе ще мога да те закрилям? — Очите му святкаха гневно. — Казах ти, че размислях дълго и сериозно върху това. Мислиш ли, че бих ти предложил такова нещо, ако можех да направя друго? Единствено като моя съпруга ще зная, че си в безопасност. — Той я хвана за рамото. — Помисли. Ще бъдеш свободна да се разхождаш по палубата. Можеш дори да посещаваш кухнята, ако искаш.

„Боже господи — помисли си тя, — той не знае какво ме кара да направя!“

— Женитбата ще бъде само за удобство — каза той и това показва, че вероятно наистина е имал нещо друго предвид. — Можем да я анулираме веднага щом пристигнем в Сан Франциско.

— На какво основание? — предизвикателно каза тя.

Чудеше се дали наистина е толкова лесно да се анулира една женитба.

Тя забеляза, че Сет стисна устни.

— На какви основания мислиш!

Бес си пое дълбоко дъх. Че бракът не е бил консумиран? Това бе единствената причина, за която можеше да се сети. Но възможно ли бе? Какво доказателство можеха да им представят? Със сигурност не биха могли да използват факта, че тя е все още девствена, защото той я бе лишил от това неудобно качество преди доста години.

— Няма да стане. Никога няма да можем да получим разрешение за анулиране.

— Ще стане — настоя той. — Кой ще ни оспори правото, когато им изясним истинските обстоятелствата около женитбата?

Тя се отмести настрана, за да остави разстояние между тях. Темата на разговора бе достатъчно разстройваща и без допълнително смущаващата близост на Сет Гарет. Не можеше да мисли, да разсъждава, когато бе близо до него. Тялото ѝ още тръпнеше от милувките му.

Бес го погледна от другия край на каютата. „Каква игра играеше този човек? Първо ми казва, че ме желае, а след това ме кара да се омъжа за него — женитба, чрез която да му бъде по-лесно да ме защитава.“ — Целенасочени ли бяха нежните му думи и пламенни милувки? Действия, които да я накарат да се съгласи ли бяха това?

Ако е така, то тогава защо? За да я съблазни отново, да я направи своя метреса, докато са в морето?

В този момент болезненото минало отново нахлу в мислите ѝ и тя осъзна, че Сет ловко я подвежда, за да получи съгласието ѝ.

— Не — каза тя. — Няма да се омъжа за теб.

Сет се напрегна.

— И защо? Мисля, че ти обясних всичко много ясно. Това несъмнено е най-доброто решение.

— За кого? За теб? Така че да можеш законно да ме командваш? — Бес поклати глава. — Досега се справяхме, ще се справим и през останалата част от пътуването. Ще рискувам да остана без закрилата ти точно по този начин, благодаря. Няма да стана твоя съпруга.

Той я изгледа раздразнено.

— Защо си толкова упорита?

Тя се засмя рязко и горчиво.

— Току-що ме целуна и открито заяви, че силно ме желаеш. Казваш ми колко много съм ти липсвала и изведнъж смяташ, че трябва да се съглася да бъда твоя жена? — Тя изглеждаше наскърбена. —

Толкова много неща са се случили между нас в миналото. Нямам ти доверие. Нямам доверие в мотивите ти.

Дали беше научил по някакъв начин, че тя, а не Джордж Меткалф е притежателят на компанията? Или това бе само подозрение? Беше ли разбрал, че чрез женитбата тя би могла да загуби всичко, което ѝ е скъпо? Една жена има много малко права, когато нещата опрат до съпруга ѝ. Той бе казал, че женитбата ще бъде временна, но как можеше да бъде сигурна в това? Как можеше да се довери на този мъж, който вече веднъж я бе изоставил?

— Не — каза тя, като зае твърда позиция. Не можеше да му позволи да направи това, да я хване в капана по този начин.

Той се намръщи.

— Да — каза той. — Аз съм капитанът на този кораб и думата ми тук е закон. Освен ако ти и мистър Рийвз не пожелаете да се насладите на един продължителен престой в Пернамбуко, ти ще се омъжиш за мен и ще се държиш така, сякаш си щастлива от това.

— Значи заплашваш да ни изхвърлиш от кораба? — Той кимна. — Въпреки че се споразумяхте с братовчед ми? — Той леко наклони глава, а Бес се почувства обидена. — Що за изнудване е това!

Сет бе смазан от чувството за вина, което го налегна, от необходимостта да прибегне до такава тактика.

— Наричай го както искаш, но аз вярвам, че това е резултат от добрата логика и здравия разум. — В крайна сметка постъпваше така заради нея. Не можеше ли да разбере това? Как да я накара да разбере?

А що се отнася до мотивите му, страхът за нейната безопасност бе на първо място, но в същото време една малка част от него искаше да се върне към миналото, да забрави какво се е случило между тях и да има свободата да я нарече своя жена, дори и само за известно време. Дори и под формата на игра.

— Изнудване или не, аз съм съвсем сериозен по отношение на това, което наричаш заплаха. Така че изборът е твой, мила Бес. Да се омъжиш за мен или да се насладиш на престоя си в Пернамбуко — за неопределено време.

— Копеле! — извика тя и се нахвърли върху него с вдигнати юмруци.

Само един от ударите ѝ го уцели в рамото, преди той да хване юмруците ѝ и да успее да предотврати втория. Докато се гледаха

гневно, въздухът между тях се зареди с напрежение. Сет усещаше крехките ѝ юмруци в ръцете си и искаше да плъзне пръсти нагоре по ръцете ѝ, към ямката на шията ѝ и после надолу... Бес го изруга и започна отново борбата.

— Не бих се омъжила за теб, дори да беше последният мъж на земята! Дори да беше последното нещо, което би ме предпазило от сигурна смърт!

Тя го изрита в пищяла и той изстена от болка. Разярен, Сет увеличи силата на захвата си. Имаше борба, но накрая я обезоръжи, като я задържа с гръб към себе си и с ръце, кръстосани пред гърдите и корема.

— Бес, спри! — заповяда той.

Тя продължи да се бори, като се буташе в него и го риташе с пети. В затрудненото си положение не можеше да причини на Сет кой знае каква болка, но това не означаваше, че не го ядоса доста силно.

— Елизабет Мери Меткалф! Спри веднага! Тази борба доникъде няма да те доведе. Чуваш ли ме? Доникъде!

Изтощена от усилията да се освободи, Бес се отпусна в ръцете на Сет. „Той беше прав“ — съгласи се тя в себе си. Битката им нямаше да доведе до нищо. Но тя ѝ донесе голямо удовлетворение, защото това бе начин да си върне за всичката скръб, която ѝ бе причинил преди години.

Стоеше неподвижно, дишаше учестено и съзнаваше как той е хванал здраво ръцете ѝ. Усещаше натиска на жилавото му тяло върху гърба си. Мъжката му миризма достигаше до сетивата ѝ и я възбуждаше. Тя затвори очи и мълчаливо прогони объркването и зараждащото се вълнуващо желание.

Защо? Защо ѝ се случва това? Нищо не вървеше по плана. Женитба със Сет Гарет? Някога тази мисъл щеше безкрайно да я зарадва. Никога не е била по-щастлива от времето, когато имаше намерение да стане негова жена, но сега... сега просто бе изплашена.

Можеше да загуби всичко, ако се оженят и се разбере истината. Всичко — включително и душата си.

Беше се заклела никога да не обича отново или да изпитва някакво чувство към мъж. Най-вече към този мъж. Сет Гарет.

— Моля те, пусни ме — хладно каза тя.

— Ако не ме нападаш отново.

Бес кимна в съгласие, учудена и леко засрамена от несдържаното си поведение. Никога преди това не бе удряла човек от гняв. Правила го бе само на шега. А сега бе поискала да удари Сет, да го нарани, и бе разтърсена от това, че може така лесно да загуби контрол над себе си.

Сет я пусна и тя бързо се отдалечи с леко наведена глава. Усещаше погледа му, но не искаше да се издаде, като го погледне. Какво щеше да прави? Бес не се съмняваше, че Сет не се шегува, като я заплашва да я изхвърли заедно с Джон Рийвз от „Господарката на моретата“. Бе казал, че Пернамбуко е опасен за нея, въпреки това щеше да я остави там единствено с Рийвз, който едва ли щеше да я защитава от витаещото в порта зло.

В нея се надигна вълна от гняв. Не разбираше нито дума от това, което бе казал Сет. Той просто се опитваше да я подведе, така че да се съгласи с неговите желания.

— Каза, че искаш да се ожениш за мен, за да ме закриляш, а би ме оставил тук само с Рийвз?

— Казах, че бракът ти с мен ще те предпази — каза Сет, — но това не е единствената причина, поради която смятам, че идеята ми е добра. Трябва да мисля и за моите хора. Взех това решение, за да предотвратя евентуални неприятности сред екипажа. Тя премигна.

— Разбирам. — И тя наистина разбираше. Това наистина й изглеждаше по-смислено. И несъмнено много добре обясняваше мотивите му.

„Не, не смятам така — помисли си Сет. — Но това е без значение, защото няма да си призная истината пред теб — това, че все още ме привличаш, въпреки миналото. И няма да докосна прекрасното ти тяло, макар че Господ знае — няма да ми бъде лесно да се въздържа от това.“

Тя си мисли, че е заявил открито желанието си да я убеди да се оженият. Добре, реши той. Нека си мисли. Това улесняваше нещата.

Бес сякаш все още се бореше нерешително със себе си.

— Няма да ме докосваш.

Той стисна устни.

— Освен когато е необходимо. — Той скръцна със зъби. — Слушай, Бес, слушай ме добре. Когато се оженим, може да не бъдем мъж и жена във физическия смисъл на брака, но никой не трябва да узнае за това. Всеки мъж на борда трябва да вярва, че бракът ни е

действителен. Женитбата ти с мен ще ти осигури някаква защита при условие, че те не знаят.

Той я хвана за брадичката и я повдигна нагоре, докато срещна погледа ѝ.

— Ще играеш ролята на щастлива младоженка. Аз ще бъда твоят предан младоженец. А сега, мислиш ли, че можеш да се справиш с тази роля?

Тя се отдръпна от него и отстъпи назад, като го гледаше гневно.

— Да се преструвам, че съм щастлива като твоя съпруга?

Сет присви очи при агресивния ѝ тон. След това кимна.

— За твой късмет, скъпи капитане, зная как да играя и мога да го правя доста добре.

— Така ли, мис Меткалф — каза рязко той. — Мисля, че вашата игра ми е позната и отпреди.

Болезненото минало витаеше във въздуха над тях.

— И какво трябва да означава това? — каза тя.

— Означава, скъпа моя бъдеща съпруго — отвърна той с подкупваща усмивка, — че ти и аз ще бъдем една чудесна убедителна двойка в прегръдките на новобрачното блаженство.

ГЛАВА 11

— Да се омъжиш за него? Да не си полудяла? — възкликна Джон Рийвз. — Не можеш да се омъжиш за този човек! — Той прокара пръсти през прошарената си коса, докато краищата ѝ щръкнаха като бодли на таралеж, и започна да крачи бавно из каютата на Бес.

— Той смята, че няма друг начин — каза Бес. За пръв път в живота си тя се почувства абсолютно спокойна. — Бракът с капитана ще ме накара да се чувствам по-сигурна. — Тя отмести очи от изпитателния поглед на Рийвз. Съзнаваше, че при мисълта да се омъжи за Сет Гарет се бе изчервила.

— Можеш да се омъжиш за мен — изрече Рийвз тихо.

Тонът му не я успокои. Очите на Бес заблестяха.

— О, Джон, това е толкова мило. Оценявам твоето предложение наистина, но...

Наистина ли? — Изглеждаше развълнуван.

Тя се съмняваше, че би могъл да я разбере в това състояние.

— Смяташ, че като твоя съпруга ще бъде защитена от екипажа на Гарет?

Пламналата в него болка премина за миг през лицето му.

— Предполагам, че си права.

— Знаеш, че съм права — усмивката ѝ беше доброжелателна. — По този начин ще решим проблема, поне за момента. Веднага щом пристигнем в Калифорния, бракът ще бъде анулиран.

Рийвз смръщи вежди удивен.

— Той ли каза, че ще го анулирате?

Бес кимна. Надяваше се да не усети съмненията и страха, които все повече я обхващаха.

— Толкова голямо доверие ли имаш на този човек?

Бес преглътна, преди да отговори.

— Не знам. Имам ли друг избор? — Трябваше или да се омъжи за Сет Гарет, или да я свалят от кораба в някоя непозната, може би враждебна страна. Тя не беше разказала на Рийвз за заплахите на Сет.

Това би го вбесило. Щеше да се опита да влезе в спор с капитана. След това вероятно двамата с Рийвз щяха да бъдат свалени от „Господарката на Моретата“.

— Не се омъжвай за него.

Тя вдигна вежди в отговор на неговата категоричност!

— Виждаш ли тази подутина на бузата ми? — Тя посочи ожуленото място в дясната част на лицето си. — Как можеш да виждаш ясно това и в същото време да ми обещаващ, че ще съм в безопасност? — Бес въздъхна. — Джон, не мога повече да стоя тук, затворена през цялото време в тази каюта. Искам да ходя свободно, където пожелая. — Замълча, преди да продължи: — Сет ме увери, че като негова съпруга ще мога да правя това. — Без да пророни дума, Рийвз се втренчи в нея. Изражението му издаваше гняв и болка. — Джон? — Тя се нуждаеше от него в този момент. Не знаеше как би се оправила, ако Джон Рийвз не беше до нея в мига, в който изпитваше толкова голяма нужда от приятел.

Той разтресе глава, като че ли да се отърси от мрачното си настроение. Усмихна се пресилено.

— Съжалявам — каза Джон с дрезгав глас. — Разбира се, че си права. Просто не мога да се освободя от усещането, че Гарет има и други причини да ти предложи брак. Нещо различно от това, което изтъква пред теб. — Бес трябваше мълчаливо да се съгласи с този аргумент. — Много бих искал това да бъде аз — каза той. — Бракът с мен ще ти даде сигурност. Още се питам...

— Защо, Джон Рийвз? Колко хубаво е, че ми казваш това!

Той поруменя.

— Да, добре... Трябва да слеза, за да проверя в какво състояние е стоката ни — излезе веднага от кабината, сякаш нямаше търпение да се махне.

Бес всъщност беше изнервена от положението, в което се бе озовала. Брак със Сет! Някога най-голямото ѝ желание бе да се омъжи за Сет, но това беше преди той да замине, т.е., преди да разбере неговата истинска същност.

„Успокой се. Нещата няма да се променят кой знае колко, след като се омъжиш — проговори някакъв вътрешен глас. — Ще продължаваш да бъдеш в своята каюта, а той ще си остане в капитанския апартамент отсреща...“

Бес се поуспокои. Това беше вярно. Защо трябваше да се притеснява? Докато не започне да се консумира, бракът можеше да се разтрогне без проблем. Разковничето беше в това да не позволи на Сет да я докосне — да пренебрегне физическото привличане, което съществуваше между тях, и да го държи на дистанция.

Докато Сет не узнаеше за нейното положение в Е. Меткалф Къмпани...

Сет бе заминал за Пернамбуко, за да подготви сватбата им. Скоро щеше да се върне и да доведе със себе си мисионера, човека, който трябваше да извърши сватбената церемония. Дали този Джордж Данън щеше да се съгласи да ги ожени, без да задава въпроси? Тя не знаеше почти нищо за законите на брака, но се досещаше, че трябва да получат разрешително по пощата. Дали това важеше тук, в Бразилия? Дали този човек щеше да приеме необичайните условия в този брак и да извърши церемонията? Или щеше да откаже да ги венчае, докато не представят разрешителното? Каква ирония на съдбата. Трябваше да се омъжи за Сет сега, набързо, и то при толкова необичайни обстоятелства!

Бес разгледа дрехите си. Бяха предимно в мъжки стил. Въобще не приличаше на бъдеща младоженка. Сет беше казал, че ще разиграват пиеса и е важно всеки на кораба да повярва, че са влюбени. Една щастлива младоженка би трябвало да изглежда възможно най-добре в очите на своя избраник. Ризата и панталоните нямаше да свършат работа за сватбената церемония. При мисълта за това Бес се сети за роклята, която Рийвз беше изровил от стоките в товарното отделение.

За миг изпита някаква тревога. Беше ли съобщил Конрад за обикновената, но все пак красива рокля? Тя си я представи смачкана на топка вътре в сандъка, докосвана от ръцете на пошлия моряк.

Бес изтича до сандъка и вдигна рязко капака. Не го беше отваряла от времето на срещата си с Джеф Конрад, но някой друг беше правил това и тя подозираше, че е бил Рийвз. Или стюардът на Сет, младият Марк Хок, който беше брат на човек от другия екипаж.

Всички дрехи бяха сгънати и подредени старателно. Синята рокля на Бес беше най-отгоре и тя внимателно я взе в ръце, така че диплите паднаха свободно. Огледа я критично и установи със задоволство, че като се изключи факта, че бе малко измачкана, роклята

изглеждаше напълно приемлива. Вече я беше оправила и зашила всички копчета, които веднъж скъса, без да иска, когато я събличаше. Ако можеше да я окачи някъде преди церемонията, тежестта на диплите щеше да изглади ръбчетата. Свали фенера и на негово място закачи роклята.

Докато оглеждаше роклята, Бес усети как изгаря от нетърпение да облече отново женски дрехи и да си направи друга, не чак толкова строга прическа. Искаше да прилича на жена, а не на младеж с момичешки вид. Помисли си с носталгия за ароматните бани, които често си беше правила у дома. Завладя я желанието и сега да се изкъпе по този начин.

„Господарката на Моретата“ беше на пристана. Дали не можеше някой да уреди да ѝ приготвят баня? Истинска баня с прясна вода, а не със солена морска вода.

Бес реши да се обърне за помощ към Джеймз Кели. Тя е бъдещата съпруга на Сет. Сигурно можеха да задоволят това нейно желание. Беше най-малкото, което можеха да направят, след като не ѝ разрешаваха да слезе на брега, като всички останали.

Прекрачи прага на каютата си, за да потърси първия помощник-капитан. Не се притесняваше за безопасността си. Джеф Конрад временно не беше на борда. Замина за Пернамбуко заедно със Сет и останалия екипаж, без дежурните. Не очакваше да срещне някого, който да я притесни. Отиде до стълбата и се качи на горната палуба, уверена, че там ще намери Джеймз Кели.

Веднага щом се качи горе, почувства изгарящата жегата на тропическия климат. Беше толкова горещо, че си помисли, че ако бризът откъм брега не раздвижваше леко въздуха, сигурно щеше да се задуши. За миг, докато се бореше с жегата, Бес забрави мисълта за първия помощник-капитан. Тя сграбчи ризата си и я задърпа за яката, за да освободи врата си.

Огледа палубата, но никъде не видя Джеймз Кели. Или беше в корабната кухня, или във форпика, където спеше с останалия екипаж, откакто напуснаха пристанището в Уилмингтън. Може би и той беше слязъл на брега, но Бес не мислеше, че Сет би освободил всички офицери.

— Мис Меткалф — обади се един мъжки глас иззад гърба ѝ. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Бес подскочи от уплаха.

О, мистър Хок! Нали сте вие, Марк?

Шестнадесетгодишният стюард грейна доволен.

— Да, госпожице, аз съм.

— Търся господин Кели. Мислех, че е някъде по главната палуба, но...

— Той е в корабната кухня, госпожице. Помага на готвача да прибере пресните провизии. Мога ли да ви помогна с нещо?

Бес порумения. Изведнъж се притесни от молбата, която щеше да отправи.

— Капитанът... слезе на брега, да... — Тя млъкна, защото не знаеше дали трябва да споменава за сватбата.

— Да, госпожице — намеси се Марк. — Чух. Поздравявам ви, госпожице. Капитанът има голям късмет.

— Благодаря — направи кратка пауза, преди да продължи. — Марк, бих искала да се изкъпя. Мислиш ли, че ще е много трудно? Искам истинска баня с прясна вода.

— Не е никакъв проблем да се направи това за съпругата на капитана. Веднага щом водата е готова, ще я изпратят в каютата ви.

Тя кимна и се замисли дали да изчака долу.

— Няма проблем да изчакате горе, госпожице — каза Марк, прекъсвайки точно на време мислите ѝ. — На борда няма никой, който би могъл да обезпокои една дама.

Тя се усмихна с облекчение и му каза, че ще изчака горе. Докато чакаше Марк да се върне, разглеждаше брега и си мислеше колко хубаво би било да посети чуждия град. От това разстояние не се виждаше нищо друго, освен покриви и пясъчни брегове, но местността бе красива.

Тя премина по главната палуба, измервайки с око дължината и ширината на „Господарката на Моретата“. Беше виждала кораба много пъти още отдавна, когато негов капитан беше Джоуел Джонсън, но досега не се бе качвала на борда му. Зад нея беше кърмовата част. „На това място — помисли тя — Сет прекарва повечето от времето си.“

Погледът ѝ проследи една от високите мачти, тази, която стоеше в средата, и която, според господин Кели, се наричаше гротмачта. Бес беше научила, че другите две мачти са бизанмачтата отпред и бизанмачтата отзад. Както и да ги наричат, помисли Бес, те напомнят

високи прави стволоче на дървета, по които са опънати платна, а рейте на мачтите приличаха на клони.

Небето беше яркосиньо. Само няколко пухкави облака се бяха скупчили в далечината. Бризът, който беше доловила по-рано, беше приятен, но недостатъчно силен, за да раздвижи въздуха и да премахне влагата. Усещаше я по ризата и панталоните си и изгаряше от желание да ги свали, за да се разхлади.

Половин час по-късно Бес стоеше до калаената вана, която някой от екипажа беше занесъл в каютата ѝ. Водата беше топла и тя нямаше търпение да свали потта и мръсотията от себе си и отново да облече нещо наистина женствено.

Като разгледа калаената вана, Бес си спомни за живота си в Уилмингтън и се натъжи за отминалите щастливи дни там. Свали дрехите си и си припомни дългите, спокойни вани, които си правеше в имението на Меткалф. Сети се за прислужницата си Мери, която миеше и решеше косата ѝ. Мери беше напуснала преди години, след като чичо ѝ Едуард се разболя за първи път. Зачуди се какво ли прави Мери сега. Надяваше се, че слугинята се чувства добре на новата си служба, където и да е това.

Ваната стигаше едва до бедрата ѝ. Когато Бес влезе вътре, установи, че единствената поза, в която можеше да се разположи, бе да опре колене в гърдите си. Въпреки че не беше толкова приятно, както в нейната вана в имението, тя беше благодарна, че я има и че грижовните членове на екипажа я бяха приготвили.

Бес погледна надолу към голото си тяло и видя промените, които бяха настъпили, след като роди детето. Очите ѝ се напълниха със сълзи, като се сети как гърдите ѝ се издуваха и стомахът ѝ нарастваше, докато бебето растеше вътре в нея.

Повече нямаше тялото на момиче. Бедрата ѝ бяха по-закръглени от преди. Следите, които останаха от нарастващия плод, бяха малки, почти незабележими, но тя ги забеляза — ей там, от долната страна на гърдите ѝ, както и тънките като нишки резки по корема ѝ.

Реши да не се излежава във ваната, както правеше обикновено у дома, а просто да се наслади петнадесетина минути във водата. След това излезе от ваната, попи водата от себе си с една груба хавлиена кърпа и се наведе над ваната, за да измие косата си. Докато попиваше косата си с кърпата, се усмихна, защото се сети за Хок, който се

извиняваше, че кърпите, които ѝ предлагал, били доста груби. Като че ли за нея имаше някакво значение колко меки са кърпите.

Реши да остави косата си да изсъхне естествено. Облече шимизета от мек памук и фуста и седна на един стол да разреши заплетените кичури на мократа си руса коса. Отгоре облече синята рокля.

Дали Сет щеше да се изненада, като я види с рокля? Дали щеше да се ядоса, или щеше да бъде доволен, че тя се интересува как изглежда за сватбата? Фарс или не, сватбата трябваше да изглежда истинска. Екипажът трябваше да повярва, че тя и Сет са влюбени... че са щастливо свързани един с друг за цял живот.

Само да беше истинска тази сватба. Само последните пет години да не бяха изминали и Сет никога да не беше заминавал...

Бес все още не можеше да повярва, че ще се омъжи за Сет. Дали всичко това не беше сън?

Но почукването, което отекна на вратата на каютата късно следобед, красноречиво ѝ показва, че сватбата, която предстоеше, беше напълно истинска. Както беше истински и човекът, който влезе в каютата в отговор на поканата на Бес.

Очите му заблестяха от задоволство, когато забеляза с какво е облечена.

— Рокля? Много ти отива.

Тя поруменя.

— Благодаря. Рийвз я намери сред стоките в трюма.

Сет погледна надолу към ръцете си и Бес чак тогава забеляза, че носи някакъв пакет.

— В такъв случай сигурно няма да имаш нужда от това — каза той, без да успее да прикрие нотката на разочарование в гласа си. — Купих ти рокля. — Тя беше прекрасна в този си вид, но той искаше да ѝ даде нещо специално и наистина се затрудни да намери в Пернамбуко подходяща рокля. Каква полза имаше обаче от подаръка изненада, от който никой не се нуждае?

Любопитството на Бес се възбуди. Той ѝ беше купил рокля! Неговата загриженост я притесняваше точно толкова, колкото ѝ доставяше удоволствие. Каква ли рокля ѝ беше избрал Сет?

— Може ли да я видя?

Беше се втренил в пакета, преди да срещне погледа ѝ. Тя усети учестения ритъм на сърцето му, когато той ѝ кимна и ѝ подаде пакета. Бес го пое и внимателно го занесе на масата, на която обикновено се хранеше.

Пакетът беше фабрично запечатан. Постави го на масата и внимателно го разпечата.

— О, Сет... — Бес затаи дъх, смаяна от това, което виждаше. Роклята представляваше прекрасно творение от жълта тафта, украсена с панделки, дантела и нежни сатенени цветя.

— Тя е, тя е... просто нямам думи!

— Когато я облечеш, може би ще намериш — каза той и Бес усети как лицето ѝ пламва отново. — Харесва ли ти? — попита я той, като че ли не виждаше колко много ѝ харесва.

Тя кимна.

— Красива е. Мога ли да я пробвам?

— Разбира се. — Той се обърна с гръб към нея, така че да може да съблече синята рокля и да облече на нейно място жълтата.

— Бих искала да излезеш — сърцето ѝ заби лудо, когато спря поглед върху Сет, върху тъмните косъмчета, които се подаваха под бялата яка на ризата му... върху широкия му мускулист гръб. — Моля те.

Той се обърна с лице към нея и я погледна изпитателно, преди да ѝ кимне.

— Ще чакам отвън.

Заопипва непохватно роклята, с която беше облечена, и най-накрая успя да я разкопчае. Синята рокля се свлече на пода и Бес стъпи настрана, за да се измъкне от нея. Хвърли пренебрегнатата рокля на койката и се пресегна да вземе новата от жълта тафта.

Тъкмо се опитваше да нахлузи роклята през глава, когато изведнъж усети, че Сет е до нея и държи роклята.

— Позволи ми да ти помогна — каза той.

— Не съм ти разрешила да влизаш! — Едва си поемаше дъх. — Още не съм се облякла!

— Няма нищо, което да не съм виждал преди това — той се усмихна малко цинично.

Което си беше истина, помисли тя. Беше я виждал гола и беше докосвал всяка тръпнеща частица от нейното възбудено тяло. И

въпреки това тя се подразни и се обърка, когато той понечи да ѝ помогне да облече роклята.

Сет намести полата така, че тя се спусна свободно до земята. Корсетът трябваше да се пристегне на гърба. Захвана се да закопчава миниатюрните копченца и кожата на Бес запламтя от допира на ръцете му. Гърдите ѝ се напрегнаха от спомена за последния път, когато я беше прегръщал... когато цялото ѝ тяло бе оживяло от неговите ласки.

— Ето, че стана — каза той и Бес усети липсата на възбуждащото докосване.

Тя се изправи, така че да може хубаво да я огледа. Умишлено заоправя косата си, чудейки се дали не я беше разрошила при обличането.

— Как изглеждам?

— Наистина ли искаш да ти кажа колко си красива?

Не ѝ стана приятно, че ѝ задава този въпрос.

— Искях само да те подразня, Елизабет — каза той с нежен глас.

— Изглеждаш... — сините му очи запламтяха — ... много красива и много желана.

Бес преглътна едва. Гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Благодаря — каза тя — за комплимента и за роклята.

— Беше ми много приятно — Сет се усмихна искрено и топло.

Тя беше наясно, че между тях съществува голямо физическо привличане, и се опита да го преодолее. Новият му облик застрашаваше нейните планове. „Не се предавай на привличането — мислеше тя. — Ще загубиш страшно много.“

— Свещеникът чака — прекъсна мълчанието тя.

Сет кимна.

— А-а, да. — Сякаш бе омагьосан от вида ѝ. Това ѝ харесваше. Подаде ѝ ръка. — Тръгваме ли?

Вместо отговор Бес положи ръка върху неговата и го остави да я поведе от каютата към стълбата за горната палуба.

Той обхвана с пръсти ръката ѝ и я стисна окуражаващо.

— Дъхът му секва на човек, като види колко красива младоженка си, Елизабет! — прошепна той.

Почувства как гърлото ѝ се стяга, когато му благодари отново.

С негова помощ Бес изкачи стълбата до най-горната палуба. Дочу гласове и се почувства неудобно от вероятността някой отдолу да

й види глезените. Сет придържаше роклята ѝ, така че да може да се изкачи по стълбата, без да се препъне. Когато се изкачи горе, видът на наредените на главната палуба мъже, които ги очакваха, я накара да се освободи от притеснението.

Джеймз Кели излезе напред, за да ѝ помогне при последното стъпало.

— Мис Меткалф, изглеждате прекрасно — каза той.

Това мнение веднага беше подкрепено от целия екипаж на Сет.

— Благодаря, Джеймз. Господа. — Тя знаеше, че Сет също се беше изкачил и е до нея. Леко смръщи вежди, защото подсъзнателно усети някакво внезапно напрежение в жилавото тяло на Сет.

— Готова ли си? — нежно я попита Сет.

Тя се обърна към него.

— Не — усмихна му се насила и усети напрежение и в неговите устни.

Сет забеляза блясък от сълзи в очите ѝ. Видя, че устните ѝ треперят и се опита да прояви някакво разбиране. Неговата избраница не беше просто леко притеснена и това беше напълно обяснимо. В края на краищата тя беше наясно, че не се женят от любов, а защото необходимостта го налага. Как можеше да постъпи, след като знаеше истината? Искаше да бъдат заедно в леглото. Преди да завърши пътешествието, той щеше да спи с нея.

— Трябва да призная, че съм малко притеснена от всичко това.

Той докосна бузата ѝ.

— Не бива. Само си помисли за свободата, която ще имаш на борда — той я поведе към релинга. — Ела. Свещеникът чака.

Бес се опита да види къде е свещеникът.

— Не мога да го видя.

— Той ни очаква на брега.

— На брега! Но ти каза...

— Знам какво съм казал, но реших друго. Аз и още няколко души от моя екипаж ще бъдем с теб. — Той повдигна един копринен кичур от косата ѝ. Засмя се. — Мислех, че предпочиташ да се омъжиш на твърда почва.

— Толкова е вълнуващо, Сет — тя се засмя на свой ред. — Мислиш, че ме познаваш много добре.

Той стана сериозен и ѝ отговори:

— Не. Въобще не смятам, че те познавам добре.

Бес бързо изтрезня от неговия отговор и разтърка голите си ръце.

Лодката се намираше до десния борд на кораба. В нея се намираха Марк Хок и още един моряк. Бес премери с очи разстоянието от релинга до малката лодка. Как щеше да се спусне долу?

— Мистър Кели — извика Сет.

Веднага първият и вторият помощник застанаха от двете страни на Бес, готови да я прехвърлят през релинга.

— Чакайте! — Тя се страхуваше. — Няма да ме подхвърлите, както направихте това с оня човек в Уилмингтън, нали?

Мъжете се разсмяха. Капитанът сякаш се смути.

— Надявам се, че няма — каза Сет, като преодоля объркването. — Нали, помощници? Няма да я подхвърлите през релинга?

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Бес, обърни се. Така ще бъде по-лесно. Джеймз и Ричард ще те спуснат надолу през релинга. Когато стигнеш онова въже, искам да се хванеш здраво за него. — Той ѝ показва спасителния пояс, който щеше да я пази да не потъне в морето.

— Аз ще слеза пръв — каза Сет. Прекрачи от другата страна и се хвана за въжето, като за по-сигурно се придържаше с крака към корпуса на кораба. — Сега е твой ред, Бес.

Тя доби известна смелост от това, което видя да прави, и кимна, че е готова. Сет нареди на двамата мъже да я повдигнат. Дъхът ѝ секна, когато я вдигнаха високо, за да я прехвърлят от другата страна. Бяха я хванали за раменете и я стискаха здраво. Бес затвори очи, когато я провесиха над водата. Представи си, че пада в морето и се дави, повлечена от жълтата тафтена рокля.

След това усети как ръката на Сет обгръща талията ѝ.

— Хвани се здраво за въжето, Бес — той стоеше зад нея, стиснал здраво въжето. Нямаше никаква опасност да се подхлъзне, дори когато премести ръка, за да обхване кръста ѝ.

— Ще паднем! — извика тя.

Той се разсмя. Гласът му беше приятен и успокояващ.

— Глупости. Не тежиш повече от перце.

Прихвана я още по-здраво през кръста и тялото ѝ прилепна плътно до неговото.

— Не ми ли вярваш?

— Имам ли избор?

Сет избухна в смях и каза:

— Малка проява на твоя предишен дух, така ли, Бес?

— Би ли ме свалил от това проклето въже и ме настани, ако обичаш, в онази ужасна лодка?

Той изцъка с език и ѝ се скара:

— Бъди по-внимателна, мила. Нали не искаш екипажът да научи каква е истинската природа на твоя хаплив език?

— Умолявам те. Сет.

Той разбра, че наистина бе смъртно уплашена.

— Успокой се, но не се пускай. Обещавам ти, че след няколко мига ще си долу в пълна безопасност. — Когато продължи, говореше със строг тон. — Трябва да ме слушаш, да ми вярваш. — Направи пауза, преди да продължи отново: — Мислиш ли, че можеш да направиш това?

Тя кимна с много бързо и леко движение на главата, което му показва, че се страхува да помръдне.

— Добре — каза той успокояващо. — Когато ти кажа, искам да разхлабиш малко въжето. Бавно.

— Нали няма да ме оставиш да падна?

— Няма да те оставя — обеща той. — Никога няма да те оставя.

Как можеше да я накара да се отпусне? Трябваше да успее да я успокои, за да може да го слуша внимателно и да му се подчинява.

— Правил съм това хиляди пъти — каза ѝ той с надеждата, че ще ѝ вдъхне доверие.

— Така ли?

— Да.

Малко по-спокойна, Бес изпълняваше това, което ѝ казваха. „Аз му имам доверие, че ще ме свали долу, без да пострадам.“

След като слезе в лодката, тя разбра, че разстоянието от малката лодка до релинга на кораба не беше толкова голямо, колкото ѝ се бе сторило. Първоначалният страх ѝ изглеждаше глупав сега. Като дете се беше катерила по високи дървета. Реши, че може би тъмната вода я бе изнервила.

Сет първо ѝ помогна да седне, като намести полите на роклята ѝ, така че да се чувства удобно, и след това даде команда на подчинените си. След няколко секунди при тях вече беше Джеймз Кели.

— Аз съм най-добрият — съобщи Джеймз със смях.

— Да, виждам — отвърна тя и се усмихна едва в отговор на явното му задоволство. Усмивката ѝ се стопи, когато си помисли за Рийвз и за отказа му да дойде на брега и да присъства на сватбата. Беше предпочел да остане и да наглежда кораба с Ричард Райли. Сет беше дал на Рийвз една пушка, за да може да охранява не само кораба, но и стоката на него.

За нейна изненада хората не насочиха лодката към главното пристанище, а нагоре, като поддържаха голямо разстояние от брега. Минаваха на разстояние от корабите и останалите плавателни съдове, които бяха закотвени в пристанището. Бес недоумяваше защо постъпват така, но не попита. Надяваше се съвсем скоро сама да разбере каква е причината.

След около двадесетина минути непрекъснато гребане Сет вдигна ръка и каза на хората си:

— Тук. Слизаме тук.

Сет свали ботушите си и скочи във водата. Босите му крака разплискаха кристалночистата вода.

Бес смръщи вежди, когато Джеймз Кели направи същото. Дали не очакваха и от нея да си свали обувките?

Джеймз премина от нейната страна на лодката.

— Не е необходимо да се събуваш, Бес. Аз ще те пренеса — каза той.

— Сам ще я пренеса. Благодаря, Мистър Кели — думите на Сет прозвучаха с чувство за непоколебима власт.

Джеймз кимна и отстъпи.

Бес отправи поглед към протегнатите ръце на Сет и усети как дишането ѝ се учести. Едва успя да си поеме дъх и да пророни:

— Не мога да разбера? Защо слизаме тук?

— От тук до брега има пясъчна преграда — отвърна Сет. — Ще трябва да прегазим останалото разстояние. Лодката няма да може да премине.

— О! — Бес се надигна, като се подпираше на рамото на бъдещия си съпруг, за да противостои на люлеенето на лодката. Плътта му под дланта ѝ гореше. Мисълта, че той ще я носи, я накара да потръпне от очакване. Сет ѝ се усмихна, за да я окуражи, и ѝ каза:

— Ела насам — очите му блестяха. — Или може би те е страх?

Тя се изчерви.

— Не се страхувам от теб, Сет Гарет.

— Добре — той я пое със силните си ръце, а Джеймз Кели помогна да наместят полите ѝ, така че да не се влачат в солената вода.

Тримата се отправиха към брега. След тях другите двама моряци газеха водата и дърпаха лодката към сушата.

Бес усещаше с цялото си същество силата на мускулестото тяло на Сет, когато той я понесе към пясъчния бряг. Усещаше всяко движение на мускулестите му бедра, докато газеше плитката вода. Чистият му мъжки аромат я тормозеше и пленяваше с някаква магическа сила. Беше прелъстена от близостта на Сет, от грубия смях, с който отвърщаше на казаното от Джеймз Кели. Искаше ѝ се илюзията, че е щастлива бъдеща младоженка, която се жени за своя любим, да е самата действителност. Искаше да забрави миналото, защото нейният копнеж по Сет беше истински.

Бес затвори очи и се опита да създаде илюзията, да си представи, че сватбата и тяхното щастие бяха действителни, че тя и Сет са пет години по-млади и че се женеха, защото се обичаха.

Когато краката му стъпиха на сухия пясък, той я премести от едната в другата си ръка.

— Още малко и ще намеря подходящо място, за да те сваля на земята.

— Можете да ме свалите навсякъде, капитане — каза тя. Беше обезпокоена от внезапната промяна в чувствата си. Изпитваше необходимост да го постави на разстояние. Трябваше да се освободи от магията му.

— Много добре, мис Меткалф — каза той и внимателно я постави на земята. Изглежда, че всичко това го забавляваше.

Бес веднага се изправи. Усети как горещият пясък прониква в чехлите ѝ и направи намусена гримаса. Предвид температурата, не беше обула чорапи и дребните песъчинки раздразниха петите и страните на босите ѝ крака.

Бес се наведе, повдигна полите си и си свали обувките. Изправи се и се усмихна, защото се почувства по-добре. Усмивката ѝ замръзна на място и изчезна внезапно. Хората на Сет искрено ѝ се възхищаваха. Това си личеше по техните лица. Явно беше, че се наслаждават от гледката на босите ѝ глезени и прасци.

Тя изглежда всеки един от тях, включително и Сет. Всички отместваха поглед от неудобство.

Сет се изкашля и каза:

— Продължаваме ли? — Посочи напред към пояса от дървета, който граничеше с пясъчната ивица. — Оттук, моля — каза той, хвана я за ръката и тръгна напред. Бес му позволи да ѝ помага през пясъка към горичката.

Скоро, за добро или лошо, тя щеше да стане мисис Сет Гарет, съпруга на капитана на „Господарката на Моретата“. Дори и само с едно име, животът ѝ щеше да се промени завинаги.

Бес почувства нервно напрежение в стомаха си и сякаш иглички преминаха по кожата ѝ.

Защо трябваше да се притеснява?

Защото Сет беше завладяващо привлекателен и желан мъж. И защото не беше възможно да му отмъсти, дори и да желаше това.

ГЛАВА 12

Тази част от бразилския бряг бе забележителна с белите си пясъчни плажове и сини лагуни. Впечатляваше и сочната зеленина на крайбрежните гори. Бес чувстваше болезнено присъствието на бъдещия си съпруг, когато заедно прекосиха горещия пясък и се насочиха към гората. Тя усещаше влажното си, запотено тяло под роклята. Дали се виждаше? Не беше ли се разголила прекалено много за една младоженка?

Сет ѝ се струваше страшно привлекателен. Преди да слезе от кораба, бе облякъл тъмна жилетка върху бялата си ленена риза. Бос, нахлузил тъмни бричове, той приличаше на страшен, кръвожаден буканиер.

Никога досега не ѝ беше изглеждал по-вълнуващ.

Хвърли му бърз поглед и забеляза, че Сет се бе къпал и избръснал сутринта. Кожата на лицето му беше гладка, бакенбардите подравнени. И както винаги, миришеше на нещо прекрасно, като на сапун... като на Сет... като на море.

Сет продължаваше да я придържа за ръката, помагайки ѝ винаги когато се препъваше. Кожата ѝ пламваше всеки път, когато той я докоснеше, а тялото ѝ чувствено потръпваше.

Той спря накрая на гората и изчака хората му да извлекат на пясъка малката лодка, измъкна от нея ботушите си и ги нахлузи. След това подаде пантофите на Бес и я закри от погледите на мъжете, докато тя се обуваше. С внезапно поривисто движение, което съвсем изненада Бес, той я взе в мощната си прегръдка и я понесе през тропическата гора.

Когато тя запротестира леко, той обясни:

— Змии — това бе достатъчно, за да я накара да замълчи.

Повървяха известно време през гората, докато дърветата съвсем оредяха. Там, вписана в красивата гледка на това живописно местенце, се показва груба колиба, построена от клони, треви и палмови листа.

Когато наближиха, вратата на колибата изведнъж се отвори. Една жена с неопределен произход и цвят на кожата ги поздрави, като ги подкани с жест да се приближат. Тя каза нещо на Сет, което Бес не можа да чуе.

— Арабела — каза Сет, а сините му очи обгръщаха фигурата ѝ отгоре до долу.

Тръпки на ревност обхванаха Бес при мисълта, че той може да оглежда друга жена така, сякаш я намираше приятна за окото. Още повече и полуоблечена. Тя беше млада, с гърди, които напиреха през туниката, а дългите ѝ крака бяха леко покрити в основата на бедрата.

Изучавайки я внимателно от главата до петите, Бес съзерцаваше с удивление тази разточителна демонстрация на разголена плът.

— Ти я зяпаш — каза Сет.

— А ти не?

Отговорът ѝ го накара само да повдигне вежди. Сет пусна Бес на земята и я хвана за ръка, за да я въведе в колибата. Тя се възпротиви.

— Защо ще влизаме в къщата на тази жена? — попита и отново изпита тръпки на ревност.

— Къщата не е нейна. Тя е само прислужница. Мистър и мисис Данън — пасторът и неговата съпруга — живеят тук през последните пет месеца, откакто са пристигнали. — Той спря за момент. — Хайде, влизай.

— Откъде знаеш името ѝ?

— На Арабела?

Тя кимна с глава.

— Тя току-що ми го каза.

— О-о...

— Да вървим.

Бес влезе, защото нямаше друг избор. Освен ако не искаше да живее вечно на непозната земя, с хора, които ѝ бяха чужди. С изключение на Джон Рийвз.

Въпреки това пристъпи колебливо.

— Бес! — Сет ставаше нетърпелив.

Бес не можеше да направи нищо, за да промени нещата. Тогава защо трябваше да се инати на това, което съдбата ѝ бе отредила?

Тя направи недоволна гримаса и посочи с ръка:

— Води напред, сър капитан Гарет.

Сет не се сдържа и се изсмя. Стисна ръката ѝ успокоително и след това я дръпна в колибата.

Интериорът ѝ подежда като шок. Просто не можеше да откъсне очи от скъпата мебелировка.

Сет също бе удивен и тя с облекчение разбра, че и той не е идвал тук преди. После си спомни за Арабела, но вече успокоена, защото очевидно Сет ѝ бе казал истината — не бе срещал тази жена преди това.

Вниманието ѝ бе привлечено от един необичаен предмет — златна статуетка на жена, поставена върху полирана маса. В колибата се носеше странна смесица от аромати, които Бес не можеше да разпознае.

— Откога, казваш, живеят тук? — попита тя Сет.

Срещна погледа му, а изражението му подсказваше, че и той мисли за същото.

— От пет месеца. — Сет снижи глас, така че само тя да го чуе. — Изглежда са постигнали доста за толкова кратко време. Да се чуди човек...

Тя кимна. Наистина, твърде необичайно за един пастор и неговата съпруга. Такава демонстрация на състоятелност в дома на един мисионер като че ли не бе съвсем подходяща. Наистина ли тези неща принадлежаха на един проповедник — човек на Бога?

Изглеждаше сякаш в колибата нямаше никой, когато те влязоха. След това в дъното на стаята се раздвижи някаква завеса и Бес разбра, че колибата имаше не една, а две стаи.

Човекът, който тръгна към тях, бе оформен солидно, с дебели бузи и малки, изпъкнали очи. Устните му бяха тънки и почти се губеха в гънките на тлъстото лице. Той я накара да се почувства направо неудобно.

— Значи, това е твоята красива избраница? — Той говореше на Сет, но погледът му бе втренчен в Бес.

Златистите му очи също бяха необичайни и гледаха зловещо.

Обръщайки се към Сет, Бес видя как той кимна.

— Позволете ми да ви представя — каза Сет. — Бес, това е мистър Данън... моята годеница — Елизабет Меткалф.

Главата на човека се наклони, от което бузите му се затресоха, и тя трябваше да потисне пристъпа на смях, който я обхвана.

— Мистър Данън! — каза тя, а веселото ѝ настроение изчезна при вида на официалната поза на човека. — Приятно ми е да се запознаем. — „Лъжкиня“ — мина ѝ през ума.

Изведнъж ѝ се прииска церемонията да свърши по-бързо, така че по-скоро да се отърве от присъствието на този отблъскващ субект.

— Чудесна рокля, мисис Меткалф — Джордж Данън гледаше Бес с нескрито желание, което изглеждаше почти развратно. — Тя просто стои прекрасно на тялото ви.

Доведен до края на търпението си, Сет усети как стиска зъби и мускулите му се напрягат в желанието си да удари мисионера. Но успя да се пребори с импулсивното желание. Данън бе единственият човек, когото познаваше тук. И само той би могъл да ги венчае законно. Въпреки това атмосферата, която той създаваше преди церемонията, бе започнала да го безпокои...

„Както бе обезпокоила и Бес...“ — си помисли Сет.

Напрегната тишина изпълни предверието на къщата.

— Желаете ли да пийнете нещо? — запита пасторът. — Може би малко от нашето бразилско кафе?

— Не, благодаря ви — каза Сет учтиво. — Бес?

Погледът ѝ срещна очите на бъдещия съпруг.

— Не, не съм жадна.

„Как може — помисли си пак тя — да се предлага кафе в тази горещина?“

След това се почувства виновна за тези мисли, защото някой друг вероятно също би се учудил на желанието ѝ за гореща баня, ако в момента го разбереше.

— Всъщност ни остава много малко време, преди да тръгнем — каза Сет.

— О? — Джордж изглеждаше обезпокоен. — Не бях разбрал, че корабът ви ще отплава толкова скоро.

Усмивката на учтивост, която Сет изобрази, бе твърде слаба.

Трябва да спазваме графика си.

Джордж кимна.

— Разбирам. Наистина разбирам. Не се безпокойте, въобще няма да се бавим. Очаквам моята Матилда да се появи всеки момент. — Той направи пауза и след това се обърна към Бес. — Матилда е съпругата ми.

Бес, която успяваше да избягва погледа му досега, бе принудена да го погледне в очите.

Разбирам — каза тя, преди да отвърне поглед.

Матилда Данън наистина пристигна след няколко минути. Дебела жена с тъмна коса и силен, кънтящ глас, който накара Бес да трепне, щом го чу за първи път. Влетя през отворената врата на колибата, загърната в пурпурна пола, избеляла и скъсана на места, в пълен контраст с пищната обстановка, в която живееше.

— Обичам сватбите! — възкликна тя. — Те... — Тя подсмръкна. — Карат ме да плача... — и започна да хълца, макар и не съвсем на място.

Джордж потупа жена си по ръката.

— Хайде, хайде, скъпа. Нека не се отдаваме много на емоциите. Капитан Гарет току-що ми каза, че „Господарката на Моретата“ ще отплава скоро. Наистина разполагаме с малко време.

Жената изглеждаше изненадана.

— Да, да — отвърна тя. — Тогава да започваме с церемонията.

Тя се наклони към Бес, а всичките ѝ сълзи бяха изчезнали.

— Каква прекрасна рокля, скъпа. Чудесна, наистина чудесна рокля.

— Благодаря ви — каза Бес.

Жената също я караше да се чувства неудобно. С двамата Данънови в стаята тя изпадна в клаустрофобия. Матилда Данън миришеше на пот и някакви екзотични масла. Миризмата замая Бес и тя се олюля, чувствайки се някак странно.

— Сет — прошепна тя, докосвайки го по ръката. Той се наведе към нея, така че никой да не чуе какво си говорят. — Моля те, не може ли да направим церемонията навън? Тук не мога да дишам.

Той загрижено я погледна, забеляза бледото ѝ лице и кимна с глава:

— Мистър Данън, годеницата ми и аз бихме искали брачната церемония да се проведе навън.

— Какво? — извика Матилда с възмущение. — Не ви харесва нашият дом?

— Не, не, въобще не става дума за това — започна да я уверява Бес. В гърлото ѝ нещо започна да се надига. Просто трябваше да излезе извън колибата. Тези странни миризми и близостта ѝ до двете

огромни фигури направо я потискаха. „Не си представях така моята сватба“ — помисли си.

— Момичето изглежда зле — каза Джордж. — Да я изведем навън.

— Зле? — изскимтя Матилда. — Как може да ѝ е зле?!

Бес и Сет излязоха бързо в желанието си час по-скоро да избягат от виещия глас на ужасната жена, а и за да се отърват от задушаващите миризми, които изпълваха тясното пространство на колибата. Част от екипажа на „Господарката на Моретата“ ги чакаше на откритото място.

Бес чуваше гласа на Матилда, която все още не излизаше. Жената беше вбесена; тя се оплакваше от гадните животни, живеещи в гората, от горещината отвън, от нежеланието на съпруга ѝ да извърши церемонията тук вътре, след като нямало причини тя да се провежда навън.

Без съмнение в колибата на Данънови бе по-хладно благодарение на особената ѝ конструкция — големите палмови листа застилаха покрива и закриваха прозорците. Бес виждаше, че някои от листата са повехнали, но въпреки това успя да забележи, че те редовно се подменяха, за да се поддържа прохладната влага, която сваляше температурата. Въпреки това тя твърдо предпочиташе да бъде навън.

Бес премина през откритото пространство като сомнамбул. Притесняваше се какво щеше да се случи, когато Сет разбере, че тя притежава Е. Меткалф. Той вървеше на една-две крачки след нея.

— Бес? — Мекият глас на Сет се промъкна в съзнанието ѝ. — Добре ли си?

Тя преглътна.

— Добре съм.

Бес много внимателно се огледа наоколо.

— Има ли някъде наблизо поток? Много съм жадна и просто си мечтая за една студена глътка вода.

Капитанът погледна мисионера, който бе излязъл от колибата, последван от навъсената си съпруга.

— Данън, има ли прясна вода наблизо?

Бес се отправи към пътеката, без да се огледа дали някой я следва. Тя бе изплашена. Бе разочарована от това, че събитията се развиваха по този начин. „Трябваше да се омъжа в Меткалф Менър... Трябваше да съм щастлива като младоженка.“

Сет успя да я настигне тъкмо когато тя се изправи пред един кристален извор. Бес почувства ръката му върху рамото си, усети чистия му, като на свежо дърво, аромат, но не погледна към него. Вниманието ѝ бе приковано от чистата вода пред нея. Слънчевата светлина проникваше по-трудно, но въздухът бе топъл. Тя съзерцаваше с благоговение красотата на това място... сочната зеленина на палмовите листа, повесени ниско от дърветата, и яркото разнообразие на дивите цветя.

Спомените за едно определено място в Меткалф Менър нахлуха в нея... как Сет я любеше... упойващият аромат на високата зелена трева, която бе обгърнала голите им тела... часовете, през които с неповторима наслада се веселяха голи в хладките, девствени води на езерото.

Тя погледна към Сет и от странното изражение на лицето му разбра, че той също си спомняше за това.

— Прекрасно е — каза тя, страхувайки се да произнесе думите, за да не развали магията на мига.

Сет срещна погледа ѝ; пламъкът на желанието, който гореше в сините му очи, я накара да поеме дъх и ръката ѝ се вдигна нагоре, притискайки лявата гърда... тази до сърцето.

— Да се оженим тука — предложи той.

Очите ѝ заблестяха. Каквото и да се бе случило след онези две седмици, прекарани в Уилмингтън, те си оставаха лелеян спомен, защото бяха наистина прекрасни.

Тя кимна с глава.

— Харесва ми идеята.

Това някак си подхождаше на привързаността на тяхното бракосъчетание и на странните обстоятелства, които го съпътстваха. Тук, на това прекрасно място, тя можеше да се преструва, че доброволно се омъжва — че любовта на Сет към нея е истинска.

— Да — прошепна тя, — мисля, че ще е прекрасно.

Бес се обърна и застана до брега на езерото. След това се наведе и загреба с шепа вода, която изпи.

Тя чуваше как Сет говори с Данънови, чу високия, раздразнен глас на Матилда Данън, която се оплакваше от нещо, и след това, след неколкominутен разговор със Сет, как Джордж сърдечно, а Матилда

със смекчен тон, се съгласяват да проведат церемонията в гората, близо до езерото.

Джеймз Кели застана до Бес.

— Изглеждаш замислена — каза той.

Тя се бе изправила до езерото и гледаше с възторг кръговете, които бе направила една рибка, подскачайки над водата. Кръговете се разшириха и изчезнаха, но друга рибка се приближи до повърхността за храна.

Тя се обърна към първия помощник-капитан.

— Замислена? Нима всяка младоженка не изпитва за момент колебание?

Джеймз кимна.

— Той е добър човек — каза Джеймз след минута тишина.

Тя се усмихна на опита му да я успокои.

— Ти си сигурен в това, нали?

Джеймз сякаш се почувства засегнат от думите ѝ.

— Ако не вярваш, че това е истина, тогава защо се омъжваш за него?

Бес осъзна грешката си. Грешка, която трябваше да поправи, ако искаше първият помощник-капитан да повярва, че тя и Сет са сключили щастлив брак, по любов.

— Не, не това имам предвид... — „Имам ли избор?“ — си помисли тя. Бес въздъхна. — Извини ме, Джеймз. Разбира се, че намирам Сет за добър човек. Просто съм малко изнервена от бързината и всичките тези вълнения... и... — гласът ѝ премина в шепот: — Мисля си, че Джордж Данън не е идеалният божи служител.

Джеймз кимна, като веждите му се вдигнаха в единия край нагоре, когато се намръщи.

— И светец дори трудно би изтърпял жена му.

— Е, аз не съм светица — каза Бес, като му се усмихна широко, защото харесваше Джеймз Кели и изпитваше удоволствие от компанията на този човек.

Може би, ако го бе срещнала по-рано, преди Сет, преди да бъде смазана от любовта му, тя би се влюбила в този човек.

Останалите скоро се присъединиха към тях на брега на езерото. Бес наблюдаваше как Сет говореше нещо на двамата моряци — Марк Хок и брат му Джейкъб.

„В сравнение с всички присъстващи мъже, с когото и да било, Сет бе най-мъжественият, най-привлекателният мъж“ — си мислеше Бес. Всъщност, през целия си двадесет и една годишен живот, тя не бе срещнала никого, който би могъл да се сравнява със Сет Гарет. Всяка жена, при обстоятелства, различни от нейните, би се гордяла да има капитана за съпруг. Стига да можеше само да му се вярва, че ще удържи на думата си...

Когато той я изостави преди повече от пет години, те дори не бяха сгодени. Не бяха споменали нищо на чичо Едуард или Джоуел Джонсън за тяхната любов. Сет бе споделил, че има задължения, които трябва да изпълни, преди да се ожени, задължения, които ще приключат едва след последното му пътуване по море. Бес никога не разбра от какъв характер са тези задължения, но тогава тя бе толкова погълната от Сет, толкова влюбена в него, че не му зададе никакви въпроси в този връзка. Вярваше на всяка негова дума и в тяхната любов. Всеки ден след първия месец чакаше да се обади, а оттогава вече бяха изминали няколко години, без да има някаква вест от него...

„Дали тези задължения не касаеха някоя друга жена“ — се питаше тя сега отново, след всичките тези години. Той бе толкова красив; сигурно и в другите пристанища е имало жени, които са се предлагали на красивия моряк. И ако е имало друга жена, той при нея ли е останал, и не е могъл да се откъсне?

Тя се намръщи, объркана от посоката на мислите си. Бе вече твърде късно; злото бе направено. Защо я бе грижа все още за всичко това? Какви други глупости щеше да измисли още? Ако Сет имаше някоя друга жена някъде, жена, която той обича повече от нея, защо тогава не беше при нея? Защо не се беше оженил?

— Да започваме, какво ще кажете? — Мисионерът държеше малка черна книжка.

Проповедническа книжка, предположи Бес. Той посочи с жест мястото пред себе си.

— Мис Меткалф, вие застанете тук. Капитане, вие застанете до нея, от дясната ѝ страна, моля.

Сет зае мястото си до Бес, сграбчвайки ръката ѝ. Тя бе студена и лепкава и той събра вежди, като започна да я трие с длани.

— Добре ли си, скъпа?

Тя кимна, без да го погледне. Лицето ѝ бе бледо, на него се бе настанила непонятна тъга. Сет се почувства като натрапник за това, че я принуждава да се омъжи за него по този начин.

— Това е единственият начин — каза той меко, мъчейки се да убеди Бес и себе си, че предприемат правилна стъпка.

Тогава тя го погледна.

— Ти го казваш.

Интонацията ѝ бе горчива. Очите ѝ блестяха с потисната ярост.

Той се закашля, чувствайки се потиснат. Как да я накара да го разбере? Толкова лошо мнение ли има за него, че не може да изтърпи дори едно фиктивно бракосъчетание?

„Тя ще се съвземе — си помисли той. — Стига да не ѝ досаждам.“

— Моля те, Сет — прошепна тя. — Днес е сватбеният ни ден. Ако продължаваш да ме гледаш така смръщено, никой няма да повярва, че се обичаме.

Той бе стреснат от думите ѝ, докато осъзнае смисъла им.

— Права си, разбира се — отвърна Сет и се усмихна. Той постави пръст под брадичката ѝ, повдигайки я леко. Хайде, скъпа, ако побързаме, ще е най-добре.

Матилда Данън стоеше срещу Бес в застинала поза, излъчваща неодобрение.

— Вие двамата, какво си шепнете?

„Моля те, лейди — си помисли Бес, — не разваляй илюзията.“ Единственият начин, по който Бес можеше да изтърпи до края церемонията, бе да демонстрират истинска любов.

— Ние се обичаме — отвърна Сет на жената и Бес го погледна с изненада и благодарност.

Матилда Данън се изчерви.

— Все още не разбирам, защо не можем да проведем церемонията вътре — отново замърмори Матилда.

Бес се изправи настръхнала срещу нея. Сет се бе отдръпнал за момент и без неговото успокояващо присъствие тя изпитваше желание да излее целия си гняв, който бе насъбрала, върху тази досадна жена. Тя тъкмо отваряше уста, за да изкаже всичко, което ѝ бе на ум, когато видя, че на няколко крачки от тях Сет късаше цветя. Той береше цветя

за нея! Булчински букет. Гневът ѝ изчезна и в следващия момент тя се чу как се извинява на съпругата на пастора.

— Мисис Данън, съжалявам. Наистина съжалявам, но тази рокля... толкова е горещо. Вие имате чудесен дом, но винаги съм мечтала да се омъжа на брега на езеро.

Сет се присъедини към тях, подавайки ѝ мълчаливо дивите цветя. Бес ги пое с навлажнени очи, изказвайки своята благодарност с цялото си поведение. Когато се обърна назад, за да види ефекта от извиненията си, отправени към Матилда, тя се чудеше какво от думите ѝ е успял да чуе Сет, и как ги възприема. Някога те бяха мечтали да се оженят на брега на езерото в Меткалф Менър...

Лицето на Матилда се смекчи, когато видя простичкия жест на Сет, изразяващ любовта му към бъдещата му съпруга.

— Извинявай, скъпа — отвърна тя. — Трябва наистина да си държа устата затворена. В края на краищата това е вашата сватба.

„Да, така е!“ — си помисли Бес ядосана, но само се усмихна на жената и кимна в знак на съгласие.

Самата церемония бе много кратка. Бес стоеше до мъжа, когото някога бе обичала; цялото ѝ съзнание бе като в мъгла, очите ѝ не виждаха нищо. Тя чу много малко от това, което каза свещеникът. Сигурно бе отговаряла правилно и в необходимия момент, защото нямаше ужасяващи коментари от страна на Матилда Данън.

И след това целувката на Сет. Той притисна уста към устните ѝ, и главата ѝ се завъртя, светът пред нея се преобърна, превръщайки се в калейдоскоп от цветове и ярки светлини. Устните на Сет ѝ върнаха чувството за реалност, усещаше силните му ръце около нея, притискащи я силно към твърдото му, мускулесто тяло.

Тази целувка вероятно бе траяла само няколко секунди, но ѝ се стори вечна, защото се бе запечатала неизличително върху устните и паметта ѝ. Допирът ѝ се стори безкраен, и същевременно твърде кратък, защото запали в нея огъня на страстта. Искане да задържи Сет... и да се притиска до него.

„Това е невъзможно“ — си мислеше тя, като безмълвно се молеше лицето да не издаде мислите... или копнежа ѝ. На пръста си тя почувства венчалната халка и погледна надолу, чудейки се откъде се беше появила и кога я е сложил Сет. Халката представляваше чудесен сватбен пръстен със златен филигран.

„Съпруга. Аз съм съпруга на Сет. Сет е дошъл подготвен“ — си помисли Бес. Но тя нямаше време да разсъждава много по въпроса, защото всички наоколо ги поздравяваха. Джеймз Кели я целуна по бузата и я сръга шеговито с лакът, но когато Сет го погледна, той се отдръпна смутено настрана.

— Поздравления, старче — каза Кели, протягайки ръка. — Тя е твоя, Сет. — Бес го чу да допълва с мек полутон: — Успокой се. Нямам намерение да ти я отнема.

— Да, моя е — отвърна Сет.

Бес изпита удоволствие да чуе собственическите нотки в гласа на Сет, макар да знаеше, че това бе част от играта, за да убедят околните в техните дълбоки чувства.

„Защо това не беше истина — си помисли тя. — Как бих искала да бъде истина.“ Дивото удоволствие от неговата целувка още трептеше по устните ѝ.

Засрамена от желанието си Сет да я обича, както и от собственото си страст по него, Бес се насочи към езерото с намерение да сложи в ред чувствата си. Тя хвърли във водата едно от цветчетата, които Сет така галантно ѝ бе подарил, наблюдавайки как малкото пурпурно цвете се откъсна от брега и заплува навътре в езерото.

— Бес! — Сет бе застанал зад нея. Той постави ръце върху раменете ѝ и тя затвори очи, наслаждавайки се на усещането. Когато той притисна гърба ѝ към гърдите си, тя отново си позволи мисълта за това... че той я обича.

— Трябва да вървим — дъхът му раздвижи златистите къдрици на косите ѝ. — Съжалявам. Знам, че би искала да останеш още малко тук. Тя се извъртя в прегръдката му.

— Ти ми позволи да сляза на брега. Да се оженим тук, на това прекрасно място — тъмните ѝ очи заблестяха. — Благодаря ти.

Той се усмихна.

— За мен бе удоволствие.

Той я докосна по бузата и след това нежно отстрани падналите кичури коса.

— Бих искал да ти дам нещо повече — нещо, което да ти напомня за този момент. — Гласът му шепнеше напевно. — Това все някога трябваше да се случи. Изглежда странно, че се оженихме тук,

до това езеро. Спомняш ли си езерото в имението? Спомняш ли си нощта...

Тя се изтръгна от ръцете му.

— Време е да вървим, нали? — каза тя с разтреперан глас.

Не искаше да си припомня заедно с него. Беше твърде опасно. Можеше да си мечтае сама за себе си, но щеше да бъде много опасно да включва и него в тази игра, защото какво би станало, ако забрави, че това е само игра. Какво би станало, ако изцяло се окаже в капана на магията?

— Недей — прошепна той дрезгаво. — Не тръгвай.

— Ти забравяш. Нашият брак е условен. Ще бъдем съпруг и съпруга само по име.

— Не можеш да отречеш, че при други обстоятелства би могло да бъде другояче. Колко чудесно, колко прекрасно бе всеки път, когато се любехме?

Болка прониза гърдите ѝ, толкова остра, че почти спря дъха ѝ. Тя затвори очи, за да скрие от погледа си измъчената му физиономия, да се измъкне от физическото му притегляне и да спре дивия полет на мечтите си.

В главата ѝ прозвуча бебешки плач. Тя почувства радостта от усещането, че му бе родила син, неговия син — и след това острото усещане, че бе мечтала за нормално, здраво бебе, а бебето бе мъртвородено. Но тя не би могла да чуе бебешки плач, защото мъртвите бебета не могат да издадат нито звук.

Отвори очи и Сет изглеждаше объркан от блуждаещия поглед на тъмните ѝ очи.

— Бес?

Той повдигна ръце да я докосне и успокои. За какво точно, той нямаше представа.

Тя премига несъзнателно и странният ѝ поглед изчезна.

— Време е да се връщаме на кораба, нали?

Той се загледа в нея с желанието да я запита още нещо, но се страхуваше да не предизвика отново този ужасен, изпълнен с болка поглед. В този момент, въпреки тяхното минало, въпреки страданията, които му бе причинила, той осъзна, че все още я обича. И винаги щеше да я обича.

Сет кимна с глава, удивен от прозрачната убедителност на тази истина. Надяваше се, че не е забелязала нищо, че не се е досетила за мислите му в този момент.

— Да, време е — отвърна той.

Сет протегна ръка в очакване тя да я поеме, или да откаже. За негово облекчение тя хвана здраво ръката му и той леко я стисна, сякаш ѝ обещавахе, че отсега нататък нещата ще потръгнат гладко.

Беше започнало да се здрачава, когато потеглиха обратно през гората, но този път Бес не позволи на Сет да я носи. Желаете известна дистанция между тях, така че да може да овладее чувствата си — и своята съдба.

„Той е женен — повтаряше вътрешният ѝ глас. — За теб.“

Тя бе изплашена, че ще изгуби контрол над себе си, че ще се влюби отново в Сет. Беше я принудил да се ожени за него, в противен случай щеше да я свали от кораба. Как можеше тогава да бъде така омагьосана от него? Как можеше въобще да мисли за любов? Що за човек бе този, който можеше да заплаши една жена, че ще я изостави на непозната земя?

„Мъжът, който ти е обещал, че ще се върне при теб, и след това въобще не се е появил.“

На края на брега, където вълните миеха пясъка, Бес се наведе да си събуе пантофите. Не можеше да си позволи Сет да я пренесе. Страхуваше се, че ако отново се озове в близост до него, ще се размекне. Или страстта ѝ ще пламне отново.

— Недей — каза Сет, като я спря. — Ще те пренеса.

Тя поклати глава.

— Не е необходимо.

Той ѝ се скара.

— Необходимо е. Роклята ще се развали, ако се намокри. Хайде, престани да се инатиш и ми позволи да бъда джентълмен — той изръмжа последната част от фразата така ядосано, че тя премига и отстъпи крачка назад. — Бес! — предупреди я той със заплашителен поглед, намеквайки за възможните последствия, ако не му се подчиниеше в присъствието на неговите хора.

Тя изтръска пясъка от пантофката си, обу я отново и стъпи на крака. Пясъкът в ярешките пантофи ѝ убиваше, докато се връщаха

обратно по брега, но тя не искаше да се показва слаба и да спира, за да го изтръска. Сега използва момента, за да изтръска и другата обувка.

Марк и Джейкъб Хок избутаха лодката и нагазиха във водата.

Сет я докосна по ръката.

— Стой така за момент; аз ще те вдигна.

— Наистина ли, капитане — отвърна тя, неспособна да контролира тези последни думи на непокорство. — Мога да се справя съвсем успешно и сама.

— Бес! — Синият му поглед я погледна унищожително.

Тя въздъхна, признавайки накрая поражението си.

— Много добре, сър, но моля те, побързай.

Той премига при дръзкия ѝ отговор и след това се усмихна.

— Нахална кокетка — промърмори Сет.

Неочакваното му чувство за хумор, което се прояви в момента на зараждащ се гняв, я обгърна като пухено наметало и я накара да се усмихне.

След около половин час Бес седеше в малката лодка с повдигната глава, гледайки загрижено високия борд на „Господарката на Моретата“. Бе дошло време да се качат отново на кораба, а разстоянието, което им предстоеше да преодолеят, ѝ се струваше смущаващо високо. Как щеше да се изкатери и да се прехвърли през релинга с тази рокля?

Сет заповяда да хвърлят въже през борда и след това, както и преди, застана плътно зад нея, така че тя чувстваше разгорещеното му тяло, допряно до гърба ѝ.

— Хвани въжето, Бес — каза той.

Тя прехапа устни.

— Страх ме е.

Никак не ѝ беше лесно да си го признае. Тогава чу Сет да ѝ казва изключително нежно:

— Няма да позволя да паднеш, сладката ми. Обещавам ти.

Тя го погледна през дясното си рамо и съзря истината в красивите му сини очи. Нежната му усмивка сякаш стопи страха ѝ. Тя се остави на грижите му.

Бес се обърна напред и се хвана за въжето. Усещаше дишането на Сет в голия си врат. Струйка пот се стичаше между гърдите ѝ и пропълзя надолу.

— Дръж здраво, любов моя — прошепна Сет.

„Любов моя“ — си помисли тя, развълнувана от дрезгавия му глас. Бес сграбчи здраво въжето, окуражена от присъствието му, от увереността на думите, с които ѝ даваше наставления.

— Райли — извика той към мъжете горе. — Давайте, дърпайте нагоре.

Тя изпадна в паника.

— Сет!

— Всичко е наред. Идвам с тебе. Дръж се здраво.

За изненада на Бес въжето се раздвижи, издигайки двамата нагоре. Те се бяха извисили на около фут или два, когато тя се удари в борда на кораба. Лицето ѝ се изкриви от болка, когато коленете ѝ се чукнаха в дървото, макар роклята ѝ да я предпазваше от по-сериозни наранявания.

— Спрете! — извика Сет, когато чу приглушения ѝ стон. — Сложи краката си срещу борда, Лизбет.

Тя се опитваше да го направи, но не успяваше. Краката ѝ се плъзгаха настрани или се удряха в краката на Сет. Бес се чудеше какво да направи. Имаше опасност да изгуби пантофките си, но не искаше да го каже, защото при тези обстоятелства изглеждаше глупаво някой да се грижи за обувките си.

Сет се набра нагоре и Бес страхливо пое въздух. Усети, че той обви въжето около глезените ѝ, като направи нещо подобно на люлка за тялото ѝ. Бес се отпусна, почувствала, че отново е в безопасност.

Добре ли си? — Думите му погалиха дясното ѝ ухо.

Тя кимна.

— Хайде мъже, дърпайте! — изкомандва той.

Въжето отново се раздвижи и Бес, настанила се удобно в креслото, което Сет бе образувал с мускулестото си тяло, усети как се издигат нагоре, покрай борда на кораба. И не изпитваше никакъв страх. Най-после очите ѝ се изравниха с релинга. Бяха стигнали без проблеми до горе, както Сет бе обещал. Сега трябваше някак си да се прехвърли през парапета на кораба.

Бес видя, че моряците, които бяха останали на борда, се бяха наредили в редица, за да издърпат въжето. Разпозна Ричард Райли, застанал най-отпред.

— Дръж се за релинга — ѝ нареди Райли.

Тя инстинктивно се вкопчи в него и някой — един млад моряк, когото не познаваше по име — я хвана за китките и започна да я придърпва през парапета, докато не тупна върху дървената палуба на кораба по начин, който не бе много подходящ за една лейди.

— Извинете, мис — каза морякът, като се изчерви.

Лицето на Бес не бе по-малко червено от това на объркания матрос, когато тя се обърна да потърси с поглед Сет. Капитанът ловко се прехвърляше през релинга.

Сет ѝ се усмихна.

— Смело момиче — подхвърли той.

Тя му отговори със същото; цялата ѝ обърканост бе изчезнала при тази топла похвала.

— Не много грациозно — каза тя през смях, — но затова пък безопасно. — Изражението ѝ стана сериозно. — Благодаря ти — каза тя с напълно искрен тон.

Той кимна, преди да се обърне рязко. Разочарована от тази реакция, Бес го чу да отдава команди на моряците.

— Мистър Райли, моля, отведете съпругата ми в моята каюта — каза Сет.

Ричард Райли кимна с уважение.

Сет се обърна към Бес, която съскаше в себе си за това, че не я бе запитал дали иска или не да отиде в каютата му. Още не бе изминал и ден, откакто бе станал неин съпруг, и ето, той вече решаваше вместо нея!

— Има някои неща, за които трябва да се погрижа, но е необходимо да поговоря с тебе. Би ли почакала в каютата ми?

Бес беше готова да му откаже, но погледът на Сет бе толкова нежен, колкото и усмивката, с която я гледаше. Тя се взря в мъжественото му лице, заслуша се в нежния му глас и разбра, че не може да му откаже.

Бес кимна с глава.

— Ще те чакам.

Изведнъж въздухът между тях се насити с напрежение, защото и двамата си спомниха как, много отдавна, Бес бе произнесла същите думи, когато Сет я бе напуснал на път към морето.

— Добре — отвърна той едва след няколко удара на сърцето.

Изразът на лицето му се промени, прикривайки мислите му. Той рязко се обърна и я остави загледана след него.

— Мисис Гарет?

Бес погледна Ричард Райли, който стоеше до нея, изчаквайки я да слязат долу. Пулсът ѝ се ускори, когато морякът се обърна към нея със съпружеското ѝ име. „Това е само за заблуда — си припомни тя. — Не го забравяй. Не трябва да забравяш за бебето... не трябва да забравяш защо си тук...“

— Да, мистър Райли — отвърна тя. — Да вървим.

Бес последва мъжа надолу до палубата към спалните помещения. Там седна върху койката на Сет и го зачака.

ГЛАВА 13

Сет бе застанал на релинга и наблюдаваше лодката, която се приближаваше към „Господарката на Моретата“. Очите му се присвиха, когато разпозна хората в малкия плавателен съд. Знаеше за пристигането им, но това не му се харесваше. Тези пасажери нямаше да им донесат нищо друго, освен неприятности през оставащите два месеца от плаването. Щеше да се наложи да държи екипажа изкъсо, за да не удушат тези двамата. За краткото време, през което бе познавал Данънови, самият той неведнъж бе искал да ги хване за гушите.

Междувременно Джеймз Кели бе застанал до своя капитан.

— За Бога, Гарет — каза той, възползвайки се от близките си отношения със Сет, за да изкаже мнение. — Каква бе тази неземна сила, която те накара да ги вземеш с нас? Два месеца в компанията на Данънови... — Той демонстративно присви рамене. — Те ще ни подлудят още първия ден.

Устата на Сет се изкриви, докато гледаше лодката, и той кимна в знак на съгласие.

— Трябваше да ги взема. Това е част от сделката — усети въпросителния поглед на приятеля си и се обърна към него.

— Това бе единственият възможен начин Данън да се съгласи да извърши бракосъчетанието.

— По дяволите! — възкликна Джеймз.

— Там им е мястото — потвърди капитанът. — Няма да е лесно това плаване. — Сет замълча за момент, обърна поглед към тежките фигури на двамата в малката лодка. „Поне нямаше да е необходимо да се грижи за безопасността на Бес — си помисли той. — Само трябва да съхрани здравия разум на хората си.“ — Данън твърди, че са корабокрушеници — продължи Сет. — Изпратен бил от Бога в Бразилия, за да проповядва сред местното население. Но един протестантски проповедник в католически земи... на кого ли е потребно неговото слово. Подозирам обаче, че въобще не е корабокрушенец, а по-скоро е свален от кораба на някой разярен

капитан. Що се отнася до хората, които слушат неговите проповеди... — Той хитро се подсмихна по посока на Джеймз. — Би ли вярвал на някой Божи служител, който така ламти за богатство и дявол знае за какво още? Нали се сещаш...

Смехът на Джеймз изпълни въздуха, което направи усмивката на Сет още по-широка.

— Смей се сега, приятелю — каза Сет. — След час нещата няма да ти изглеждат така забавни. Тази ужасна жена така ще започне да вие, че ще те подлуди. — Сет бе заровил пръсти в косата си и я подръпваше леко. — Никога през живота си не съм срещал човек, който да се държи така истерично и да се оплаква толкова много.

— И въпреки това се съгласи да се погодиш с нея, само и само да се ожениш за Бес. — Гласът на Джеймз бе мек. — Сигурно я обичаш страшно много.

Сет го изгледа стреснато. След това бързо отстрани поглед встрани, за да не види Джеймз болката и обърканите му чувства към жената, която скоро бе станала негова съпруга. Изглежда, Бес отново го бе завладяла с красотата и характера си.

— Йо-хо-хо! — Пронизителният вик на Матилда Данън привлече вниманието на двамата офицери, слагайки безпардонен край на техния разговор. В известен смисъл Сет беше благодарен за това вмешателство. Все още не беше готов да си даде истинска сметка за чувствата си към Бес. Желаше я. Но страстта не беше любов. Вероятно не би могъл отново да се влюби в нея. Не би трябвало да бъде толкова глупав.

— Капитане! Капитан Гарет! — Джордж Данън поздрави Сет, когато малката лодка се закова до борда на „Господарката на Моретата“. — Капитане, как да се качим на кораба?

— Един момент, мистър Данън — отвърна Сет. Потискайки раздражението си, той махна към един моряк от екипажа. — Пийт, хвърли долу две въжета.

Младежът кимна и изпълни заповедта, като здраво завърза въжетата за единия им край.

— Мистър Данън, хващайте въжетата — извика Сет с безизразен глас. — Качвайте се на борда.

Той се отдръпна от релинга, игнорирайки удивените викове на ужасената двойка, която нямаше и представа как се качва по въже.

„Сигурно ще е много забавно човек да ги наблюдава как ще се качат на борда“ — си помисли Сет, но имаше да върши по-важни неща. Преди малко бе наредил на Марк да премести нещата на Бес в неговата каюта. Сега беше най-добре да отиде при нея и да я подготви за пристигането на Матилда Данън на борда.

Присъствието на Данънови като пасажери на кораба едва ли щеше да хареса на Бес. Сет обмисляше проблема, спускайки се по стълбата към долната палуба. Тя едва бе изтърпяла мисионерската двойка през краткото време на брачната церемония. Какво ли щеше да каже, когато разбере, че ще пътуват с тях през останалата част от плаването до Калифорния?

Сет се стегна вътрешно, за да посрещне гнева на Бес.

Бес бе неспокойна. Нямаше нищо против да почака в каютата на Сет, тъй като това ѝ даваше възможност да задоволи част от любопитството си по отношение на новия си съпруг. Най-напред разгледа картите върху щурманската масичка, след това се разходи из стаята, оглеждайки личните му вещи. Как би искала да научи нещо непосредствено за неговия истински характер.

Той бе същият мъж и все пак по-различен от младия Сет, когото бе познавала. Чертите му бяха станали по-зрели, по-красиви и по-солидни. Но как изглеждаше отвътре? За какво мислеше Сет, когато ставаше толкова суров? И за какво, когато се смееше?

Бес искаше да го разбере. Трябваше да знае защо не се беше върнал, както ѝ бе обещал. Бяха ли неговите думи лъжа от самото начало? Не бяха ли неговите уверения в любов само една жестока игра, която имаше за цел да я подмами в обятията му? Как бе станало така, че тя се предаде толкова бързо?

Дотук не намери нищо, което да ѝ помогне в тази насока. Върху вградената пейка лежеше една негова риза. Тя се приближи, вдигна я до лицето си и вдъхна от нейния мирис.

Притвори очи и се пребори с нахлулите сълзи. Господи, как го обичаше някога. Колко ѝ липсваше неговият аромат — и всичко друго, което я привличаше толкова силно към него.

Едно почукване по люка стресна Бес и тя захвърли ризата обратно там, откъдето я беше взела. Изчака няколко секунди, за да се

успокои, преди да отиде да види кой беше. Знаеше, че не може да бъде Сет. Капитанът не би чукал, преди да влезе в собствената си каюта.

— Мисис Гарет.

Марк Хок, стюардът на Сет и личен негов прислужник, я поздрави с учтиво кимване.

— Марк — измърмори тя, отстъпвайки назад, за да влезе. Очите ѝ се разшириха, когато забеляза, че ръцете му бяха заети с дрехи — нейните дрехи.

Виждайки погледа ѝ, Марк започна да дава пояснения.

— Капитанът ми нареди да пренеса нещата ви.

— Да пренесеш нещата ми? — отвърна като ехо Бес, гледайки тъпо.

— Да — отвърна стюардът, минавайки покрай нея, за да остави дрехите върху койката на Сет. — Засега ще ги оставя тук, докато решите къде да ги подредите.

Дъхът на Бес заседна в гърлото, когато осъзна последствията от пренасянето на вещите ѝ. Понечи да нареди на Марк да върне обратно дрехите в нейната каюта — отсреща, през коридора, — но преди да си отвори устата, Марк вече бе изчезнал. Надникна през отворената врата и видя, че той бе влязъл отново в нейната каюта за останалите неща.

За времето, за което Марк се върна обратно, с гребена и четката ѝ за коса в ръце, тя не беше в състояние да произнесе нито дума. Обхваната от паника, тя едва преглътна, когато видя Марк да оставя вещите ѝ.

Докато подреждаше гребена и четката ѝ за коса, паниката се превърна в гняв. Бес се изчерви, когато Марк пхна нощното гърне в един шкаф под мивката.

Гневът ѝ се разгоря, превръщайки се в бушуваща ярост. Как Сет си позволяваше дори да помисли, че тя ще се съгласи да се премести в неговата каюта!

Тогава си припомни обезпокоителните думи на Сет: „Всички на борда трябва да мислят, че нашият брак е истински. Той ще бъде слаба защита, ако не са убедени в това.“

Бес пое няколко успокоителни глътки въздух, старайки се да прецени смисъла в заповедта на капитана. Вероятно тя се паникьосваше за нищо. Вероятно той искаше дрехите ѝ да стоят в неговата каюта, за да създават впечатлението, че са се оженили по най-

нормален начин. Може би грешеше; може би той не искаше тя да спи в неговата каюта, а само да създава такова впечатление.

След това ѝ хрумна нова ужасяваща мисъл. „Но тогава офицерите щяха да очакват, че ще се преместят в собствената си каюта. Каютата, която тя ползваше, откакто бяха напуснали Уилмингтън?“

Гърдите ѝ се свиха от паниката, която я обзе. Нямаше да позволи на Сет да прави с нея каквото си поиска.

Съвсем определено, тя нямаше да му позволи да я използва физически.

Не можеше да споделя с него каютата му. Ако направеше това, би се изправила пред опасността да се предаде на дивата страст, която блокираше всички разумни сили в нея. Страст, която я завладяваше винаги когато се намираше близо до него. Знаеше какво щеше да стане, ако бъде принудена да живеят заедно. Ако трябваше да прекарва безкрайни часове в неговата компания, щеше да бъде изправена пред опасността той да консумира техния брак... и тя да забрави за търсената справедливост... и отмъщение.

Бес бе изкушена да намери Марк и да му зададе някои въпроси. Само когато се убедеше, че мотивите на Сет са почтени, можеше да намери успокоение.

Един поглед в коридора ѝ показва, че Марк си бе отишъл. Вероятно се беше качил на горната палуба. Бес се навъси. Засега явно трябваше да си спести въпросите относно новия си съпруг. Въпросите и гнева си.

Само няколко минути след като Бес влезе обратно в каютата, Сет се върна. Вратата се отвори и той нахлу вътре; неговата фигура се очерта пред нея като някакъв тъмен, застрашителен дух.

— Бес — каза Сет, забелязвайки дрехите ѝ върху тясната койка. — Трябва да поговорим.

— Несъмнено, трябва! — възкликна тя. — Какво правят моите дрехи тук, в твоята каюта? Защо Марк ги донесе?

Разгневеният ѝ глас прокъртя в настъпилата тишина. Дали ѝ се беше сторило, или наистина той присви устни, когато спомена името на стюарда?

— Казах ти, че екипажът трябва да вярва, че ние сме женени — отвърна той.

— Значи всичко е само за да създаваме впечатлението, че е така?
Той кимна.

Тя въздъхна с облекчение.

— Следователно не очакваш от мен да остана тук — гласът ѝ леко затрепери. — Заедно с теб.

Лицето на Сет изглеждаше тъжно.

— Очаквам.

— Какво?

— Ти ще спиш тук, Бес. Ще спиш. Една съпруга остава винаги при съпруга си.

— Не всички омъжени жени...

— Тази жена ще остане — изрече той с глас, който не търпеше възражение. — Иначе моите хора няма да повярват, че бракът е истински.

Тя шумно въздъхна.

— Но защо да не мога да се преструвам, че спя тука? След като екипажът се оттегли, аз ще се прокрадвам до моята каюта и...

— Твоята каюта ще бъде заета.

Най-неприятните ѝ опасения се потвърдиха.

— Офицерите.

Тя си мислеше, че офицерите ще искат да си вземат отново каютата.

Сет поклати отрицателно глава.

— Не? — запита тя.

Гласът ѝ прозвуча едва-едва в пълна обърканост.

Като някакво решение на загадката в каютата на Сет проникна женски глас.

— Джордж, внимавай като слизаш по стълбата!

Сет наблюдаваше как нарастваше отпечатъкът на изненада върху лицето на Бес, след като разпозна притежателката на този глас. И тогава изражението ѝ се промени до ужас.

— Не — въздъхна тя, притваряйки очи. — Кажи ми, че не е вярно. — Тя срещна с очи неговия поглед. — Кажи, че не си дал на Данънови моята каюта. Кажи, че няма да пътуват с нас до Калифорния...

Той не можа да отговори, но знаеше, че изражението му е достатъчен отговор за нея.

Тогава тя го удари — неочаквано, право в гърдите с юмрук.

— Как можа? — изкрещя тя. — Как можа да им разрешиш да се качат на борда?

Не знаеше какво я притеснява повече — дали това, че ще трябва да изтърпи Матилда и Джордж Данън през следващите шестдесет или повече дни, или че ще трябва да прекара същия период от време в каютата на Сет. И в леглото му.

Да изтърпи компанията на Данънови щеше да бъде трудно. Да бъде близо до Сет и да се старае да се държи на разстояние от него, щеше да бъде ад.

— Съжалявам! Наистина съжалявам.

Внимателният начин, по който Сет поднесе извинението си, я накара да премига към него с очи, пълни със сълзи. Извинението му звучеше съвсем като истинско.

— Съжалявам — повтори той. — Просто нямаше друг начин... нямаше избор.

Той погледна настрани, сякаш не можеше да понесе колко много е засегната и удивена от всичко това.

— Нямаше друг избор — повтори като ехо тя. Не беше ли използвал същия аргумент и преди, за да я убеди в необходимостта от бракосъчетанието? Уви, както и преди, с това нещата не ставаха нито по-лесни за възприемане, нито по-леки за нея. — Както нашата сватба — каза тя с горчивина.

— Да — той я гледаше втренчено и топлината му я изгаряше подобно на онова негово изгарящо докосване от преди години, когато се любеха.

— Виж, това беше единственото възможно решение — каза Сет. — Ние трябваше да се оженим. Данънови искаха да отидат до Калифорния. Джордж единствен можеше да изпълни церемонията по бракосъчетанието, а аз имах транспортното средство, за да го откарам там, където той искаше да отиде. Всичко е толкова просто.

— Той те е принудил? — запита тя.

Бес беше удивена, че един Божи служител може да използва такива методи.

— Човек прави това, което трябва.

Тя се намръщи.

— Какво означава това?

Такова ли беше неговото схващане и за живота? Това ли беше причината той да не се върне при нея в Уилмингтън преди години?

— Капитане? Капитане? — викаше Матилда, като чукаше по люка.

Сет въздъхна. Търпението му към тази жена очевидно бе вече на изчерпване. Той се усмихна на Бес извинително, преди да отвори вратата.

— Да, мисис Данън? — Тонът му бе учтив.

— Къде е нашата каюта, капитане? Надявам се да е достатъчно просторна. Нали е голяма, капитане? Моят Джордж — е, той не е много добре със здравето, така че е много важно престоят ни на вашия кораб да е приятен.

Сет кимна и остави жената да бръщолеви и тя не млъкна цели пет минути. Когато стана ясно, че вече се е изчерпала, поне за да си поеме дъх, Сет посочи с жест вратата отсреща.

— Вашата каюта е там, мадам — каза той.

— О, о — изфуча тя. — Ами защо не ми казахте веднага? Защо ме оставихте да говоря? Искам да ви кажа, че страшно трудно се качихме на борда. Как можахте да ни изоставите? Пак толкова трудно ли ще бъде и слизането ни на брега, когато пристигнем в Калифорния?

Тя отново подхвана безконечна тирада.

Бес, застанала зад Сет, но извън полезрението на Матилда, започна да усеща пристъп на главоболие, докато слушаше оплакванията на жената. Тя чу колко ужасно е било пътуването на Данънови с малката лодка, колко непосилно катеренето по въжетата нагоре, как екипажът е трябвало да ги измъква, защото не могли да се изкатерят по въжетата, и как Матилда си ударила коленете, когато се изтъркаляла по палубата, след като моряците я изтеглили на ръце през релинга.

Гласът на Матилда продължаваше да бръмчи, стържейки по нервите на Бес. Тя закри уши с ръце, направи няколко крачки навътре и приседна на койката.

„Знаеше ли капитанът, че палубата се нуждае от изтъркване? О, тя бе забелязала, че корпусът на кораба се нуждае от пребоядисване и лъскане. Нали корабът се нуждае от пребоядисване? Чувала бе, че корабите винаги се нуждаят от пребоядисване или излъскване, или от някакво смазване...”

Бес вече се чувстваше физически болна; не само главата, но и стомахът бе започнал да я боли. Тя се наведе напред, докато главата ѝ почти достигна до коленете, а ръцете продължаваха да притискат ушите.

След малко тя почувства, че някой я докосва и свали ръце.

— Бес?

Тя повдигна очи и видя загриженост в погледа на Сет. Красивата му мъжествена уста бе напрегнато изпъната. Изправяйки се, забеляза, че наоколо вече бе настъпила тишина.

— Отиде ли си? — запита тя. — Да.

— Тя ме разболява. — Бес направи опит да се усмихне. Неочаквано в нея се породи чувството, че тя и Сет бяха съюзници от едната страна, а Матилда Данън и нейният „мъничък и слабичък мъж“, бяха враговете от другата.

— Как ще се разбираме с нея? — запита тя.

Погледат ѝ бе прикован от адамовата му ябълка, която изпъкваше напред. Изведнъж осъзна, че бяха съвсем сами.

„Как ще запазя сърцето и разсъдъка, когато ще живея толкова близо до теб?“

— Ще се оправим — каза Сет, като я стресна и прекъсна мислите ѝ.

— Ще можем ли? — тя прикова поглед в него и веднага почувства, че той също бе усетил онзи скрит чувствен импулс, който се бе появил между тях, както и това, че тя се страхуваше от съвместния им живот.

— Да. Ще се оправим, защото няма друг начин.

Сякаш бе прочел мислите ѝ. Реши, че той не е по-малко изненадан от нея, но по различни причини. Не му бе нужна. Той не я искаше, или не се нуждаеше от нея като съпруга, така както нямаше нужда от нея и през изминалите пет години.

— Къде да си оставя нещата? — запита тя.

Той махна по посока на ковчежето си — голям, с извит капак морски сандък, с метални панти и опасан с кожени ремъци.

— Можеш да ги поставиш там, ако искаш. — *Заедно с моите неща.* Но той не произнесе тези думи.

Не беше и необходимо — тя прочете мислите по лицето му.

— Благодаря.

С пребледняло лице Бес стана и започна да събира нещата си. Някои бяха струпани на койката до нея, където седеше, а един от нейните костюми бе сложен върху пейката.

— Бес... — нежността в гласа на Сет я накара да вдигне очи към него. — Нека ти помогна. Не изглеждаш добре. Може би ще трябва малко да полежиш, след като свършим.

По лицето му се четеше истинска загриженост, както и в думите му. Бес кимна с глава. Сърцето ѝ заби стакато при проявата на такова внимание от негова страна. Добре разбираше, че има задължения на капитанския мостик, но за момента загрижеността му бе взела връх над дълга.

Сет внимателно подреждаше дрехите ѝ в сандъка. Той ѝ помагаше при сгъването на всяка една поотделно и след това старателно я поставяше вътре, като внимаваше да не се подгъне неправилно или да не се измачка.

Когато Сет взе нощницата ѝ, тя се изчерви и я дръпна от ръцете му. Мълчаливо се зарече, че никога няма да я облече в негово присъствие. Ще се прикрива всеки път, докато живееше в такава близост с него.

За негова чест Сет не каза нищо, когато тя издърпа нощницата. Той се протегна за синята рокля, която лежеше на койката му, и я закачи на една закачалка на стената. Когато свърши с това, се обърна към нея, за да провери дали всичките ѝ вещи са прибрани.

— Така добре ли е? — попита той меко.

Неговата нежност я караше да заплаче, защото не можеше да забрави как беше всичко преди това... нежността му към нея. „Тогава те наистина бяха влюбени“ — си помисли тя. Или поне тя бе влюбена.

— Да — отвърна Бес. — Мисля да си полегна малко, както ти предложи.

Изведнъж я обхвана паника, която бе толкова очевидна, че Сет се намръщи.

— Легни на койката — каза той. — По-късно ще си направя легло на пода.

— Сигурен ли си, че така ще е най-добре? — Тя го погледна с благодарност, която по някаква причина го подразни.

Той кимна, мърморейки, че трябва да провери нещо по такелажа на кораба, и след това излезе толкова бързо, че Бес остана да гледа със

зяпнали уста към затворената врата.

„Това ще бъдат двата най-дълги месеци в живота ми“ — си помисли Бес.

Неговата сянка остана да изпълва каютата, да измъчва сетивата й... и нарушава покоя на мислите й.

— Небеса, помогнете ми — пошепна тя, — защото съм уплашена и объркана, и съм готова да забравя защо съм тука.

Едно много опасно състояние на нещата.

ГЛАВА 14

Два дни след като напуснаха пристанището моряците от екипажа на „Господарката на моретата“ бяха докарани до лудост от жената на протестантския проповедник. Сет наблюдаваше нещата, които ставаха на борда, и разбираше, че нещо трябва да се направи, преди мъжете да са се сбили. Заяжданията несъмнено започваха от недоразуменията при контактите с Данънови — от непрекъснатите кавги и бележки от страна на една тъпа жена, която се смяташе за експерт, а всъщност нищо, или почти нищо, не разбираше от задълженията на екипажа.

Джордж Данън засега мълчеше, слушайки непрестанното дърдорене на жена си всеки ден, но без да се намесва по какъвто и да било начин. Сет вече бе изчерпал търпението си. Беше решил да говори с Данънови още този ден. Или Матилда щеше да си затвори устата, или той — капитанът — щеше да ги сложи на мястото им. Предварителна уговорка или не, но това повече не можеше да се търпи. Безопасността на екипажа и пасажерите зависеше от доброто състояние на моряците и техния дух.

Сет разбираше, че неговата изнервеност до голяма степен се обясняваше и с присъствието на Бес в неговата каюта. Нощем, когато фитилът на фенера бе свален ниско долу и каютата бе почти тъмна, той чуваше дишането ѝ и шума от чаршафите всеки път, когато се размърдаше в съня си. В такива моменти въображението му полудяваше. Виждаше картината на голото ѝ тяло в най-интимни подробности — започвайки от розовите зърна на гърдите ѝ, до меките златисти къдрици, които покриваха нейната женственост. Той желаше Бес с такава сила, че това го стресна отначало.

Както бе обещал, той си бе направил легло на пода. През нощта твърдото дърво на палубата малко му помагаше да забрави, че Бес бе заедно с него, в същата каюта.

Как би могъл да заспи, когато знаеше, че тя бе на няколко инча от него?

В съзнанието му изплува сцената, когато тя бе облечена в синята си рокля. Изглеждаше толкова привлекателна и красива, когато се спря да размени няколко думи с един моряк от екипажа. Усмивка огря лицето на мъжа.

Трябваше да признае, че присъствието на Бес действаше успокоително на екипажа, похвалните ѝ думи към неговите момчета спомагаха за намаляване на напрежението, което мисис Данън създаваше. Но забелязваше също, че търпението на Бес бе на изчерпване.

Трябваше да признае заслугите ѝ, имайки предвид личното ѝ отношение към Матилда. Бес се държеше безукорно в присъствието на тази жена. Тя никога не отвърщаше на Матилда, говореше ѝ с нисък, равен тон, но Сет усещаше какво усилие ѝ коства да потиска темперамента си по този начин. Сет започваше да опознава прекрасната си съпруга. Капитанът се усмихна.

Тя чувстваше, че Сет бе приковал поглед върху нея, но не отваряше очи. Не искаше Сет да разбере, че усеща погледа му.

Дали се досещаше колко много ѝ действаше погледът му?

Надяваше се, че не.

Нервите ѝ бяха станали твърде чувствителни след двете безсънни нощи в неговата каюта и с присъствието на кораба на онази пасажерка, която не знаеше какво значи думата тишина.

Двете денонощия, прекарани в каютата на Сет Гарет, преструвайки се на негова съпруга, се оказаха изключително напрегнати за нея. Предварително знаеше, че това ще бъде така, и по тази причина не искаше да се омъжи за него. Бес разбираше, че такова решение на проблема ще бъде много трудно за нея.

Дали Сет бе привлечен по същия начин от нея? Дали изпитваше същото сексуално притегляне, което изгаряше вътрешностите ѝ и предизвикваше пламтящи тръпки по гръбнака ѝ? Как би могла да спи през нощта, когато той беше толкова близко?

Нямаше такова място, където да избяга от него. Преди това разполагаше с уединението на собствената си каюта, където можеше де се овладее. Но докато разделяше каютата със Сет, къде можеше да се скрие?

Не беше кой знае каква полза да се заключва в себе си. Имаше толкова много неща, които навсякъде около нея ѝ напомняха за Сет —

мебелите и умивалникът, сандъкът, където пазеше дрехите си. Представяше си Сет вечер, застанал до щурманската масичка, как се поти над картите... как си събува ботушите, пъхайки ги под скамейката...

Излизанията от каютата не й помагаша въобще, защото, изглежда, той беше навсякъде, където и да отидеше тя.

Най-лошото за нея идваше през нощта, когато фитилът на лампата едва гореше и цялата каюта тънеше в полумрак. Постелката, на която той спеше, бе само на няколко крачки, и това, че той беше толкова близко, я подлудяваше. Главата ѝ се изпълваше с динамични картини.

Фактът, че спеше на неговата койка, върху матрака, който бе приел очертанията на неговото тяло през многобройните морски пътешествия, въобще не ѝ помагаше. Усещаше лекото ухание от неговото тяло върху възглавницата.

Бес потрепери и затвори очи. Имаше чувството, че я гали. Надолу, по лакътя на голата ръка, под ръкава на синята ѝ нощница. Времето бе топло, но кожата ѝ настръхна, сякаш ѝ бе студено. Но не ѝ беше студено, всъщност ѝ бе горещо.

Тя силно желаше Сет.

Той е твоят съпруг. Толкова ужасно ли ще бъде, ако легнеш при него?

„Във физическо отношение няма да бъде толкова ужасно — си помисли тя. — Любенето ще да бъде прекрасно, божествено. Но щеше да бъде грешка да му се отдаде. Ако бракът бъде консумиран, тя ще бъде свързана с него за цял живот. Тя ще загуби правата си над Е. Меткалф Къмпани. Ще загуби свободата си. Ще загуби душата си.“

Бес чу висок писък и излезе навън, за да види как Матилда Данън налагаше един млад моряк с шапката си по главата: едно сламено боне, което бе донесла със себе си и което определено бе видяло и по-добри времена.

— Непохватни глупако — крещеше жената. — Можеше да се хлъзна по мократа палуба и да си счупя врата!

„Спектакъл — си помисли Бес, — който всеки на борда би аплодирал с ентузиазъм.“ Но на „Господарката на Моретата“ никой не обичаше Матилда Данън.

Очевидно морякът изпитваше същите чувства, ако се съди по реакцията му. Докаран извън границите на търпение, той, изглежда, бе направил някаква бележка, защото мисис Данън яростно изхълца и след това продължи да ругае високо.

Бес потърси капитана и видя, че той я изучаваше с поглед. За момент те сякаш споделяха едни и същи мисли, разменяха безсловесни послания на съчувствие.

Сет отмести поглед пръв. Крясъците на Матилда ставаха все по-обидни и той виждаше как Джейкъб Хок едва се въздържа да не удари жената. Явно все повече губеше контрол над себе си.

Спускайки се бързо надолу по стълбата, Сет стигна до мисис Данън и Джейкъб Хок, които стояха настръхнали един срещу друг на главната палуба.

— Мисис Данън.

Тя веднага се обърна към него.

— Капитане! — Погледна го с явно облекчение, докато Джейкъб стоеше онемял. — Толкова се радвам, че сте тук, капитан Гарет. Вашият човек...

Капитанът се извъртя рязко към своя човек, прекъсвайки по този начин потока от думи, който се лееше от Матилда.

— Джейкъб, замести мистър Кели на руля.

Морякът изглеждаше облекчен от тази възможност да се измъкне.

— Да, капитане. Веднага.

Той почтително наклони глава, преди да се отдалечи.

Сет застана с изкуствена усмивка на лицето. Дебеланата до него се изкашля, прочиствайки гърлото си. Сет затвори за момент очи, търсейки в себе си сили и търпение, за да се справи с нея.

— Капитане, защо го оставихте да си отиде?

— Искам да поговоря с вас и съпруга ви, във вашата каюта — каза той, като я прекъсна. — Веднага.

Джордж Данън веднага изникна отнякъде като от изневиделица. Сет с изненада установи, че този човек е бил наблизо през цялото време, наблюдавайки лудориите на съпругата си.

— Капитане? — каза той. — Нещо не е ли наред?

— Във вашата каюта, моля, мистър Данън. Ще бъда при вас след минута.

По лицето на мисионера се изписа тревога, но той побърза да увери капитана, че ще бъдат в каютата си и ще го чакат.

Сет присви очи, сякаш преценяваше нещо, когато съпружеската двойка се насочи към стълбата. Не можеше да се освободи от чувството, че нещо подобно се е случвало с Данънови и преди това, което най-вероятно е завършило с тяхното сваляне от борда на предишния кораб.

Бес все още стоеше опряна на релинга. Сет изпита невероятно силно желание да отиде при нея, ако не за друго, поне да размени няколко думи с нея.

И той се поддаде на тази слабост.

Бес видя Сет да се приближава и нещо в стомаха ѝ затрептя, сякаш в него бяха затворени рояк пеперуди. Страхуваше се да говори с него. Бе станал толкова затворен, откакто тя се премести в неговата каюта. Неговото сериозно, уравновесено поведение я караше още по-силно да чувства присъствието му, още по-осезателно да усеща всяка промяна в настроението му.

Той се спря пред нея, изучавайки я с проникателния си поглед.

— Сет — прошепна тя и дъхът ѝ заседна в гърлото.

— Ще трябва да поговоря с Данънови.

Тя кимна, неспособна да контролира надигналото се вълнение, че най-после Сет ще може да окаже въздействие върху Матилда Данън.

— Ще вечеряш ли с мен после? — запита той.

Сърцето ѝ спря за момент, след това започна ускорено да бие. Те бяха женени от два дни, но досега Сет бе успявал да се измъкне и да не вечерят заедно. Не предполагаше, че той се храни с екипажа, защото как би изглеждало това — един младоженец да избягва компанията на съпругата си?

„Подозрително“ — си помисли тя. Със сигурност не, ако бяха влюбени, и създаването на тази илюзия бе причината за тяхната сватба и въобще на целия план. Бес бе решила, че първата вечер е отишъл долу — в кухнята, открадвайки залък или два, когато наоколо не е имало никой. Тя се бе почувствала засегната, когато не дойде да вечерят заедно, след като корабната камбана оповести, че вече е време за вечеря. Беше си обяснила нещата с това, че както и с Матилда Данън, той едва понася нейното присъствие. Но сега...

— Добре — отвърна тя, възторгната от перспективата да прекара известно време с него.

Защо една проста покана за вечеря оказа такъв ефект върху нея? Тя искаше да мрази Сет; той я бе наранил, беше я използвал, и тя бе решила да си разчисти сметките с него.

Нали така!

Сет усети как свитите му мускули се отпускат. Той не бе забелязал, че е напрегнат, докато тя не се съгласи. Сет знаеше, че тя разбира, че той я отбягва. Видя току-що объркания ѝ вид, когато отправи поканата, както и задоволството, което последва, и се почувства щастлив.

Вътрешно той се наслаждаваше на нейната лъчиста красота. Златната ѝ коса блестеше на слънцето, върху красивото ѝ лице тъмните ѝ очи светеха като антрацит. А синята рокля подчертаваше женствените ѝ черти много умело, приковавайки за момент погледа му върху малките ѝ твърди гърди.

— Ще се видим в нашата каюта — каза той, преди да се отправи към каютата на Данънови.

„Нашата“ — си помисли Сет, наслаждавайки се на звука и значението на тази дума. Разбираше, че е глупаво да си мисли така. Беше толкова отдавна, откакто не бяха имали никакви контакти. Освен това той я бе мразил толкова дълго. Мразил? Не, вероятно това не беше омраза, но със сигурност не беше и любов. Презрение може би. Да, презрение за начина, по който тя се бе отнесла към него преди пет години.

Той си спомни един от предишните им разговори. Очевидно тя беше сърдита, когато той я остави и се отправи в морето. Сет се надяваше, че го бе разбрала. Но това не беше така. Всъщност тя вероятно бе толкова засегната и сърдита, че бе решила да си намери друг кавалер — някой по-богат.

Сет се намръщи при тази мисъл. Той спря за момент пред каютата на Данънови и се изкашля. Не искаше да се задълбочава твърде много върху това какви бяха причините Бес да не се омъжи. Всякаква информация по въпроса и следствията от нея щяха да бъдат твърде обезпокоителни за душевния му покой.

Той вдигна ръка и почука по рамката на вратата. Имаше си достатъчно грижи. В момента трябваше да се разправя с Джордж

Данън и неговата раздразнителна съпруга.

Вратата се отвори и Сет пристъпи вътре, игнорирайки поздравите на Джордж и съпругата му. Не можеше да се освободи от мислите си за Бес и за съвместната вечеря, която им предстоеше.

„Ще вечерям със съпругата си“ — си мислеше Сет. И тогава може би ще облекча болката в себе си, веднъж завинаги.

Да, единственият начин да прогони фикс идеята си, бе да прелъсти бившата си любовница още веднъж и да отстрани непосилните терзания, които го преследваха. Радостта, споменът за онова, което е било, сякаш бе нещо измислено. Вярно, някога той я бе притежавал. Реалността, след като я има отново, ще го отрезви. И възторгът му от нея ще умре непринудено и бързо.

ГЛАВА 15

Бес чакаше Сет да дойде при нея. Поканата му за вечеря ѝ подежда като шок и тя стана толкова нервна, че едва можеше да мисли свързано. Естествено, разбираше, че бе много глупаво да очаква да бъде по-интимна с него, особено при тяхното минало. И все пак... вечерята със Сет щеше да бъде приятна промяна в сравнение с това да се храни сама или с Рийвз.

Когато си помисли за Джон Рийвз, Бес се намръщи. Приятелят ѝ едва ли бе разменил и няколко думи с нея, откакто се бе омъжила за Сет. Знаеше, че той беше сърдит, но какво можеше да направи? Нямаше друг избор, освен да се омъжи.

При няколкото случая, когато се бе натъквала на Джон на горната палуба, тя виждаше болката в неговите очи, и осъзна, че той не можеше да разбере цялостната ситуация и най-вече защо бе решила да пътува до Калифорния.

Рийвз знаеше, че Сет и тя планираха да анулират брака, но това не го правеше по-щастлив. Не ѝ ли вярваше? Или се страхуваше да не загуби работата си?

Нямаше нищо, което Бес можеше да каже или да направи, за да облекчи терзанията на Рийвз. Особено след като се безпокоеше за собственото си положение. Когато напускаха Уилмингтън, и през ум не ѝ бе минавало, че скоро ще стане съпруга на Сет!

И което беше още по-лошо, тя почти харесваше идеята да бъде негова съпруга... до момента, в който си спомняше за истинската природа на този човек и колко щеше да загуби, ако този брак продължи.

Марк Хок бе излязъл от стаята малко преди това. Стюардът бе дошъл в каютата на капитана, за да подреди масата за вечеря. Усмивнат, той обясняваше, че току-що бе видял Сет и че капитанът чакал с нетърпение да се сервира.

Сърцето на Бес биеше лудо, докато Марк ѝ обясняваше подробно за специалната вечеря, която мистър Куксън приготвяше не само за

капитана и неговата госпожа, но и за целия екипаж. Месото бе набавено още в Пернамбуко, както и всички останали неща, които се поставяха в допълнителните блюда към основното ястие.

Реши, че перспективата за специалната храна бе това, което толкова привличаше Сет. Едва ли би могло да бъде вечерта, прекарана в нейна компания.

Бес разбираше неговото задоволство. Откакто бяха напуснали Уилмингтън, те се бяха хранили с простата моряшка храна — най-вече солено свинско месо или риба, с фасул или ориз, и убиващите всякакъв апетит твърди сухари. Понякога Куксън ги изненадваше с грах и някакъв сос, но те често бяха толкова преварени, че наподобяваха някаква паста.

Не че Бес се бе оплаквала на някого от храната си. Всеки път, обикновено докато чуеше камбаната за обяд, тя бе вече толкова отегчена, че храненето бе добре дошло като нещо, което имаше да прави... а и обикновено бе толкова гладна, че нямаше никакво значение какво поглъща.

Но тази вечер щеше да има плодове, както и пресни зеленчуци и месо... Бес очакваше вечерята не само заради храната, но най-вече заради многообещаващия компаньон.

Внимателно разгледа масата, която Марк бе подредил, и устните ѝ се извиха в задоволство, когато видя прекрасната бяла ленена покривка. Явно това щеше да бъде нейната официална сватбена вечеря, независимо дали другите знаеха това или не.

Нейната и на Сет.

— Вечерята ще бъде готова скоро, капитане.

Гласът на Марк проникна през вратата и привлече вниманието ѝ.

Тя чу ниските тонове на гласа на Сет и усети тръпки на очакване. Дръжката на вратата се раздвижи и тя се отвори. Сет се задържа на прага, погледът му се плъзна по каютата и цялото му лице грейна, когато очите му се спряха върху нея.

Той се засмя и пристъпи вътре.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш. Приближавайки се до сандъка, той разкопча ризата си и повдигна капака. После се зарови из съдържанието му и извади чиста риза, която внимателно оправи.

Устата на Бес пресъхна, когато го видя разсъблечен. Беше изминало доста време, откакто го беше виждала без дрехи. Широките,

мускулести форми на голите му плещи караха гърдите ѝ да се наляят и да напират в тесните форми на роклята ѝ. Мек килим от тъмни косми покриваше гърдите и част от корема му, оформяйки нещо като буквата V, която се губеше под колана на панталоните му.

— Гладна ли си? — запита той, като цялото му внимание бе погълнато от копчетата на ризата.

Бес почти съжали, че той се покри с дрехата.

— Умирам от глад.

— Добре — каза той, като я фиксираше с поглед. — Готвачът е приготовил нещо специално.

— Така чух и аз — отвърна тихо тя, като преглътна трудно през засъхналото си гърло. Очите ѝ следваха редицата от копчета, когато той отново наведе глава и продължи да ги закопчава едно по едно.

„Добре изглежда“ — си помисли тя. Твърде добре. Тъмната му коса, разрошена от вятъра навън, бе като разбъркани ивици коприна. Бес искаше да зарови пръсти в тази тъмна като нощта коса, така както бе правила толкова отдавна, и да притисне главата му до гърдите си...

Той вдигна поглед и я завари неподготвена. Сините очи на Сет блестяха със странна светлина. Чувствената му уста я подканваше да го целуне, усмивката му караше коленете ѝ да омекнат. Тялото ѝ се изпълни с желание при спомена за тези мъжествени устни... за искрата огън, която пламваше в нея всеки път, когато се докоснеха, макар и леко.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, не отговарям за действията си — ниският му, прелъстителен тембър я сгря от главата до петите. Тя се изчерви и отмести поглед. — Бес.

Той се приближи до нея и я докосна по рамото. Тя се загледа в него с блестящите си абаносови очи и дъхът му спря.

Едно почукване по вратата обяви пристигането на стюарда, когото очакваха. Бес гледаше как Сет отваря вратата и Марк влезе, като крепеше подноса с храната. Той ѝ хвърли бърза усмивка, докато слагаше подноса в средата на масата за вечеря.

Ароматът, който се носеше от съдовете с храна на подноса, бе апетитен, дори измъчващ. Бес помириса въздуха и промърмори нещо одобрително. Марк подреди нещата върху капитанската маса и след като отпрати по една усмивка към Сет и Бес, напусна каютата, за да се присъедини към екипажа.

Бяха обгърнати от атмосфера на интимност, след като вратата се затвори и те останаха съвсем сами. Тя се раздвижи неспокойно под неговия поглед, когато Сет се загледа в нея.

— Ще започваме ли? — попита меко той.

Бес наклони глава, чувствайки как цялото ѝ тяло настръхва. В кръвта ѝ плъзна тръпка на див огън, който накара тялото ѝ да затрепери. Тя се приближи внимателно до най-близкия стол, без да е съвсем наясно в намеренията му.

Сет заобиколи масата и дойде откъм нейната страна, внимателно придвижвайки стола под нея.

— Благодаря.

Тя прошепна думите. Всяко нейно нервно окончание бе възбудено от неговата близост, а главата ѝ бе замаяна, сякаш бе пияна от пенливо вино. Тя не искаше нищо друго, освен да се обърне, да обвие ръце около врата му... да докосне с устни неговите уста.

След като седна, Сет зае мястото си от противоположната страна на масата. Тя видя колко внимателно я наблюдаваше той, което предизвика тръпки на задоволство по гърба ѝ. Погледът му придоби разбиращ вид и тя се изчерви, като се чудеше доколко правилно бе разчел изражението ѝ.

— Мистър Куксън цял ден се е трудил над приготвянето на тези деликатеси — каза той.

— Изглеждат чудесно.

„Наистина е така“ — си помисли тя. Месото, което според нея бе агнешко, бе идеално изпечено в корабната фурна. В малка паница имаше сготвени царевични зърна с някакъв сос. Върху отделна чиния бяха изкусно подредени зачервени картофи с подправки. Сухарите този път бяха леки и пухкави, нямащи нищо общо с онези жилави подметки, с които вече бяха така свикнали по време на морските пътешествия. Бес не можеше да се стърпи да не опита храната.

— Ти също — каза той. — Изглеждаш чудесно...

Бес премига, когато осъзна, че Сет бе проговорил, и ѝ беше направил комплимент. Объркана от тази проява на внимание, тя протегна ръка и измъкна един сухар от чинията. Припряно, тя го захапа. Както и очакваше, печеното бе меко и топло, и имаше изключителен вкус.

Сет се засмя на нейното откровено изражение на задоволство. Само преди малко Бес се чувстваше неудобно, и ето вече бе потънала в удовлетворението от храната. А той самият се наслаждаваше на гледката.

— Мистър Куксън искаше да те впечатли.

— Мистър Куксън успя — се засмя тя. — Впечатлена съм. Чудесно е.

Той почувства, че го залива топла вълна от нейната усмивка. Бе забравил колко опияняващо можеше да бъде, когато е в присъствието на Бес. А когато беше щастлива и се наслаждаваше, нейният топъл и добронамерен хумор му действаше като наркотик, който замайваше съзнанието му, но изостряше сетивата. При други случаи за него тя имаше точно противоположния ефект, като изостряше ума му, когато спореха. И в двата случая бе вълнуващо да бъде с нея.

— Той казва, че напоследък почти не ядеш — той замлъкна и я погледна загрижено. — Така ли е?

Съзнанието ѝ бе още замъглено от непреминалото удоволствие от неговите комплименти. Бес смръщи вежди озадачена:

— Така ли е какво?

В блесналите сини очи на Сет личеше, че той се забавлява.

— Че напоследък не се храниш. Но, изглежда, не си отслабнала.

— Аз ям по много — го увери тя, поразена от откритието, че той е наблюдавал фигурата ѝ, за да стигне до такива заключения. — Въпросът е в това, че човек не може да се тъпче с толкова много риба, твърди сухари, ориз и фасул.

Той се засмя и нейните устни се разтегнаха в ответна усмивка.

— Разбирам. Опасявам се, че толкова съм свикнал с този начин на хранене, че въобще не съм се замислял върху това.

Той ѝ сервира, като постави в чинията ѝ значително количество от месото, царевицата и картофите. Очите ѝ се разшириха при вида на обилната храна, но не възрази, защото не знаеше кога ще се появи възможност отново да се наслади на добра храна.

„Храната наистина бе чудесна. А компанията — си помисли Бес — очарователна.“ Удовлетворена от доброто чувство за хумор на Сет, тя му отправи мълчалива благодарност за тази приятна промяна в иначе монотонния живот на кораба. Утре вероятно капитанът щеше да се върне към своето делнично, раздразнително Аз. Тя ще запази в себе

си тези моменти и ще бъде благодарна, че в резултат на техните минали взаимоотношения сега можеха да намерят нещо добро, което да споделят заедно, та макар това да бе само една вечеря.

Известно време те се хранеха спокойно, без да говорят много — толкова голямо бе удоволствието им. И тогава, след една хапка от сочното агнешко, Бес си спомни за разговора на Сет с Данънови.

— Как мина разговорът ти с проповедника и жена му? — запита тя, след като сдъвка и преглътна парчето месо.

Изражението на Сет помръкна за момент.

— Мина така, както можеше и да се очаква — отвърна той. — Просто напомних на мистър и мисис Данън, че аз съм командирът на „Господарката на Моретата“, а не госпожа Данън. И макар да съм се съгласил да ги взема до Калифорния, уговорката може да се промени.

Бес не успя да прикрие усмивката си на задоволство.

— Тя как го възприе?

Устните му трепнаха за момент, преди лицето му отново да придобие сериозно изражение.

— Всъщност тя се държа твърде добре. И двамата се съгласиха.

— Това е добре — каза Бес, като го гледаше в устата.

На масата пред тях бе сервиран пудинг и Сет си взе малко. Той поднесе лъжицата към устните си. Бес наблюдаваше, очарована от начина, по който устните му се движеха, докато ядеше пудинга... от начина, по който розовият му език галеше прибора, облизвайки лъжицата докрай, преди да се прибере в устата. Дали знаеше, че адамовата му ябълка силно изпъкваше навън, когато преглъщаше?

Стресната от прилива на физическо желание, Бес отмести поглед. Дали Сет бе забелязал нейният явен интерес от устата му?

— Нещо не е наред ли? — запита той.

Тя поклати глава.

— Не — няма нищо. — И тогава тя се изчерви и погледна настрани, мъчейки се напосоки да подхване някаква тема за разговор. — Само времето ще покаже, доколко полезен е бил този разговор с жената.

— Да — сините очи потъмняха почти до черно. „Той знае — си помисли тя ужасена. — Той знае, че аз го желая.“

— Довърши си вечерята, Бес — каза Сет тихо.

Тя му хвърли изненадан поглед, но видя, че вниманието му бе заето с разрязването на парче месо. Бес се отпусна и продължи да се храни.

Вечеряха бавно, в приятелска атмосфера. Отначало Бес се чувстваше неудобно, защото все още бе под въздействието на красотата на Сет, и начина, по който тялото ѝ отреагираше на неговата близост.

Тогава Сет започна да говори за Калифорния, разказвайки ѝ за Сан Франциско и за това как градът практически израснал за една нощ. Бес, погълната от разговора, започна да го пита за хората, които живееха там, и за това, дали един търговец можеше да просперира там. Тя бе чувала много приказки за града на свети Франциск, но не бе сигурна колко от казаното бе вярно.

— Вярно ли е, че хората там плащат невероятни цени за такива неща като пресни яйца или колода карти?

— Да, вярно е — отвърна Сет. — С наплива на тези, които търсят злато, търсенето на стоки там нараства, и неща като яйца, захар и кафе би трябвало да се харчат добре.

Тя се усмихна. Рийвз бе закупил известно количество захар и кафе от Бразилия.

Малко след това чиниите им бяха вече празни и те се облегнаха назад в столовете си, преситени.

Гърдите на Сет бяха изпънали бялата му риза. Бес се беше вторачила в нея, когато изведнъж той отмести стола си назад и се изправи. Тя вдигна поглед, видя изражението на очите му и почувства как по вените ѝ потече лава. Копнееше да го целуне и бе чакала този момент толкова дълго.

— Лизбет — каза той. — Ела тук.

Но вместо това той се приближи до нея, протягайки ръка.

Без да откъсва поглед от него, Бес постави пръсти в твърдата му ръка.

— Казвал ли съм ти колко си прекрасна?

Той я издърпа от стола, докато застанаха само на няколко инча един от друг. Тя поклати глава.

— Наистина си хубава — продължи меко той. — Толкова хубава, че дъхът ми спира.

Той повдигна ръката ѝ до устните си, като я целуна леко. След това погали мястото, което все още тръпнеше от неговата целувка.

— Аз те пренебрегнах, Лизбет. Съжалявам.

Изненадана от думите му, Бес побърза да го защити.

— Ти беше зает — устните ѝ се разтвориха в лека полуусмивка.
— Както често ми казваш, ти си капитанът на този кораб и, съответно, носиш цялата отговорност за него.

Клепките ѝ затрептяха пред лицето му.

— Ти си най-противоречивото същество, което съм срещал.

Тя се засегна.

— Защо?

Той я погали по бузата; цялото му същество излъчваше нежност.

— Не исках да те засегна, скъпа. По-скоро изразявам удивлението си, че ме защитаваш.

Тя се замисли над това и също бе удивена. Това бе човекът, който я бе наранил. Защо толкова трудно си спомня за това?

— О, Елизабет... — прошепна той с болка в гласа и се наклони напред. — Можеш ли да си представиш какво ми причини.

Устните им почти се допираха и Бес се стараеше да не помръдне, да не се поддаде на изкушението. Тя кимна.

— Ако е нещо като това, което ти ми стори.

Той изстена и след това я целуна по устните. Тази целувка не беше като лекия допир на устни до устни, с което приключи сватбената церемония, а сливане, горещо и диво. Бес се хвана за ризата на Сет, извила глава и стенейки, когато влажните му устни погалиха нежно врата ѝ.

— О, Лизбет — пое дъх той. — Беше толкова отдавна.

Бес въздъхна от удоволствие.

— Знам — прошепна тя.

Тя рязко пое дъх, когато той засмука ухото ѝ. Малките косъмчета по тила ѝ настръхнаха, тръпки на възбуда преминаха по врата ѝ, гърдите ѝ се напрегнаха болезнено, напирайки в роклята.

Пръстите му се бореха с копчетата на синьото ѝ жакетче. Бес усети дъха му по голата си кожа над деколтето и го сграбчи за ръцете.

— Не трябва — каза тя дрезгаво.

— Добре, добре — я успокои той.

„Не е добре“ — си помисли тя. Но тогава Сет целуна възвишението на лявата ѝ гръд и тя забрави за всички позволени и непозволени неща, готова да се люби със Сет Гарет. Овладея я желание, което я накара да забрави всичко, освен Сет... и горещите, опустошаващи душата ѝ движения на неговите устни.

Той разтвори предницата на жакетчето ѝ и внимателно го отстрани, като целуваше раменете ѝ. След това коленичи пред нея, прегърна я през талията и зарови лице в скритите ѝ в шемизето гърди.

Сълзи задушаваша Бес, която го притискаше и галеше косите му. Едва ли имаше някакво съмнение за страстта, обзела Сет, но това непринудено действие от негова страна говореше и за чувства. Тя усети как я заливат вълни на гореща нежност към него, пришпорвана от дивото желание, което пулсираше дълбоко в нея, сгорещяващо кръвта ѝ и навлажняващо най-интимната ѝ същност.

Той престана да я притиска така силно и когато повдигна поглед нагоре, очите му горяха с брилянтен син блясък.

Впил поглед в лицето ѝ, той се наклони напред и целуна болезнено устата ѝ. Тя затвори очи, тъй като целувката му предизвика неописуем изблик на чувства.

— Сет...

— Да, Лизбет, какво има? — прошепна той. — Какво искаш?

Тя не каза нищо. Не можеше, защото се страхуваше. Винаги ли беше така? И как бе могла да го забрави?

— Искаш ли да те гая? — запита той с дрезгав глас. — Да целувам гърдите ти?

Той стана и развърза връзките на шемизето ѝ, разтвори яката, докато гърдите ѝ се залюляха свободно пред алчния му поглед.

— Лизбет?

— Да — пое си дъх тя. — Да, искам да ме галиш, да ме целуваш.

Той се наведе и сграбчи гърдите ѝ, поемайки малкото твърдо зърно с език.

— Харесва ли ти, Лизбет? Спомняш ли си как беше? Спомняш ли си как те любех, докосвайки всяко местенце от теб с пръсти и устни?

— О, Господи — простена тя, спомняйки си всичко това с изненадваща яснота.

Той сведе глава, за да я положи отново върху гърдите ѝ, и тя затвори очи, припомняйки си магията на една топла нощ, когато луната галеше голите им тела. Сет бе докосвал тялото ѝ навсякъде. Спомняше си как накрая, когато звездите избухнаха в небесата, телата им се сплетоха в танца на разтърсващ екстаз.

— Така е добре, Лизбет — шепнеше той. — Ти сякаш разцъфваш за мен.

Тя погледна надолу, когато той потърси отново влажното ѝ зърно. Гледката на неговите пръсти върху голите ѝ гърди разпалиха желанието ѝ, засилиха потребността да го усети дълбоко в себе си отново.

— Сет — започна тя.

— Знам, знам.

Той ухапа отново гърдата ѝ и засмука, което я накара да изстене и да го притисне още по-силно към себе си. Очите му блестяха, когато той вдигна глава.

— Нека те любя отново, Бес.

Съзнанието ѝ плуваше в мъгла. Тя кимна с глава.

— Да.

Той бе напълно отдаден на страстта си, когато свали роклята ѝ, и се наведе, за да ѝ помогне да свали полата. Тя стоеше пред него само по шемизе и камизолка, шемизето разтворено, откривайки изтръпналите за любов розови зърна.

— Искаш ли да ме галиш? — запита той пресипнало. — Хайде. Няма да те спирам. Спомняш ли си как изглеждаше?

Той я хвана за ръката и я сложи върху гърдите си.

— Разкопчей ми ризата, Лизбет.

Тя го направи с тръпнещи пръсти.

— Ето — каза той задавено, със задоволство. — Сега ме погали.

Бес се поколеба, преди да сложи ръце върху гърдите му. Там космите бяха меки и къдрави, каквито ги помнеше. Всъщност имаше много интимни неща, които сега си спомняше с подробности. Неща, които бе забравила... като това, как се стягаха мускулите на стомаха му, когато ги докоснеше, начина, по който се променяше дишането му, когато галеше гърдите му.

Погледът ѝ потърси онова място на панталоните му, където неговата мъжественост напираше нагоре през плата. Клепачите му

бяха сладно спуснати, когато погледът ѝ се плъзна към лицето му. Той я гледаше в очакване, с надежда. Със смелост, която не бе проявявала от години, тя покри с длани очертаното от тъканта на панталона възвишение. Въздишката му на удоволствие я окуражи и тя продължи да го дразни през панталона.

— Погали ме, Лизбет — помоли той.

— Аз те га...

— Не, вътре.

Тя преглътна. Нетърпението придаде допълнителна сила на нейното желание и тя разкопча панталона му. Той издаде някакъв неартикулиран звук, когато нарасналият му член се освободи от дрехите. Изплашена да не му е причинила болка, Бес усети как сърцето ѝ бие лудо, докато от израза на лицето му не разбра, че възгласът бе предизвикан от пароксизма на страстта.

Тя го хвана за пениса и плъзна пръсти по него, спирайки за миг да погали кадифето на върха, преди да продължи надолу, до къдравото гнездо в основата. Сет изстена и Бес наблюдаваше израза на лицето му, като продължаваше да го гали. Той започна да милва гърдите ѝ, потривайки зърната. Галеше и милваше цялото ѝ тяло, като я изучаваше зад полупритворените си очи с премрежен поглед и готовност да направи всичко за нея.

Усещаше в ръцете си топлината на неговото твърдо, мъжествено тяло, което подсилваше собствената ѝ възбуда. Ръцете и пръстите на Сет сътворяваха чудесни неща и когато той я насочи към койката, тя се поддаде с готовност, защото искаше удоволствието да продължи.

Искаше да го целува и да го гали, докато той шепне името ѝ.

В нея се прокраднаха първите тръпки на тревога, когато я сложи да легне и се настани върху нея, приковавайки я със собствената си тежест върху матрака на койката. Сет започна да смуче гърдта ѝ, захапвайки зърното с устни, а езикът му поднови нежната игра с розовата ѝ плът. И тя веднага забрави тревогите си, защото удоволствието бе върховно.

Той вдигна глава, очите му горяха от желание, ръцете му продължаваха да мачкат гърдите ѝ. След това плъзна дрехата ѝ настрани, разголвайки корема.

— Ти си чудесна, любов моя — каза той с преклонение в гласа.

— Станала си още по-красива, откакто те любих за последен път.

Гърдите ти са наедрили... кожата ти е толкова нежна...

С очи, блеснали от страст, тя го погали по бузата.

— А ти си станал още по-мъжествен...

Той повдигна едната си вежда.

— Аз?

Тя се усмихна.

— Да.

Сет, който съзерцаваше формата и цвета на устните ѝ, изпъшка от желание да ги целуне, когато видя как се раздвижиха. Сведе глава и притисна устата ѝ с цялата страст, на която бе способен. Бес не се съпротивляваше, а само изхлипа под натиска му, и отвърна на целувката.

Те разтвориха устни и започнаха трескаво да се галят, тласкани от завладялото ги желание. Подразнен от шемизето ѝ, той го вдигна нагоре, като продължаваше да я гледа и целува. След това се притисна още по-близо до нея и Бес започна да гали главата и гърба му с една ръка, а с другата продължаваше да стиска и масажира пулсиращата му мъжественост.

Продължаваха да се докосват, когато подразнени от останалите по тях дрехи, започнаха взаимно да си помагат, за да ги съблекат. Първо Сет помогна на Бес да свали шемизето, като внимателно я повдигна и го издърпа над главата ѝ. След това я сложи отново да легне и издърпа фустата ѝ надолу, като при това нежно погали с ръка бедрата ѝ, карайки я да въздиша, особено когато спря за момент и погали онова място, където се събираха бедрата ѝ. Той върна ръце обратно и отново я погали по бедрата, преди да продължи с издърпването на фустата.

— О, Господи — простена той. — Искам да те гая, искам да те целувам навсякъде.

Главата ѝ се въртеше и тя едва прошепна „да“. Когато я съблече, Сет се надигна да свали панталоните си, но Бес го спря.

— Моля те — прошепна тя. — Дай на мен.

Очите му запламтяха със син огън, когато тя стана и хвана колана му, а след това нежно задърпа панталоните му надолу.

В този момент някой почука на вратата.

ГЛАВА 16

— Какво има? — попита Бес притеснена, че ги прекъсват. В тъмните ѝ очи се отразяваше тревога.

— Не зная!

Отново се почука. Сет се намръщи:

— Не се тревожи! Аз ще се оправя. Намръщената му физиономия изчезна като по някаква магия, когато се опита да я убеди в това с една усмивка.

„Изглежда красива — помисли си той, — с тези страстни и тъмни като нощта очи и с розовите си, подпухнали от целувките устни.“ Прииска му се да не отговаря на барабанното чукане по люка, но знаеше, че сигурно е нещо важно. Иначе Марк Хок не би удрял така настойчиво.

Той се отдръпна от Бес и стана от леглото. Погледът му се плъзна по прекрасното ѝ тяло. Приглушената светлина на фенера ѝ придаваше някакъв ефирен вид, сякаш бе ангел с ореол от златисти коси. Блузата ѝ все още бе повдигната и откриваше гърдите ѝ, големи и влажни от целувките, с които ги бе покрил.

— Капитане!

Тревожните нотки в гласа на Хок привлякоха вниманието на Сет и той стегна бързо панталоните си.

Бес бе объркана от суетенето и липсата на топлина в гласа на Сет. Това наистина я разтревожи.

— Какво става? Кой е?

— Марк. — Лицето му излъчваше твърдост. Той бързо навлече ризата си. Гласът на Марк се чу отново. — Идвам, мистър Хок! — извика Сет припряно.

Когато тръгна към вратата, Бес прозря намерението му.

— Не! — извика тя и издърпа завивките, за да се прикрие с тях. Все още не бе успяла да скрие голотата си добре, когато Сет отвори вратата. Бес си пое дълбоко въздух и погледна над завивките. Успокои

се, като видя, че Сет е откrehнал вратата само на няколко инча и че Марк по никакъв начин не може да види каквото и да било в каютата.

Чу как Сет и стюардът разговарят тихо. Любопитството ѝ надделя. Тя стана, започна да се облича толкова бързо, че се оплете в гънките на роклята си. Искаше да разбере за какво си говорят. Като си облече и блузата, изведнъж осъзна какво щеше да направи преди малко.

Тя почти му се бе отдала. Мисълта, че тя и Сет биха могли да станат мъж и жена във физическия смисъл на думата, ѝ подежда отрезвително, като че ли я бяха полели със студен душ. Бе готова да поеме риска да загуби всичко, и то за какво? За една райска нощ, прекарана в прегръдките на Сет.

Гореща, приятна вълна заля тялото ѝ, като си припомни как Сет я бе разсъблякъл. Най-интимните части на тялото ѝ още потръпваха от чувствените му целувки. Толкова силно и продължително бе въздействието на горещите му милувки!

Помнеше, че преди години се бяха чувствали добре заедно, но как бе могла да забрави колко добре! Нито един мъж не бе успявал да я възбуди така, както Сет Гарет. И това я плашеше, защото тяхното пътуване щеше да продължи още няколко месеца. През това време тя щеше да споделя каютата на Сет и над нея бе надвиснала явната заплаха напълно да се отдаде на изкусителния му чар.

Гласовете на двамата мъже звучаха приглушено. Тя погледна към вратата и видя, че Сет е застанал в коридора. Беше ѝ дал няколко минути почивка. Дали очакваше, че ще продължат оттам, където ги бяха прекъснали, когато се върне.

Тя измърмори нещо, докато се бореше с фустата си. Настъпи я и се препъна в краищата ѝ няколко пъти. Сет дойде точно когато фустата ѝ бе на мястото си. Очите ѝ не го изпуснаха, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите ѝ.

— Аз... — започна тя, но Сет я прекъсна и с това я спаси, защото не знаеше какво да каже.

— Забелязали са малка лодка откъм дясната част на носа. Предполагаме, че хората в нея са корабокрушеници.

Той замълча.

Ще вземем допълнителен брой пътници.

Мислите на Бес потъваха в подсъзнанието ѝ, където цареше бъркотия от еротични желания, преплетени със смущението ѝ от тях.

— Пътници? — възкликна тя и се опита да асимилира значението на думите му. — О!

В бързината Бес бе закопчала блузата си накриво и като забеляза това, се изчерви. Учуди се какво ли си бе помислил Марк Хок.

Сет погледна надолу. Проследи погледа ѝ. Вдигна очи към нея и се усмихна смутено.

— Мисля, че не е забелязал — каза той, прочел точно мислите ѝ. Тя кимна.

— И аз така се надявам.

Сет се намръщи:

— Той смята, че сме женени, Бес. Какво лошо има в това да вярва, че се забавляваме физически?

Бес присви очи.

— Затова ли се опита да ме любиш?

— Опитат? — каза той с пресъхнало гърло. — Аз мисля, че всъщност добре се справях.

„Така беше, да пукне дано!“ — помисли си тя и като усети, че отново се изчервява, бързо смени темата. — Новите пасажери корабокрушенци ли са?

— Така ни се струва, но не можем да кажем със сигурност, докато не се приближат.

— Има ли ранени? — попита тя.

Очите ѝ се спряха на голия му врат над бялата яка на ризата му. Кожата му, спомни си тя, бе топла и гладка, освен на онези места от мъжественото му тяло, които бяха покрити с косми. Спомни си мускулите му, заякнали от работа, и космите по гърдите му и по другите места — меки и тъмни. Споменът за усещанията, които изпитваше, когато го докосваше, отново запали физическото напрежение у нея.

— Джеймз не можа да каже със сигурност, но предположи, че има.

Сет видя как го гледа Бес и почти забрави, че го викат горе. Не му се искаше да тръгва. Знаеше, че ако го направи, едва ли ще има шанса отново да дойде в леглото му. Беше му жена, но не желаше интимна близост.

Фактът, че приближаваха нос Хорн, и мисълта, че това е най-трудната част от пътуването им, го караха да се колебае. Не му се тръгваше. Искаше да забрави пътуването и задълженията си, искаше да забрави миналото, да се съсредоточи в настоящето и да се люби с жената до него.

— Капитане — гласът на Марк прозвуча зад затворената врата.
— Лодката се изравни с нас.

— Благодаря, Марк — извика силно Сет, за да се чуе в коридора.
— Кажи на старши помощника, че веднага идвам.

— Да, капитане.

Сет продължаваше да гледа Бес.

— Трябва да се качвам.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя. Предложението ѝ го изненада. — Естествено, ако са ранени...

— Щом искаш — каза той. Тя погледна към фустата си.

— По-добре да се преоблека.

Щеше да е по-добре и по-лесно, помисли си тя, ако си облече мъжки дрехи, за да се движи по-свободно.

— Какво им има на тези дрехи?

— Не мога да напъхам фустата в панталона си.

— Харесвам те с женски дрехи.

Тя настръхна.

— Ще ми бъде по-лесно да се движа с панталони.

Той се намръщи. Изглеждаше така, като че ли иска да каже още нещо, но очевидно после промени решението си, защото каза само:

— Чудесно. Прави каквото искаш. Ще се видим горе.

Гласът му прозвуча рязко. Беше го ядосала. У нея също се надигна раздразнение.

Свали фустата си и обу чифт панталони. Мислеше за недоволството на Сет от дрехите, които искаше да облече. Какво лошо имаше в това да носи мъжки дрехи? Как щеше да се движи и да се грижи за ранените с рокля? Мислите ѝ се върнаха към това, което бяха правили, когато Марк Хок ги прекъсна. Тя потръпна от удоволствие при спомена какво я бе накарал да почувства, при мисълта за магическата сила на неговите пръсти. Тялото ѝ изтръпна, като си помисли какво щеше да стане, ако не ги бяха обезпокоили.

След това ѝ дойде наум, че на кораба идват още хора — ранени, които щяха да имат нужда от помощта ѝ.

Започна да се облича по-бързо. Движенията ѝ не бяха вече мудни, а ловки и целенасочени. Тя облече бяла блуза, която подходеше на панталоните, и сплете косата си на дълга плитка, която падна на гърба ѝ, завързана с парче коноп. След това излезе от каютата и тръгна към горната палуба.

Бес бе застанала до перилата на щирборда откъм носа на „Господарката на Моретата“, когато малката лодка се допря до клипера. Видя, че Сет е застанал отпред и раздава команди на хората си.

— Хвърлете въжетата! — бумтеше гласът му. — Райли, вържи лодката и се качи на борда ѝ да провериш състоянието на ранените.

— Да, капитане! — отвърна вторият помощник и побърза да изпълни заповедта.

— Мистър Кели — нареди Сет, — пригответе въжената люлка. Ранените няма да могат да се изкатерят по въжетата, нали? Погрижете се да улесните прехвърлянето им на борда.

Бес не бе забелязала, че Матилда Данън също се бе качила горе и бе застанала до нея, докато не я чу да се задъхва от гняв.

— Люлка! На нас не ни предложи люлка!

Бес се обърна и погледна дебелия жена, но запази мислите за себе си. Бе под въпрос дали люлката щеше да издържи тежестта ѝ. Когато отново се обърна към Сет, той ръкомахаше на стюарда си.

— Марк! Кажи на мистър Куксън да запали печката. Бог знае откога тези хора не са яли. Кажи му да стопли храната, останала от вечерята, а ако е свършила, да приготви нова. И ще трябва да свари кафе.

Марк кимна и хукна да изпълни заповедите на капитана.

Гласът на Сет кънтеше на бързи и точни оръжейни откоси. Той демонстрираше знанията и авторитета си, докато издаваше заповед след заповед. За съвсем кратко време първият корабокрушенец бе изтеглен на борда на „Господарката на Моретата“. Това бе жена на средна възраст с посивяла коса, прибрана на кок на тила ѝ. Няколко кичура падаха в безпорядък покрай измъченото ѝ лице. Тя бе не само уморена, а и изгоряла от силното слънце. След като я освободиха от въжената люлка, Бес се приближи до нея, за да ѝ помогне.

Жената се олюля несигурно. Докато се съвземаше, един от членовете на екипажа отново спусна люлката.

— Благодаря! — промълви тя и се взря в Бес със замъглени очи.

— Всичко ще бъде добре — успокои я Бес.

Тя помоли с поглед Матилда Данън да ѝ помогне. Матилда не схващаше лесно, но най-после разбра и застана от другата страна на жената, хвана я за ръката и помогна на Бес да я преместят на една пейка, направена от покрита с одеяло греда върху няколко навити на спирала въжета.

— Племенницата ми... — промълви жената, когато я сложиха да седне. — Ребека!

— В лодката ли е? — попита Бес.

Жената кимна.

— Ранена е — каза тя със задавен глас. — В главата. Като напускахме кораба, нещо я удари. Дървена каса или нещо такова...

— Чакайте тук, мисис Данън — Бес стрелна с поглед Матилда и с изненада забеляза, че тя кимна утвърдително. — Ще говоря с капитана — обърна се тя на жената.

За секунда погледна през борда към малката лодка долу във водата и сърцето ѝ се сви, като видя дребната женска фигура, легнала на една страна на дъното. Питаше се дали Ричард Райли знае, че момичето е ранено в главата. Дали някой от другите двама в лодката бе съобщил това на втория помощник. „Удар по главата може да бъде сериозно нещо“ — помисли си Бес загрижено. Погледът ѝ инстинктивно потърси Сет, който бе слязъл от горната палуба на юта. С напрегнат поглед на сините си очи той наблюдаваше мълчаливо спасителната операция.

Бес се изкачи по стълбата, за да говори с него. Той се обърна точно когато бе вече до него.

— Сет, жената, която качиха, казва, че момичето в лодката е ранено в главата. Ударила се е на някаква плаваща отломка, след като напуснали кораба.

Той я прикова с поглед. За момент тя се почувства така, като че ли отново бяха в каютата и страстно се любеха. Но след миг желанието изчезна от лицето му и той кимна в знак, че е разбрал какво му казва.

— Мистър Кели — извика той и продължи, когато видя, че помощникът му го е чул. — Долу има момиче. Ранено е. Може би

сериозно — той погледна отново към Бес за потвърждение на думите му, и тя кимна с глава. — Кажи на Райли да остави всички други и след това да се качи в люлката заедно с момичето.

Джеймз Кели отиде да уведоми втория помощник и Бес се запъти към лелята на момичето.

— Бес!

Тя замръзна, като чу гласа на Сет, и се обърна.

— Да?

— Добре ли си?

Дъхът ѝ спря. Знаеше за какво говори — за това, което щяха да изживеят там, в каютата, когато голите им тела страстно се притиснеха едно в друго, стигнали до края на любовния акт.

— Да — отвърна тя.

— Добре — кимна Сет със сериозен глас.

Не личеше дали съжалява, че са ги прекъснали. Бес се върна при жената. После отиде до перилата тъкмо навреме, за да помогне на втория от двамата пътници да се прехвърли на борда.

Първият, възрастен мъж, стоеше увит в одеяло. Кожата на лицето му също като на жената бе зачервена от слънцето.

Човекът, на когото сега помагаша да се качи, бе на около двадесетина години. Красив младеж с руса коса. Той се усмихна на Бес, когато му предложи помощта си.

— Ще се справя — увери я той, а кафявите му очи я огледаха с открито възхищение. Той се поколеба и каза: — Не знаех, че ще има жени на кораба.

Бес повдигна вежди:

— Има ли значение? Каква щеше да бъде разликата, ако знаехте? Може би щяхте да предпочетете вечно да се носите по вълните в черупката си?

Той премигна от хапливия ѝ тон. Не бе сигурна защо му отговори така заядливо. Помисли си, че това сигурно се дължи на факта, че изкачваха последния пътник от лодката и Сет бе дошъл лично да помогне на момичето да се качи на борда.

— Извинявайте — прошепна тя и се усмихна в знак, че извинението ѝ е искрено. — Обикновено не съм толкова груба.

Широката му усмивка ѝ показва, че лесно прощава.

— Вината е моя, сигурен съм. Но ви уверявам, че не исках да ви обидя. Приятно съм изненадан да видя такава хубост сред всички тези мъже.

Очите му ѝ задаваха въпроси, на които в момента не можеше да отговори. Отведе го да седне на пейката и после отново се спусна към перилата, за да види как Джеймз Кели поема момичето от Ричард Райли, който нежно я държеше на ръце.

Бес се приближи и се вгледа в изпадналото в безсъзнание момиче. Това бе млада жена с ангелско лице, от двете страни на което падаха разпилени коси, блещукащи със златисти пламъчета от светлината на залязващото слънце. Изглеждаше бледа и безжизнена. Бес забеляза, че мъжете веднага бяха привлечени от красотата и крехкостта ѝ. Тя видя, че дори Сет бе като омагьосан от прекрасната, но тъжна картина, която представляваше Ребека, и почувства, че я обзема ревност, докато наблюдаваше как се променя лицето му.

Тя усети намерението на Сет, когато той се помръдна и взе момичето от ръцете на Джеймз. Докато той вцепенен гледаше момичето, ревността, която бе пламнала у Бес, изпълзя навън и обхвана с огнени пръсти тила ѝ, а кожата по врата ѝ настръхна.

Тя импулсивно изтича към него и сграбчи ръката му. Сет я погледна. Очите му, потъмнели от болка, я разстроиха.

— Сет? — промълви тревожно Бес.

Той премига и погледът му се проясни.

— Бес — каза ѝ тихо, — радвам се, че си тук.

Видя, че е искрен, и сърцето ѝ започна да бие по-бързо.

— Трябва да настаним жените при мисис Данън — продължи той. — Страхувам се, че мистър Данън трябва да отиде при готвача.

Той погледна младата жена, която носеше на ръце, но вече нямаше и следа от предишното му странно опиянение. Бес се успокои.

Двете оцелели жени от шхуната „Лейди Грей“ бяха Клара и Ребека Монтегю, леля и племенница от Бостън, Масачузетс, откъдето корабът бе отплавал за Калифорния. Мъжете, които нямаха роднински връзки нито помежду си, нито с жените, бяха Уендъл Бюфърт, дърводелец от Конкорд на средна възраст, и Пол Халоран, младият авантюрист с русата коса и усмихнатите кафяви очи.

Халоран изглеждаше отслабнал, но не беше ранен, докато Бюфърт имаше сериозна рана на лявата ръка. Когато го попитаха, той

обясни, че се е наранил, когато прескачал перилата при напускането на кораба. Пожарът, започнал в камбуза, бързо се разпространил и обхванал и другите части на „Лейди Грей“. Пламъците стигнали до едно буре с барут и експлозията вдигнала кораба във въздуха, като го превърнала в купчина трески и метални отломъци.

Жените бяха отведени в каютата на Данън. За своя чест Джордж Данън с готовност се отзова на молбата да отстъпи мястото си в каютата. Матилда не бе така ентусиазирана от тази промяна, но мъжът ѝ настоя и тя накрая се съгласи.

До камбуза имаше малка каюта, където спяха мистър Куксън и Марк Хок, стюардът на Сет. Веднъж Рийвз бе казал на Бес, че съжителството им е малко необичайно, но пък се бе оказало добре и за Марк, и за готвача.

Сега каютата щеше да стане съвсем пренаселена, защото Уендъл Бюфърт щеше да се настани тук заедно със свещеника.

Пол Халоран беше млад и в достатъчно добро здраве, според мнението на Сет, за да спи при моряците. Халоран не каза и дума, но Бес видя недоволство по лицето му. Тя обаче мълчаливо се съгласи с решението на Сет.

Бес трябваше да помогне на жените. В каютата на офицерите имаше само две койки и тя искаше да настани поне Ребека на едната, след като не беше възможно и двете жени да спят удобно в каютата на Данънови.

Тя се спря до вратата, докато Сет полагаше Ребека нежно на долната койка. Когато той се обърна, тя избягна погледа му. Не желаше да прочете мислите му. Но той докосна ръката ѝ, когато минаваше покрай нея, за да излезе от каютата.

— Благодаря — каза Сет така, че да го чуе само тя.

Тя изненадано го стрелна с очи:

— За какво?

Сет се усмихна.

— За загрижеността и помощта. Сигурен съм, че тези дами ще я оценят.

Лицето на Бес помръкна.

— Едната, може би. Но другата... — тя замълча. — Ребека... тя не е дошла в съзнание.

Ревността ѝ, която бе предизвикала младата жена, се отприщи при вида на искрената му загриженост за състоянието на младата жена. Нещо странно пробягна по лицето му.

— Погрижи се за нея — каза той и думите му прозвучаха като заповед и молба едновременно.

Тя кимна в знак, че обещава да направи това. После капитанът се обърна към жената на свещеника — мисис Данън.

— Сигурен съм, че поради състоянието на тези две жени — каза той — няма да възразите, ако спите върху сламеник на пода.

Матилда отвори уста с ужасен вид, но очевидно нещо в израза на Сет я накара да се съгласи:

— Разбира се, капитане, с радост ще отстъпя койката си — каза го с много недоволен вид.

Сет ѝ се усмихна широко:

— Много сте любезна, мисис Данън. Истинска християнка!

Матилда погледна Сет със сияещо лице, като че ли той бе ангел, пратен от Бога.

После капитанът остави жените и тръгна към горната палуба.

— Толкова приятен млад човек! — каза Матилда, когато той се бе отдалечил достатъчно, за да не чуе думите ѝ.

Бес задържа усмивката си.

— Много властен! — Матилда я изгледа със стъкления си поглед. — Голям късмет сте имали, като сте се омъжили за него; скъпа моя.

Бес не обсъждаше женитбата си с никого, дори и ако ставаше въпрос за най-малките дреболии. Затова измърмори нещо в знак на съгласие и отиде до койката на Ребека. Тя леко се размърда, когато Бес отстрани една червеникава кърпичка от челото на младата жена.

— Откога е така — попита Бес Клара, лелята.

— Беше добре малко преди да ни спасите — отговори възрастната дама. — Изглеждаше добре, въпреки че си удари главата. Не мислех, че положението ѝ е толкова сериозно.

Тя потърка изгорелия си от слънцето нос и сви очи от болката, която си бе причинила.

— О, скъпа, мислиш ли, че ще се оправи?

Бес стана от койката и отиде при Клара Монтегю, която бе седнала на един стол. Потупа я по ръката.

— Ще направим всичко, което е по силите ни, за да ѝ помогнем. Сигурно е само заспала. Изтощението действа на хората по различни начини.

И това бе вярно. Тя си спомни как чичо ѝ Едуард веднъж бе работил часове наред през нощта, след което се отпусна и заспа прав, защото бе стигнал до границата на издръжливостта.

Но Бес не вярваше на успокоителните думи, които бе казала на Клара. Състоянието на Ребека я тревожеше и щеше да я тревожи, докато младата жена не се събудеше, за да я разпита как се чувства.

— Готвачът ви е приготвил храна — каза Бес, като тръгна към вратата. — Ще ида да ви я донеса.

— Моля ви, проверете дали няма още от онези вкусни бисквити — изписка Матилда.

Бес кимна и тръгна към камбуза, като се питаше ядосано как тази Данън може да мисли за стомаха си, когато други хора се нуждаеха много повече от храна. Тя изпитваше съжаление към двете нови пасажерки. Щяха да прекарат следващите няколко месеца, докато „Господарката на Моретата“ стигне Сан Франциско, в твърде голяма близост с Матилда Данън!

През тази нощ, когато Бес се вмъкна в леглото си, в ума ѝ като вихър се завъртяха спомените за събитията от изминалия ден. Ребека Монтегю се бе събудила малко след като Бес бе донесла подноса с храна. Младата жена изглеждаше възбудена и щастлива, че е спасена и че е на път за Калифорния на борда на клипера „Господарката на Моретата“.

Когато Бес се заинтересува за състоянието ѝ, Ребека подробно ѝ разказа как се е чувствала, преди да припадне. Гадило ѝ се и усетила виене на свят, а главата ѝ я наболявала малко. По-късно, много по-късно, когато двете възрастни дами съсредоточено играеха на карти, Ребека бе споделила как е попаднала на този кораб, далеч от дома, и разказът ѝ бе накарал Бес да се замисли.

Бес обърна очи към вратата, защото вниманието ѝ бе привлечено от гласовете, които идваха откъм коридора. Мислите ѝ литнаха към Сет. Вече бе късно. Този ден се бе оказал толкова дълъг. Питаше се дали той щеше скоро да дойде да си легне. Дали щеше да пожелае да я люби пак? Щеше ли да му разреши?

Гърдите я заболяха и кожата ѝ настръхна, когато си спомни нежните му ласки, дивите страсти, които той събуждаше у нея, когато пръстите му докосваха и галеха едно по едно розовите ѝ зърна.

В слабините ѝ нахлу влажна горещина и тя поиска той да дойде в каютата точно в този миг, да се съблече и да легне до нея. Въображението ѝ буйно се развихри, когато в ума ѝ нахлуха спомените от миналото, от смелостта ѝ в любовните им игри... от времето, когато тя бе активната, а Сет лежеше послушно и ѝ казваше да прави всичко, което пожелае. Така и правеше.

Фенерът светеше слабо и златистите му отблясъци падаха на пода, където той обикновено поставяше сламеника си. Откритието, че тя не иска той да спи повече там, внезапно я шокира. Тя бе искала да го помоли настойчиво да спи на койката, да я прегръща силно, а ръцете и пръстите му да се движат на воля.

Изненадана от промяната на чувствата си към него, Бес затвори очи и се отпусна, за да успокои ритъма на разтуптяното си сърце. Питаше се по какъв начин би могла да попречи на страстта ѝ към него да заплашва здравия ѝ разум и нормалното ѝ физическо състояние.

Дръжката на вратата се помръдна. Бес затвори очи и се престори на заспала. Чу как Сет влезе, затвори вратата и после я заключи. Осмели се леко да повдигне клепащи, за да види какво става. После бързо ги затвори отново. В тази кратка секунда тя забеляза много неща у него, неща, които можеше да прозре само тази, която го познаваше и тялом, и духом.

Сет изглеждаше удивително бодър за човек, който е преживял такива критични моменти. Бе организиран операцията по спасяването на корабокрушенците, като в същото време му се бе наложило да успокоява и членовете на екипажа, които бяха притеснени от появата на още хора, които щяха да бъдат в тежест на кораба. Но, от друга страна, Сет бе удивителен. И като капитан, и като човек. Тя чу как спря до койката ѝ, после шумоленето на дрехите му и си представи как съблича ризата си. Бес му хвърли един поглед и зърна голия му гръб, широките рамене, мускулисти и загорели от слънцето, защото ходеше гол до кръста по палубата. Тя стисна пръстите на ръцете си под завивките. Той се обърна и Бес бързо затвори очи, за да не види, че го разглежда.

— Бес? — гласът му бе като мек ромон. — Лизбет, будна ли си?

Сет искаше да види как отваря очи, да се взре в тези блестящи абаносови извори и да потъне в дълбините им. Бес лежеше със затворени очи и изглеждаше заспала за целия свят. Но изведнъж той видя как ресниците ѝ потрепват леко, забеляза, че дишането ѝ не изглежда толкова равномерно, и се усмихна. „Тя е будна“ — помисли си той. Запита се колко ли време ще се преструва, че спи.

Мислите на Сет бяха изпълнени със спомена за тялото ѝ, притиснато до неговото. Той я желаше. Тялото му се изпълни с напрежение. Стоеше и гледаше спокойното ѝ красиво лице и искаше да я събуди с устните и ръцете си и да я отведе до нови висини.

— Лизбет — прошепна той и се наведе над ръба на койката. Подтиквайки от желанието си, той протегна ръка и докосна косата ѝ с нежни, треперещи пръсти.

Чу приглушен звук, който приличаше на лека въздишка. Той плъзна ръка към пулсиращата вдлъбнатина в основата на врата ѝ. Този път усети по-силна, разтърсваща въздишка, усмихна се и продължи да я гали.

Пръстите му проследиха очертанията на врата до ухото ѝ, минаха покрай линията на косата и челото ѝ. После с един пръст погали бузата ѝ и леко докосна гладкия ръб на красивия ѝ нос.

— Лизбет — прошепна той отново.

Миглите ѝ трепнаха и тя отвори очи. Погледна го толкова бодро, че на него веднага му стана ясно колко е бил прав. През цялото време е била будна.

— Сет.

Той ѝ се усмихна нежно и я погали по бузата.

— Как се чувстваш, любима?

Тя притвори очи от удоволствие.

— Добре съм — леко простена тя.

Ръката му отново се спусна към врата ѝ и се вмъкна под яката, галейки нежната ѝ кожа. Тя се помръдна и изви главата си, за да му е по-удобно.

— Как е Ребека? — попита той.

Бес застина и отвори очи.

— Добре е — отвърна тя внимателно. — Събуди се, но леко ѝ се вие свят. Но аз мисля, че причината не е в удара по главата.

Той се намръщи и отдръпна ръката си от нея. Тя усети липсата на ласката му така остро, както усещаше вледеняващата тревога, предизвикана от непрекъснатия му интерес към красивата нова пасажерка.

— Какво те кара да мислиш така? — попита той.

Тя сви вежди.

— Защото леля й ми каза, че на Ребека напоследък често й ставало лошо. Дори и преди корабокрушението се е чувствала зле.

— Каква е причината според теб?

— Не зная — призна си тя.

След разговора с младата жена Бес имаше известни съмнения, но още не можеше да ги обсъжда със Сет или с когото и да било друго, защото това би причинило повече зло, отколкото добро, ако не беше вярно. Освен това не можеше да направи заключението си само въз основа на това, което току-що бе чула — че напускайки Бостън, Ребека бягаше от мъжа, когото обичаше.

— Нямах ли някои предположения? — попита Сет.

Той не искаше да смени темата и Бес се ядоса.

— Има ли значение — каза тя изпитателно, — след като за нея се грижат добре?

Той като че ли се изненада от нейната раздразнителност. После физиономията му се промени и очите му заблестяха.

— Ако не те познавах добре, щях да си помисля, че ревнуваш.

— Глупости! — каза тя, а сърцето й биеше до пръсване. — Защо да ревнувам?

Сет сви вежди.

— Да, защо? — измърмори той.

Доброто му настроение се изпари, като си помисли, че Бес вече не е център на мъжкото внимание, какъвто тя несъмнено бе до този момент. Когато я срещна, тя нямаше и шестнадесет години и се радваше на жив интерес от страна на много млади мъже. По време на двуседмичния му престой в дома на Меткалф много кавалери се опитваха непрекъснато да я ухажват. Опитваха се, докато Сет не даде да се разбере, че Елизабет Меткалф бе негова. Той си спомни колко ядосана бе тя от това, че той не приличаше на другите й ухажори, за да й достави удоволствие.

Сет рязко стана от ръба на койката. Имаше опасност да се отдаде на чара ѝ още веднъж. Ако премислеше поведението си, би казал, че това, което го тегли към нея, е само похот. Но, по дяволите, като че ли бе нещо много повече и той трябваше да внимава.

— Да. Защо наистина? Може би те интересува Пол Халоран? Или Джеймз Кели?

Тя рязко си пое въздух.

— Това е смешно.

— Така ли? — По устните му пробягна усмивка. — Забравяш, че познавам старата Бес, или — по-скоро — истинската Бес. За малко, само за малко си позволих да загубя ума си.

Бес пребледня.

— В какво ме обвиняваш?

Сет се втренчи в нея и забеляза мъжките дрехи, които по никакъв начин не ощетяваха закръглените ѝ форми.

— Спомни си само, че ти по принцип си ми жена. Няма да позволя флиртове с други мъже.

Тя побесня.

— Ах, ти! Долен лицемер! — извика тя. — Аз не съм от ония жени, дето скимтят като влюбени кученца.

Тя се обърна към стената и категорично прекрати разговора.

Сет се загледа в закръгления ѝ гръб, ядосан и безсилен. Единственото му желание бе страстно да люби това тяло. Спомни си как бе побесняла и гневът му се стопи. Той се усмихна.

ГЛАВА 17

През вторият ден от пътуването около нос Хорн се разрази буря. От известно време екипажът я очакваше. Пасажерите неколнократно бяха предупреждавани да се погрижат за нещата си и трябваше да бъдат подготвени за нея. Но въпреки предупрежденията и подготовката всички бяха ужасени от ураганната сила на ветровете, които заблъскаха „Господарката на Моретата“, когато опустошителната буря се разрази с пълна сила. Изплашиха се от необузданата стихия, която отклони кораба от курса му.

Първият ураганен порив дойде посред нощ и разтърси кораба. Вътрешните му стени се разклатиха. Бес бе заспала, но се надигна в полусън. Събуди се напълно, когато се разнесе ревът на вятъра. Седна в леглото и видя как фенерът се клати на куката.

Сет го нямаше на сламеника на пода. Веднага забеляза това. Помисли си, че насън е чула призива всички моряци да се качат на палубата, но сега разбра, че е било наяве. Ставаше нещо ужасно, вероятно навлизаха в опасните води около нос Хорн.

Тя се намръщи, измъкна се изпод завивките, отиде до фенера и го свали от куката, уплашена, че може да стане пожар. Спомни си за корабокрушенците от „Лейди Грей“ и че корабът им бе хвъркнал във въздуха от една случайна искра. Но пък ако угасеше фенера, рискуваше да остане на тъмно по време на цялата буря. Реши само да намали пламъка и после окачи фенера отново на стената.

Щяха да минат покрай нос Хорн за няколко дни. Така й бе казал Сет. Тези дни щяха да бъдат спокойни или бурни в зависимост от положението им, времето и самото море. Бес се почуди как щяха да издържат бурните дни, ако изобщо завършеха плаването живи. Искаше й се сега Сет да е при нея в каютата. Ревът на бурята бе нещо, което никога досега не бе чувала. Изобщо не приличаше на шквала, на който се бяха натъкнали през първите дни от пътуването им, когато отплаваха от Уилмингтън. Бес искаше Сет да й каже, че ще преживеят

бурята, да види неговата вдъхваща сигурност усмивка и да почувства спокойствието, което лъхаше от силните му ръце.

Вратата се отвори и той влезе, като че ли призован от нея. Веднага забеляза, че е будна. Внезапно корабът се наклони и вратата се затръшна зад гърба му. Сет отскочи напред и се хвана за ръба на койката, за да не падне.

— Наближаваме нос Хорн — каза той със сурово лице. Тя кимна. — Тази буря изглежда дълга, но всъщност е само първата от няколкото, които ни очакват. Съветвам те да останеш долу. Вълните могат да отнесат човек зад борда само за секунди.

Бес изтръпна при тази мисъл.

— Ще се справим ли? — попита тя.

Той се усмихна. Смела усмивка озари лицето му и накара сърцето ѝ да затрака като колелата на ускоряващ хода си локомотив.

— Да. — Но след това широката му усмивка рязко угасна. — Бъди предпазлива, Бес. Обезопаси се в койката. Ако не го направиш, може да се нараниш. Той наклони по-ниско глава и дъхът му приятно премина по врата и край ухото ѝ. — Ще бъда страшно нещастен, ако нещо се случи с теб, Лизбет.

— Ще се пазя — обеща тя и бе възнаградена с още една усмивка.

„Господарката на Моретата“ вероятно бе подхваната от огромна вълна, тъй като корабът се наклони към десния си борт, преди да се изправи отново. Сет залитна напред и те се блъснаха един в друг, а главата му се удари в раменете ѝ. Тя инстинктивно го обгърна с ръце и го задържа, докато се изправят отново. Почувства топлината му по гърдите си и пожела да са на друго място, в друго време и... обстоятелства.

Като се изправи и възстанови равновесието си, Сет улови погледа ѝ. Сините му очи светеха от желание.

— Ах, Бес... само ако... — той преглътна думите си. — По-добре е да се кача горе — каза той, очевидно решил да не довърши мисълта си. — Искях само да се уверя, че си добре.

Тя кимна.

— Благодаря.

От отсрещната каюта се разнесоха писъци. Преди бурята, по нареждане на Кели, Бес бе прибрала в сандъка на Сет всички незакрепени вещи в тяхната каюта. Силният шум от чупещи се

предмети я накара да се запита дали и другите жени са направили същото.

Улови погледа на Сет. Стана и се хвана за една греда, която крепеше палубата над тях.

— Ще отида да видя какво става там — каза тя.

Той я погледна тревожно и като че ли щеше да възрази. След това челото му се проясни.

— Добре. Предполагам, че имат нужда от теб, но внимавай. Опасявам се, че най-страшното все още предстои.

Без предупреждение той се наведе и бързо я целуна.

— Дръж се здраво, любима! — каза той с лека усмивка, а после се качи на палубата.

Устните на Бес още трепереха, когато той излезе от каютата, макар че допирът им бе прекалено лек и кратък, за да ги задоволи.

Бес пусна гредата и се отправи към вратата, като се хващаше за всичко, което се изпречваше на пътя ѝ, за да може да върви. В един момент се препъна, но успя веднага да се изправи, тъй като имаше опит на море и краката ѝ не бяха по-малко стабилни от краката на моряците. Чувстваше обаче, че другите жени не могат да се похвалят със същото. Бе чула острите писъци на Матилда и риданията на другите две жени. Звуците, които издаваха, можеха да скъсат нервите на човек. Бес реши, че трябва да намери начин да ги успокои. Иначе плаването по време на бурята щеше да стане още по-тежко за всички на борда.

Бес бе заспала по риза и панталон — нещо, което правеше всяка вечер, откакто двамата със Сет почти бяха стигнали до края на любовната игра. Изгарящата ѝ енергия, която преминаваше между тях, не можеше да се отрече след онзи миг, в който тя почти му се бе отдала...

„Обичам го!“ — осъзна тя и това ѝ подежда като шок. Все още. Въпреки че през последните пет години той нито веднъж не я бе потърсил.

Възможно ли бе да съжалява за решението си да не се връща. Знаеше, че той я желае. Но нима той изпитваше само това към нея? Страст?

Бес се хващаше за всичко стабилно, покрай което минаваше, докато се придвижваше от нейната към офицерската каюта. Вътре

беше Матилда Данън. Тя пицеше така, че заглушаваше напълно виковете на другите две жени.

След като спря за миг пред вратата, Бес почука и силният писък спря.

— Капитане? — попита нечий изтощен глас.

— Бес е. — Тя се поколеба. — Бес Гарет. — Винаги трудно произнасяше името си по мъж. Някой я покани да влезе и Бес забеляза вътре три бледи лица. Ребека и Клара Монтегю се бяха притиснали една към друга на долната койка, а Матилда Данън изглеждаше зле и уплашена. Седеше на пода и стискаше ръба на койката.

— Боже мой! — извика задъхано Матилда. — Какво става? Потъваме ли?

— Ако потъвахме — каза Клара, — в каютата щеше да има вода, и то много вода.

— Попаднахме в буря, тъй като започваме да заобикаляме нос Хорн — каза Бес и се хвана за масата, за да не се прекатури при люлеенето на кораба.

— О, Господи! — изплака Матилда. — Ще умрем. Ще умрем. Просто го чувствам.

— Няма да умрем, мисис Данън — каза Ребека, но въпреки думите си тя изглеждаше разтревожена.

Въпреки че положението наистина беше сериозно и Бес съчувстваше на Матилда, тя се усмихна на нейното преиграване.

— Ребека е права. Сет е прекрасен капитан. Той знае какво прави. На ваше място бих се чувствала спокойна, като знам, че съм в сигурни ръце.

Ребека успя вяло да се усмихне.

— Да, наистина изглежда добър капитан. — Изразът на лицето й ясно показваше, че му се възхищава, и Бес отново усети, че я пронизва ревност, мигновена, но болезнена. Тогава си каза, че той се е оженил за нея, а не за това червенокосо момиче.

— Ако корабът започне твърде силно да се люлее, може да се завържете за койките с въжета — каза им Бес и им обясни как да го направят, без да се наранят. Всичко това бе научила от Сет.

Матилда Данън се ужаси от тази идея.

— Да се завържем за койките? Но това е варварско!

Корабът се наклони силно към щирборда и четирите жени извикаха, подхвърляни от люшкането на кораба върху побеснелите вълни. Бес първа се съвзе от уплахата.

— Не се тревожете — каза тя с надеждата, че е успяла да прикрие собствената си тревога. — Всичко ще се оправи.

— Не, няма — настоя пищната Матилда. — Всички ще умрем.

Клара започна да плаче.

— Ще умрем! Ще умрем!

— Няма! — твърдо каза Бес.

Тя хвърли умоляващ поглед за помощ към Ребека. Младата жена изглеждаше обзета от паника, но бе далеч от истерия.

Едва чуваха виковете на мъжете от главната палуба над тях. Грохотът на бурята и ревът на вятъра бяха ужасяващо силни. Като че ли се намираха във влак, който хвърчеше в тъмен тунел, а наблизено някой непрекъснато удряше барабан.

Бес трябваше да крещи, за да я чуят.

— Ребека, няма от какво да се страхуваме. Нашият живот е в ръцете на много способни моряци. Затова аз, братовчед ми — поправи се тя, — нае капитан Гарет да превози стоките ни.

Ребека кимна и страхът изчезна от лицето ѝ.

— Погрижи се за леля си. Убеди я, че всичко ще бъде наред — нареди Бес на червенокосата жена. — Ще се опитам да поговоря със съпруга си.

Като излезе от каютата на жените, тя не видя никого. Всички трудоспособни мъже бяха на главната палуба. Къде беше Рийвз? В бака, възседнал някое буре, или горе на главната палуба заедно с екипажа?

Докато се изкачваше с мъка по стълбата, тя реши, че трябва да говори с Джон Рийвз, който, откакто се бе омъжила за Сет, бягаше от нея като дявол от тамян. Липсваше ѝ. Искаше да се довери на някого. Мъчно ѝ бе, че е отбягвана от най-близкия си приятел. Знаеше, че трябваше да е говорила с него досега, но беше имала твърде малко време за това. Първо, проблемите с женитбата ѝ, а после и спасяването на корабкрушенците от „Лейди Грей“. Чувствата ѝ към Сет бяха заели по голяма част от мислите ѝ, като ѝ даваха много поводи за размисъл и тревоги.

Студеният влажен порив на вятъра, който удари Бес, когато се качи на главната палуба, спря дъха ѝ, изтръгна фибите от русите ѝ коси и зашиба косата ѝ по врата и лицето ѝ. Тя се опита да се хване за страничните ванти и почти падна, загубила равновесие. Опря се отново на тях и се изправи, забравила за разпилените си коси. Тръгна да търси Сет.

Едно постоянно тракане привлече вниманието ѝ към белите късчета лед, които удряха и се трупаха по палубата. Градушка! Всъщност поройният дъжд беше примесен с лед. Само за няколко секунди Бес се намокри до кости. Измръзна толкова силно, че се разтревожи и поиска да се върне долу. Ревът на бурята бе оглушителен. Една вълна връхлетя върху корпуса на кораба, стовари се върху дървената палуба и отново се хвърли в бушуващото море. Небето бе оловносиво, тъмно почти като нощ, но през облаците се процеждаше слаба светлина, която ѝ позволяваше да вижда наоколо. Гледката бе потресаваща.

Хората от екипажа отчаяно се бореха със стихията. Хвърляха се да завързват скъсани въжета, тичаха по цялата палуба да изпълняват команди, увити в двуредните си палта, сложили широкополи накатранени шапки. Работеха, за да задържат съда под своя контрол. Солените морски пръски и хапещият вятър шибаха лицата им, краката им се пързалиха по покритата с лед палуба.

Сърцето на Бес се сви от страх, когато съзря Сет на юта здраво стиснал руля на кораба. Джеймз Кели стоеше до него, готов всеки миг да го смени по негова команда. От време на време той също хващаше руля, когато някоя особено голяма вълна се надигаше откъм борда, преди да се плъзне под кораба и да подхвърли „Господарката на Моретата“ високо нагоре.

Бес видя водната стена и започна горещо да се моли, докато корабът се издигна толкова високо, че пред погледа ѝ остана само небето. Водата бе изчезнала. След това съдът отново се сгромоляса във водата, подхвърлян като че ли бе някаква малка лодка, а не голям американски клипер. Като се държеше за палубата, с глава и рамене над стълбата, Бес прецени разстоянието от Сет, който бе на юта, до нея, застанала на стъпенките. Тя се замисли дали може да го преодолее и дали бе достатъчно важно, за да се опитва. В този момент Сет погледна в нейна посока. Трудно беше да види изражението му, защото

суграшицата се бе усилила внезапно и бе примесена със сняг, а вятърът носеше леда, дъжда и снега под такъв ъгъл, че видимостта бе много слаба. Видя, че той се навежда към старши помощника и че Джеймз Кели погледна към нея. След това ѝ замаха с ръце, като ѝ сочеше да се прибира долу.

Подчини се веднага, защото разбра, че ще бъде безумие, ако не го направи. Но сега се връщаше с още по-голям страх в сърцето си, защото се тревожеше за всички мъже... и за Сет. Бе видяла опасността на горната палуба и я бе обзел ужас. Бес събра всичката си смелост и реши да помогне по единствения възможен за нея начин, без да пречи на хората горе. Върна се в офицерската каюта, където трите уплашени жени чакаха да им вдъхне кураж. И тя се усмихна и ги увери, че е говорила със Сет, че бурята сега бе свирепа, но скоро щеше да стихне. Всичко щеше да бъде наред.

Изира блестящо ролята си, излъга ги и отправи молитва лъжата ѝ да се сбъдне.

Бурята продължаваше като че ли от няколко дни, а всъщност трябва да бяха часове. Лъжата на Бес не можа да успокои много бедните, уплашени жени. Тяхната истерия така я измъчи, че тя най-после си помисли, че бързата смърт бе за предпочитане пред воя на бурята и писъците на жените на борда.

Краят дойде така внезапно, че ги изненада, макар че бе посрещнат с радост. „Господарката на Моретата“ продължи да подскача по бурното море, но вятърът бе утихнал и дъждът и градушката, която бе покрила с късчета лед горната палуба, вече бяха съвсем слаби.

Бес бе прекарала по-голямата част от бурята при жените, опитвайки се да ги успокоява. Когато започна да им прилошава, тя притичваше ту за гърнето, ту за легена, за да ги поднесе при нужда. Изненада се, че тя самата не се поддаде, тъй като вонята в каютата бе отвратителна и движенията на кораба определено подтикваха към гадене.

Жените спяха изтощени от изпитанието. Бес, доволна и горяща от нетърпение да се измъкне, се отправи към каютата си да си легне. Но когато най-после се прибра, разбра, че няма нито да заспи, нито да си почине, докато не разбере дали всички, които бяха на главната палуба, са оцелели.

Тогава чу бумтящия глас на Сет и веселите викове в отговор и разбра, че те нямаше да празнуват края на бурята, ако някой бе изчезнал или... умрял. Легна си с уморена усмивка. Сет бе жив и здрав, мъжът, когото обичаше, ги бе превел всички до един през бурята.

Сан Франциско

— Би ли спрял да обикаляш като животно в клетка? — каза Кейт Джонсън на мъжа си по-скоро с нежен, отколкото със сърдит тон.

Тя се тревожеше за него. Напоследък той бе твърде зает и притеснен. И въпреки че се досещаше за причината, тя не знаеше как да го успокои.

Джоуел отиде до прозореца на гостната и се втренчи навън в нощта. Шест месеца бяха минали, откакто бе получил писмото на Сет. Шест месеца, откакто му бе съобщил, че се е съгласил да приеме задачата да донесе на Джонсън Бланшард някаква малка лакирана кутия от махагоново дърво, която бе съхранявана в сейфа на Смит & Смит, адвокати.

Кутията принадлежеше на Едуард Меткалф и Джоуел бе получил указания да я отвори и да използва това, което бе вътре, за да поправи единственото голямо зло, което бе извършил търговецът, нещо, за което до смъртта си се бе разкайвал. Едуард му бе дал ключа години преди да умре. Джоуел почти бе забравил, когато го намери сред вещите на мъртвата си сестра. Той бе дал на Рут ключа, за да го пази. Сега и Рут, и Едуард бяха мъртви и Джоуел трябваше да изпълни повелята на Едуард. Тази перспектива бавно го унищожаваше.

— Колко време? — каза той със сломен глас. — Колко време още ще мине, докато най-после пристигнат?

— Зная, че говориш за двамата, но откъде знаеш, че и двамата ще дойдат? — попита Кейт.

Тя отиде при него до прозореца, прегърна го през кръста и се сгуши в него.

— Сет ще дойде — каза той, — защото в известен смисъл съм го извикал. Ангажирал съм го да донесе нещо, което принадлежеше на Едуард. Една махагонова кутия, съдържаща проклетие или възмездие, в зависимост кой си и как гледаш на това.

Кейт се отдръпна и се намръщи.

— Не разбирам.

И Джоуел ѝ разказа за писмото на Едуард, в което описваше кутията, и как адвокатите на Едуард са се свързали с него след смъртта му. Самият Едуард му бе дал ключа за кутията преди години, но Джоуел не беше разбрал значението му, преди да му напише писмото няколко месеца преди смъртта си. Едуард бе обяснил на Джоуел, че иска приятелят му да използва информацията от писмото, за да обясни някои неща на Бес.

— Имаш предвид, че в тази кутия има нещо, което ще помогне на Бес да разбере защо Едуард е взел бебето? — попита жена му.

Джоуел кимна. Той се надяваше само, че научавайки истината, тя ще прости на чичо си Джоусън собственото му мълчание по този въпрос през всичките години. Ами Сет? Щеше ли да се отвори от мъжа, от когото някога се бе възхищавал? Джоуел затвори очи от болка.

— Тя ще ти прости — каза Кейт. — И двамата ще ти простят. Ти се грижиш добре за детето им.

— Детето, което скрих от тях.

Кейт показва незначителността на това, като го целуна по бузата.

— В твоята душа няма и капка подлост — каза тя с тон на изкусителка, а ръцете ѝ започнаха да галят гърдите му.

Но Джоуел се замисли дали това е вярно. Той си припомни дните, когато бе принуден да размахва камшик срещу хората си, удовлетворението, което получаваше, когато поради побоя, който им нанасяше, те му се подчиняваха безпрекословно. Някога мислеше, че тази дисциплина е необходима, тъй като без нея щеше да изпусне контрола над кораба. Ами ако грешеше? Ами ако бе твърде суров, изкусен от властолюбив?

Матю? Подсъзнателно ли бе задържал детето при себе си? Може би не поради дълга да запази неприкосновена тайната на приятеля, а защото искаше момчето да остане при него. Кейт разбра, че въпреки смелите си ласки тя бе загубила вниманието на Джоуел.

— Съдейки по лицето ти, мога да кажа, че не ми харесва накъде бият мислите ти.

Той премигна и силно се изчерви.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да ти кажа, мили, че ти си добър човек и имаш съвест. Вината в този случай е на Едуард Меткалф, а не твоя.

Той я целуна силно.

— Благодаря ти!

— Моля?

— Казах... — той спря и очите му светнаха, след това я взе в прегръдките си и продължи да ѝ изказва благодарност.

След няколко променливи ту ясни, ту бурни дни „Господарката на Моретата“ заобиколи нос Хорн. Платната му висяха, окъсани на места, такелажът бе протъркан и се нуждаеше от сериозни поправки. Но, общо взето, корабът бе излязъл от бурята в добро състояние.

Бе се справил чудесно, като се имаше предвид, че е с намален брой платна. И в по-голямата си част мъжете бяха в добро настроение, сгрявани от безброй чаши чай, а и някоя друга чашка грог.

Свикнали вече с променливостта и обратите на времето край нос Хорн, хората се върнаха към задълженията си и всеки поред даваше вахта на корабния рул, така че „Господарката на Моретата“ продължаваше своя път покрай носа.

Напоследък готвачът бе надминал себе си с най-добрите ястия, приготвяни някога в корабен камбуз. Бес много бе харесала яденето, приготвено от стрити сухари, малки парченца говеждо и картофи, което бе много хранително. Съставките се варяха добре и после се подправяха с необикновено количество черен пипер. Чаят, яденето и грогът държаха мъжете в добро настроение, въпреки че дрехите им непрекъснато бяха подгизнали. А когато небето бе облачно и денят — сив, те често зъзнеха от студените ветрове край нос Хорн.

За първи път Бес усети, че най-после са приключили пътуването край острова, когато, застанала на палубата, тя се залюбува на картината около нея. През последните няколко дни тя се качваше за глътка свеж въздух винаги когато времето бе подходящо, а това рядко продължаваше повече от час, два.

Небето през този ден изглеждаше особено красиво, по-синьо от всякога. Слънцето бе по-ярко и грееше по-силно, като че ли честваше самия живот. Но Бес разбра по платната, че са заобиколили нос Хорн и че са поели курс на север. „Господарката на Моретата“ отново бе

вдигнала всички платна и представляваше великолепно гледка с издутите си от вятъра платна и с корпуса си, който бързо пореше сините вълни.

— Справихме се! — каза нечий мъжки глас.

Тя се усмихна на Джеймз Кели, който се приближи към нея.

— Слава Богу! — каза тя. — На север ли плаваме?

Той кимна.

— Към Хуан Фернандес, един остров край брега на Чили. Ще спрем там за ремонт.

Бес се намръщи.

— Лошо ли е ударен корабът?

— Няма да ни трябва повече от един ден, за да го стегнем.

Към тях се приближи Пол Халоран, по-младият от двамата оцелели корабокрушенци от „Лейди Грей“.

— Правилно ли чух, че става дума за земя?

Когато старши помощникът повтори това, Халоран каза:

— Слава на добрия Господ! Жадувам да зърна суша. Имате ли някаква представа от колко време не съм виждал земя!

— Не мога да си представя — забеляза Джеймз със сарказъм, който остана неразбран.

— От седмици! — каза русокосият младеж разпалено. — От четири, а може би и от пет седмици!

Бес и старши помощникът размениха по една усмивка, защото много добре знаеха какво значи да си на море толкова време, а и повече от това.

Джеймз Кели я докосна с ръка:

— Съпругът ви гледа в наша посока и съм повече от сигурен, че не се нуждае от мен.

Сърцето на Бес се разтуптя силно, когато погледна натам, където сочеше Джеймз. Сет бе застанал на юта. Докато я наблюдаваше, лицето му бе придобило мрачно изражение. Той бе ядосан и въздухът между тях бе изпълнен с напрежение.

— Може би трябва да видя какво иска — предположи тя.

Пол Халоран я хвана за ръката:

— Не ме изоставяйте. Ако капитанът има нужда от вас, нека да дойде тук!

Бес внимателно освободи ръката си.

— Ако аз искам да отида при него, това си е моя работа, нали?

Бес ядосано тръгна към стълбата, която водеше към юта. Тя замръзна, когато видя, че Ребека Монтегю изведнъж се появи до него. Трябва да бе стояла до перилата на кърмата. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, като забеляза, че Сет се обръща към Ребека и лицето му засия в мила усмивка.

Изпълнена с гняв и ревност, Бес смени посоката и се запъти към стълбата за каютната палуба. Ако Сет иска да се прави на глупак, чудесно! Но това нямаше да стане в нейно присъствие. Нямаше да му разреши да я уязви и унижи.

Когато стигна до тяхната каюта, сълзите, които я заслепяваха по целия път, бликнаха свободно. Денят за нея вече не изглеждаше така чудесен.

— Капитан Гарет!

Сет с нежелание откъсна поглед от двамата мъже и жена си. До него стоеше Ребека Монтегю. Трябваше да се усмихне на изпълненото ѝ с възхищение лице. Тя изглеждаше в чудесно здраве и кипеше от жизненост. С бледата, изпаднала в безсъзнание млада жена, която бяха качили на борда, бе станала голяма промяна.

— Как сте, мис Монтегю?

— Благодаря ви, капитане, чудесно. Особено след като разбрах, че сме заобиколили нос Хорн!

— Да. Приятно е да знаеш, че си се борил със стихии и си излязъл победител.

Тя кимна. Зелените ѝ очи искряха. Нейната млада красота бе привлякла вниманието на голяма част от екипажа.

Сет отново погледна към Бес и сви вежди, като установи, че е изчезнала. Огледа палубата, но тя не се виждаше наоколо. Питаше се дали е слязла долу. Проклятие! Беше се ядосал, като я видя с Пол Халоран. По дяволите! Ядосваше се всеки път, когато я видеше с Джеймз Кели, а на него му имаше доверие, тъй като този мъж не му беше само старши помощник, но и приятел.

— Как изглежда Сан Франциско? — попита Ребека, като отново се опита да привлече вниманието му.

Той премигна и смени посоката на мислите си.

— Сан Франциско? Ами, бил съм там само веднъж, и то преди повече от година. Беше преди да открият златото и преди да се стекат хората от Запад. Сигурен съм, че сега градът се е променил много.

— Разбирам — каза тя, очевидно разочарована от отговора му.

„Какво ли привлича тези две жени на Запад!“ — питаше се Сет. Сигурно не беше поради липсата на шансове на Изток. Ребека бе привлекателна госпожица и едва ли идваше тук поради липса на ухажори.

— Злато! — каза тя замечтано. — Дали има много, как мислите?

Той се усмихна весело.

— Не бих казал. А вие?

Лицето ѝ помръкна.

— Предполагам, че няма — тя замълча. — Надявам се, че ще живея там сама. Леля Клара е мила, но... — Тя се затвори в себе си, явно съжаляваше за това, което бе казала.

— Сигурен съм, че ще се оправите — ободри я Сет с известна резервираност.

Тя засия:

— Да! Да, сигурно!

Образът на Бес продължи да преследва Сет и той осъзна, че изпитва необходимост да поговори с нея. Времето напредваше. Скоро щяха да бъдат в Калифорния и Бес щеше да поиска да се анулира брака, освен ако не успееше да промени решението си.

Той се извини на Ребека и тръгна към каютата си. „Тяхната каюта“ — помисли си той. Фактът, че тя бе и на Бес, му доставяше радост. За нещастие на два пъти го спряха да даде указания по някакъв въпрос, и измина повече от половин час, докато най-после отвори вратата.

Намери Бес заспала. Красивата ѝ руса коса още бе прибрана, прекрасното ѝ тяло беше облечено в синя нощница. Лежеше по гръб със затворени очи. Златистите ѝ мигли очертаваха тъмни кръгове по бузите ѝ. Устните ѝ бяха пухкави, леко разтворени, тъй като леко дишаше през устата си. Той усети тихите ѝ вдишвания и издишвания.

Бес бе свалила ниските обувки, и босите ѝ крака, бели и малки, бяха много женствени. Сет затвори вратата и я заключи. След това се обърна към койката и се приближи.

Изгаряше от желание да докосне малките ѝ стъпала... краката ѝ... плоския ѝ корем и големите гърди. Но магията на сладката ѝ уста накрая надделя. Сет стоеше до горната част на койката и се взираше в нея, като попиваше жадно с очи красотата ѝ, а после я целуна.

ГЛАВА 18

Бес мислеше, че сънува прекрасен сън. Сет я целуваше, устните му бяха топли и изпълнени с желание, силните му ръце гальовно докосваха плътта ѝ.

— Сет! — простена тя, когато той освободи устните ѝ.

— Да, Лизбет, аз съм.

Тя бързо отвори очи.

— Сън ли е това?

Той стоеше пред нея облечен в бяла ленена риза с дълги ръкави. Черните му, плътно прилепнали към мускулестите му крака бричове се виждаха до коленете. Бяха напъхани в лъснати черни ботуши.

Сет отвърна задавено:

— Не, любима, истина е. Ние най-после сме сами.

— Беше ядосан.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, като си спомни навъсеното му лице. Красивите му черти се размазаха пред замъгления ѝ поглед. Косата му бе разпиляна и объркана от вятъра, който все още вилнееше на горната палуба. Той се наведе над койката. Ухаеше на сапун и на море.

— Ревнувах.

— Ревнуваше ли?

— Да. От Пол Халоран, от Джеймз Кели, от всеки мъж, който е обект на твоята усмивка.

Бес се изненада от признанието му.

— Искаш да кажеш, че...

— Че те желая — прекъсна я той. — Че изгарям от желание по теб.

Той коленичи до койката. Лицето му бе съвсем близо до нейното.

— Искам да те докосна, Лизбет, да целуна сладките ти устни, да галя гърдите ти, докато малките ти зърна набъбнат като млади, твърди пъпки — той спря, за да си поеме дълбоко въздух. Очевидно мисълта

му го бе възбудила. — И после искам да поема тези пъпки с устните си и да пия от тях с наслада.

— Сет.

Тя протегна ръка да погали лицето му.

— Искам да чуя как викаш името ми — продължи той с пресипнал глас, — как ме молиш за още, как ме умоляваш да те обладая.

Думите на Сет запалиха искрата на желанието у нея, разтърсиха тялото ѝ и тя усети как я заля топла вълна, как гърдите ѝ напират под тънката материя на нощницата, как утробата ѝ се изпълва с топла влага.

— Искам да започнем отначало, любима. Да си представим, че никога не сме се разделяли, че никога не съм напускал Уилмингтън. Да забравим всички болки и години, които ни разделят.

Можеше ли да направи това? Бес знаеше, че го иска, че го желае с такава страст, каквато досега не бе изпитвала. Но беше ли достатъчно? Можеше ли да му прости дотолкова, че да даде още един шанс на любовта им?

Представи си как се допира до нея със стройното си голо тяло и това я накара да изтръпне, пронизана от хилядите остри иглички на желанието. Да, тя го желаше. Щеше да забрави болките на самотното минало, щеше да даде още един шанс на любовта.

— Докосни ме, Сет — настоя тя. — Люби ме. Тук. Сега.

Сет изстена и я целуна по устните, като я приканваше да отвори устни за него. След това вмъкна езика си. Обичаше медения ѝ вкус и ѝ го каза толкова пъти с думи и целувки, като спираше за миг, само за да си поеме въздух, и отново свеждаше глава към нея.

Бес притисна главата му. Пръстите ѝ се заровиха в тъмната му коса. Отвърщаше на целувките му с устни и с език. Сет се отдръпна задъхан назад. После стана и започна да се съблича.

Действията му бяха съзнателно забавени и възбуждащи, за да изострят чувствата ѝ, удължавайки очакването на това, което предстоеше.

Тя огледа мускулестите му ръце и се наслади на силата, която излъчваше плътта му. Премести поглед върху широките му гърди, върху малките тъмни зърна, скрити сред мекия мъх, после тръгна с очи надолу по черната пътека, която образуваше триъгълник и се

промъкваше под колана на панталона му. Той се наведе и пръстите му започнаха да разкопчават малките копчета на нощницата ѝ.

Бес затаи дъх, докато разкопчаваше първите две.

Опита се да му помогне, но той не ѝ разреши, като нежно хвана ръцете ѝ и ги постави от двете страни на тялото ѝ.

— Позволи ми — каза той дрезгаво — аз да го направя. Толкова дълго чакам този миг.

Тя кимна. Очите ѝ излъчваха желание. Гърдите ѝ започнаха да горят и набъбват от очакването. Сърцето ѝ лудо биеше.

До съзнанието ѝ достигна звук, който идваше откъм палубата. Нещо тракаше, като че ли мъкнеха нещо тежко по горната палуба. Бес усети, че я бодва тревога.

— Ами ако някой дойде? — попита тя.

Не би желала още веднъж да ги прекъснат, защото ако това отново се случеше, тя знаеше, че няма да поиска никога повече да го направят.

— Няма да ни притесняват, заклевам се — каза Сет. — Бях горе часове наред. Хората са получили нареждане да не ме безпокоят, освен ако не става дума за нещо крайно наложително.

Тя си пое дълбоко дъх. Сет бе разкопчал няколко копчета на корсета ѝ и сега развързваше панделката на ризата ѝ.

Той промъкна ръката си под бельото ѝ, обгърна лявата ѝ гърда, измъкна я, за да може да ѝ се люби и да я обсипе с целувки.

— Толкова сладка — прошепна той и погали розовото зърно. — Толкова прекрасна.

Пое зърното ѝ с устни и затвори очи, наслаждавайки му се. Дълбоко в гърлото му се надигна глух стон, изразяващ удоволствието му. Бес усети как мускулите на корема ѝ се изпъват, как утробата ѝ се сви от желание и тя повдигна бедра, водена от инстинктивен стремеж да му позволи да проникне по-дълбоко в нея.

— Боже мой — каза той с пресипнал глас. — Забравил съм колко си красива. — След това обгърна с ръка другата ѝ гърда. — Знаеш ли колко често съм си спомнял тези гърди, вкуса им, тяхната твърдост. — Тя поклати глава, разтърсена от силата на думите му. — Мечтал съм да ги целувам, Бес. Да заровя лице в тях и да ги любя с устни — той се засмя, но смехът му прозвуча фалшиво. — Дори съм си представял едно бебе на гърдите ти. Моето бебе.

Бес нададе сподавен вик и се обърна. Той улови брадичката ѝ, за да я накара да го погледне в очите.

— Защо? — попита той. — Защо го направи?

Защо бе отхвърлила любовта му, след като бе обещала да го чака.

— Не зная — проплака тя. — Вината не беше моя. Наистина.

„О, Боже, той знае за детето. Знае, че то умря заради мен. Но откъде? Кой му е казал?“

Съкрушена от това, че я бе изоставил, тя не се погрижи за себе си достатъчно добре. Затова когато бебето се роди мъртво, обвини единствено себе си. Може би щеше да е живо, ако се бе хранила по-добре и бе спала повече, ако бе искала да живее.

Ако Сет се бе върнал при нея, както ѝ бе казал, нямаше да има причина да бъде нещастна. Щеше да се погрижи добре за себе си, въпреки че, като имаше предвид как се чувстваше, тя намираще дори и тези грижи са излишни.

Но сигурно е сбъркала, защото бебето умря. Вината бе нейна. И негова.

Ти също имаш вина. Не само аз.

Той придоби нещастен вид. Стисна брадичката ѝ толкова силно, че тя присви очи от болка. Веднага я пусна.

— Извинявай — прошепна той измъчено и думите му прозвучаха искрено. — Но не предполагаш ли, че не съм мислил за това, че не съм се разкайвал за решението си. — Сет затвори очи и потръпна. — Но, Божичко, как мога да променя миналото!

Той отвори очи и я прикова с погледа си.

— Не мога. Мога да въздействам само върху бъдещето.

— Моля те! — каза тя и го хвана за ръката.

Не искаше да говорят повече за това. Искаше да го обича, да се любят, да му се отдаде.

— Да, можем да продължим оттук. Но трябва да ти обясня защо заминах. Защо трябваше да го направя.

— Това бе въпрос на чест. Разбирам те.

— Не, имаше и друго — призна той. — Джоуел ми беше платил предварително за курса, сестра ми беше болна и имахме дългове.

— Защо не ми каза?

— Да си призная, че съм моряк без пукната пара в джоба си, който не може да предложи нищо на дама като теб? — Той поклати

глава. — Не, не бих могъл да го направя. — Той повдигна ръката ѝ, огледа гладката кожа на китката ѝ и я обърна, за да види дланта ѝ. — Такива нежни пръсти, толкова много страст и сила! — Взе ръката ѝ и я притисна към тялото си към онова място, което най-добре изразяваше силата на желанието му. — Почувствай силата, Лизбет. Почувствай как единствена ти от всички жени на света можеш да я събудиш у мен.

Вярно ли беше? Тя отвори широко очи в страхопочитание, когато го докосна, и видя реакцията върху лицето му. Дали е искал да се върне и не го е направил, защото е мислел, че е неподходящ?

Твърдата, пулсираща топлина на мъжката му сила напираше и опъваше панталона му до краен предел. Той пусна ръката ѝ, но тя не я отмести. Тя бе обгърнала с ръка твърдата топлина на пениса му, като че ли искаше да проучи с пръстите си дължината му, опипвайки го от върха до основата.

Сет изстена от удоволствие, докато го галеше. Тя седна. Гореше от нетърпение да усети до себе си голото му тяло, освободено от оковите на дрехите.

— Събуй си панталоните — каза тя шепнешком.

— Ти — каза той задъхано. — Ти го направи.

Бес смъкна краката си отстрани на койката и започна да разкопчава бричовите му. Пое с ръце пениса му, погледна към Сет, за да прецени реакцията му, и продължи да го гали, усещайки пулсиращото желание на тялото му. Сините му очи я изгаряха.

— Сега е мой ред да те съблека — каза той с дълбок глас.

Корсетът ѝ вече бе разпуснат, ризата ѝ — почти разкопчана. Сет ѝ помогна да се изправи и след това свали синята нощница от раменете ѝ. Смъкна дрехата по тялото ѝ, като спираше, за да я милва и да ѝ се наслаждава, докато я събличаше. Погали гърба и корема ѝ, после бедрата. Премина с милувка по цялото ѝ тяло.

Нощницата се надипли около краката ѝ и той ѝ помогна да се измъкне от нея. След това свали и фустите. Когато остана само бельото, коленичи пред нея и погали краката и бедрата ѝ, после се наведе напред и положи глава в скута ѝ. Погледна я, после бавно докосна с устни покритото с фината тъкан на бельото ѝ място, където допреди миг бе лежала главата му.

— О, Сет — изстена тя и хвана с ръце главата му, — моля те, не спирай...

Той се отдръпна и я погледна с усмивка. Обгърна с ръце гърдите ѝ и започна нежно да си играе с тях, докато тя не помисли, че ще умре от дивото желание, което неговите пръсти ѝ доставяха.

После Сет се изправи. Приличаше на древногръцки бог. Цялото му тяло излъчваше желание. Той свали бельото ѝ нежно и внимателно, изпълнен с благоговение към онова, което бе скрито под него.

Двамата стояха голи един срещу друг, изпаднали във властта на страстта. Сет я целуна леко, после по-силно и настойчиво, търсейки взаимност, отнесе я на койката и легна плътно притиснат до нея.

— Ще те любя така, както никога досега не си била любена — каза той и тя усети прилив на силна възбуда.

Започна да я целува, първо по челото, после целувките му го отведоха до притворените клепачи, бузите, носа и устните ѝ, където поспря, за да им отдаде нужното любовно внимание, преди да продължи към брадичката.

Сет докосна врата ѝ, после дългата красива шия, пулсиращата ѝ вдлъбнатина в основата. Бес въздъхна, когато той прокара език по раменете ѝ и притисна устни първо към едната, после към другата. После устата му премина към основата на гърдите ѝ. Устните му поеа едното зърно, а после и другото. Той се наслаждаваше на страстните ѝ викове на забрава и удоволствие. Желанието го накара да продължи към корема, бедрата и да премина покрай най-интимната част на тялото ѝ.

Бес изскимтя от разочарование, когато той пропусна тази най-чувствена част от тялото ѝ, но Сет вече с любов целуваше твърдите ѝ бедра и добре оформените ѝ прасци. Тя си пое въздух и се протегна към него, хвана косите му и привлече главата му към себе си, жадуваща да го усети.

— Моля те, Сет...

— Да, искам те — прошепна той и погали корема ѝ, преди да разтвори краката ѝ.

Тя тръпнеше, притаила дъх в очакване, но той не го направи. Вместо това обсипа цялото ѝ тяло с милувки. Бес лежеше, разтвори бедрата, за да погали онази част от тялото ѝ, която го желаше най-силно, но ръцете му спираха другаде, без да се допират до пулсиращия център на либидото ѝ.

— Сет!

— Добре, любима — каза той с променен глас.

Тогава тя усети как пръстите му навлизат в тялото ѝ и почувства нежната им ласка по набъбналата си от желание плът.

— Да, Лизбет, това е — каза той, като се задавяше от желание. — Искам да разцъфтиш за мен. Ти си моето цвете. Покажи ми колко силно ме искаш.

През мъглата на страстта тя видя, че лицето му е напрегнато, че отчаяно се опитва да се владее. Искаше страстта му да избухне, да види необузданата сила на желанието му.

— Сет — подкани го тя, — моля те, влез в мен.

Пръстите му замряха и той затвори очи, за да се успокои.

— Не още, любов моя. Искам да ти бъде хубаво. Толкова хубаво, че никога да не го забравиш.

Той вкара пръста си в овлажненото ѝ, набъбнало от силна възбуда влагалище. Милувката му я накара да се изплаши, че силата на усещанията ѝ ще надмине допустимия предел.

— Сет, не! — простена тя.

— Да, Лизбет, да! — каза той.

Тя извика и после замря, тялото ѝ се извиваше и изпращаше импулси, които разтърсваха мозъка ѝ. Извисяваше се високо сред облака на страстта и летеше, летеше... тръпнеща от силните усещания. После започна бавно да се спуска надолу, надолу... Сет отново започна да я гали и Бес се задъха от силата на завръщащото се желание. Току-що затихнало, то се надигаше с още по-изгаряща сила.

— Ти си създадена за мен, Лизбет — каза той и се наведе, за да целуне бедрото ѝ. — Виждаш ли колко силно ме обичаш? — Продължаваше да я гали с нежните си пръсти. — Обичаш ме наистина, нали?

— Да — въздъхна тя. — Да, обичам те. Винаги съм те обичала.

— Добре — простена той и се надигна, за да се отпусне върху омекналото ѝ тяло. Надигна се пак, за да проникне в нея, а тя нетърпеливо хвана втвърдения му пенис, за да го направлява.

Да, любими — каза тя, като го гледаше.

Почувствай ме. Запомни ме. Запомни как мога да те накарам да се чувстваш.

Тя се притисна към него и пое дълбоко в себе си пениса му. Той простена и изгуби контрол.

— Да, Сет — каза тя. — Почувствай ме. Запомни ме. Запомни как мога да те накарам да се чувстваш.

Хвана с ръце хълбоците му, разтвори бедра и стегна мускулите на корема си. После тя също загуби контрол.

Целуваха се, а телата им се извиваха плавно. Извикаха едновременно, притискайки се един към друг в този последен стремеж към освобождаване. Светът експлодира и се превърна в милиони звезди, а екстазът от сливането завладя душите и телата им. Носеха се в някакви сладостни небесни сфери.

Лежаха със сплетени крака, докато дишането им започна да се успокоява и пулсът им се нормализира. След това заспаха, задоволени и уморени.

След няколко часа Бес се събуди от някаква странна тежест върху тялото си. Споменът нахлу в съзнанието ѝ. Отмести се и отвори очи, за да разгледа лицето на Сет, който още спеше.

В съня си той приличаше на малко момче. Беше много привлекателен. Суровите черти на лицето му бяха отпуснати и устните му, често свити в права линия, сега бяха отпуснати в лека усмивка, устата му бе леко разтворена, като че ли молеше за целувка.

Привлечена от гледката, Бес се наведе, за да го целуне, но после спря. Изплаши се от това, което правеше... което бе направила.

„Боже мой — помисли си тя, — нима не научих достатъчно първия път?“ Задъха се от ужас, когато осъзна последиците от това, което бяха сторили. Сега вече бракът им бе законно консумиран. Ако Сет поискаше, тя завинаги щеше да остане обвързана с него.

Питах се как можа до такава степен да оглупее. Сет бе мъж, за когото морската шир бе единствената любима. Защо му трябваше жена. Освен... Освен ако бе разбрал, че тя притежава Е. Меткалф Къмпани. Научил е по някакъв начин и сега искаше той да я ръководи.

„Глупости! — помисли си тя и се възхити от голото му тяло. — Откъде би могъл да научи? Кой би могъл да му каже?“

Не и Рийвз. Рийвз не разговаряше с нея. Държанието му към Сет бе още по-лошо, защото изпитваше недоверие към него. Той беше неин приятел и се тревожеше за нея.

Но сега, когато облакът на страстта се бе разпръснал, всички съмнения и страхове, които витаеха у нея, се върнаха и започнаха да я измъчват.

„Как можа да забравиш болката, която ти причини! — питаше се тя. — Обясни ти за сестра си. Но не можеше ли да ти изпрати вест?“

Девет месеца бяха много време. Той би могъл все пак поне да я посети веднъж. Погледът ѝ се плъзна надолу, където одеялото покриваше мъжествените му бедра. Коремът му бе открит — плосък, покрит с лек мъх. Ръцете му бяха силни и мускулести.

Очите ѝ се върнаха към лицето му. Погледът ѝ се задържа върху устните му. Тя си спомни всички прекрасни усещания, които я бе накарал да изпита с устните и тялото си, всички прекрасни неща, които ѝ бе казал, докато се любеха.

Може би напразно се тревожеше. Може би я обичаше и искаше само да са заедно.

„Но как би разбрала дали можеш да му се довериш?“

Клепачите му се повдигнаха и ясните му сини очи засияха, като забеляза, че тя го гледа. Устните му се извиха в сърдечна усмивка.

— Ти си будна — каза той.

Сърцето ѝ започна да бие по-силно. Тя кимна със сериозно изражение.

— Какво има? — попита той и върху челото му се появи дълбока бръчка.

Тя сви рамене и отклони поглед. Сет се повдигна на лакът и протегна ръка към брадичката ѝ.

— Погледни ме, Бес — тя се подчини. Очите ѝ сигурно бяха издали мислите ѝ, защото лицето му стана още по-мрачно. — Съжаляваш ли за това, което направи?

Тя поклати глава.

— Не, не! Аз...

— Лъжеш!

Той я пусна рязко и седна. Спусна крака от койката. Бес почувства, че губи близостта му.

— Сет.

Тя докосна ръката му, но той се отдръпна, като че ли никога не беше я любил така нежно. Болката в душата ѝ бе непоносима.

— Недей — помоли го тя. — Не се отдръпвай. Можеш ли да ме обвиниш, ако изпитвам съмнения? Страхувам се...

— А аз не се ли страхувам?

Тя рязко си пое въздух.

— Страхуваш ли се?

— Не е ли нужно? Нямам ли сериозна причина?

Бес свъси вежди. Не разбираше.

Той стана. Изглеждаше неспокоен.

— Още мислиш само за себе си, а, Бес?

Тя се изправи възмутена.

— За какво говориш?

Сет се протегна и взе панталона си. Бес преглътна при вида на здравите му хълбоци, които се очертаха, когато се наведе, за да пхне единия си крак в него.

— Имам предвид това, че преди пет години аз не бях достатъчно добър за теб, нали? Не можа да почакаш пет месеца?

— Пет месеца? — възмути се тя. — Чаках девет! Девет дълги месеца. Мислех, че ще умра от самота.

Той застина.

— Опитайте пак, мис Меткалф! — Сет направи гримаса. — Или би трябвало да кажа мисис Гарет?

— Сет, не те разбирам в какво точно ме обвиняваш?

Той не я погледна. Облече ризата си и с резки движения се закопча.

— Чаках те. Не зная защо си мислиш, че не съм, но аз те чаках. Обичах те. Винаги съм те обичала, за Бога! — Тя се обърна. Почти бе повярвала, че нещата са се променили, че може да му се довери, че е станала някаква грешка. Ужасна грешка.

Облече се, без да го погледне. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Едва потискаше риданията си, които напираха в гърлото ѝ.

Изведнъж Сет я сграбчи и я притисна в прегръдката си.

— Господи, Бес, това, което се случи с нас, това, което направихме, беше прекрасно! Но са изминали цели пет години. И тук нещо не е наред.

Тя го погледна и кимна. Продължи да го гледа през замъглените си очи.

Той изстена силно и я целуна, като спря дъха ѝ. Притисна я толкова силно, сякаш искаше да я прекърши, после я погледна:

— По дяволите миналото! — изръмжа той. — Искам те. Искам те сега.

И те продължиха припряно да се събличат, смъкваха дрехите си един на друг и отчаяно се целуваха. Някой почука на вратата.

— Капитане! Капитан Гарет! Земя, капитан Гарет. Забелязахме земя!

Сет изруга, като отдели устни от устните на Бес.

— Съжалявам, любов моя — каза той. — Опасявам се, че пресрочихме времето.

Очите на Бес проблеснаха и тя сведе глава.

— Върви. Аз ще се оправя.

Той се намръщи, като видя, че един от илиците на ризата му е разкъсан.

Бес отиде до раклата и извади друга риза. Подаде му я мълчаливо.

— Благодаря — усмихна се той, — съпруго!

Последната дума прозвуча с голяма нежност. Бес остана силно развълнувана от това нежно обръщение.

— Ще поговорим по-късно — каза тя.

Имаше много въпроси, на които трябваше да си отговорят, съмнения, които трябваше да разсеят.

Той кимна и лицето му придоби сериозен вид. Целуна я бързо и излезе.

ГЛАВА 19

Джон Рийвз се беше изкатерил високо на въжетата и помагаше на екипажа. Откакто Бес се беше омъжила за Сет Гарет, той изпитваше непоносима болка. Чувстваше се излъган, а това бе смешно, защото между него и Бес никога не бе съществувала такава връзка. Но фактът си оставаше факт — той бе наранен от решението ѝ, тъй като я обичаше, беше я обичал дълги години и тайно се бе надявал, че един ден тя ще стане негова жена.

Почти не беше разговарял с нея, откакто бяха отплавали от Пернамбуко. Бес бе засегната от неговото привидно безсърдечно поведение. Той осъзнаваше това, но не можеше да се държи по друг начин. За него бе твърде болезнено да е близо до нея и да знае, че тя е жена на друг, че споделя нечие чуждо легло. Затова я избягваше, разговаряше с нея само при необходимост и отвърщаше очи веднага щом погледите им се срещнеха.

Беше казала, че женитбата е временна и че като пристигнат в Калифорния, ще я анулира. Но Джон бе наблюдавал Бес, без тя да забележи това. Бе видял пламъка в очите ѝ, когато съпругът ѝ е наблизил. Така и би трябвало да бъде. Какво ли друго можеха да правят двамата, когато стюардът трябваше да почука три пъти, преди да му отворят.

Джон се страхуваше от тяхното пристигане в Сан Франциско. Беше сигурен, че там всичко ще се промени, че Бес ще си остане негова жена и той, Джон Рийвз, няма да ѝ бъде нужен повече. Нито като служител, нито като приятел.

Чу гласа на капитана долу и видя как с широки крачки той се приближи до юта. Гарет погледна през бинокъла и после каза нещо на старши помощника, който стоеше зад него. Един млад юнга бе застанал на руля. Пийт Роуз и още един моряк също се бяха изкачили като него на другата мачта и проверяваха въжетата. Останалите моряци, които бяха на вахта, работеха по главната палуба.

„Съзнава ли Бес какво прави?“ — питаше се с тревога Джон. Отчуждението между тях все повече и повече го смущаваше, но не можеше да измисли сигурен начин, по който да го превъзмогне, да заличи пукнатината, която самият той бе предизвикал.

Бес може би бе имала нужда от него през последните няколко седмици, но той се беше опивал от обзелото го чувство на самосъжаление. Беше се държал ужасно. Когато видя, че Бес се качва на горната палуба, осъзна, че е нужно да ѝ се извини. След като не можеше да ѝ бъде любовник, щеше поне да ѝ бъде приятел. Ако не беше твърде късно.

Остана горе още миг, за да я разгледа. Косата ѝ бе прибрана по обичайния начин — на кок, но няколко свободни кичура бяха подхванати от вятъра и закриваха лицето ѝ.

Трябваше ли да отиде при нея сега? Да ѝ каже, че съжاليا. Тя погледна случайно нагоре и той видя как очите ѝ се разшириха, като го видя къде се е качил.

Джон ѝ кимна и започна да слиза от мачтата, като стъпваше внимателно, защото нямаше достатъчно опит, за да се чувства уверен, макар че от седмици помагаше на екипажа.

Тя го чакаше с изплашени очи и загрижено лице, застанала до главната мачта.

— Джон — извика тя, — да се убиеш ли се опитваш?

Той се взря в нея. Позволи си да се наслаждава на красивото ѝ лице цял един дълъг миг, преди да ѝ отговори.

— И да те оставя без приятел?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Той усети болката, която я прониза.

— Извинявай — каза Джон.

Сърцето на Бес болезнено се сви. Тя погледна приятеля си с премрежени от сълзи очи.

— Липсваше ми. — Той кимна със сериозно лице. — Нямах намерение да ме кориш, нали? — попита го тя. — Омъжих се за Сет. Не можеш да промениш решението ми.

Той се втренчи в очите ѝ.

— Ти го обичаш.

Бес отклони поглед.

— Разбира се, че не — излъга тя. — Вече ти казах...

— Обичаш го — повтори той. — Виждам това по лицето ти, винаги когато той е близо до теб. Забелязал съм, че и той те гледа.

— Сет ме гледа! — от тази мисъл й се зави свят.

— Да — призна Джон с неохота и погледна встрани.

Въздъхна и припряно прокара ръка по побеляващите си коси. Когато я погледна отново, по лицето му бе изписано съжаление от казаното. — Аз съм много лош приятел. — Бес мълчеше и Джон продължи: — Пренебрегвам те тогава, когато може би най-много имаш нужда от мен. Бях разстроен, засегнат — той си пое въздух и после шумно го издиша. — Съжалявам.

Бес докосна ръката му.

— Няма нищо — каза тя. — Бил си загрижен за мен, разбирам това.

— Бях влюбен в теб.

Истината изблизна, преди да успее да я спре.

— И все още съм, но сега всичко е наред. Вече мога да го преодоля.

— О, Джон...

Той поклати глава, за да я накара да замълчи.

— Докато знам, че си щастлива, ще се чувствам добре. Обичаш го. Прав бях, нали?

Тя кимна и премигна при вида на замъглените му очи.

— Не зная какво чувства той към мен.

Лицето на Джон помръкна.

— Мислиш, че те е прелъстил без любов? Отнел е девствеността ти?

Тя се изчерви.

— Никога не съм казвала, че ме е прелъстил.

— Но си спала с него!

— Ние спим в една и съща каюта — подчерта тя и усети, че лицето й се покри с червенина.

— Не говоря за това и ти го знаеш много добре!

Бес се огледа да види дали някой може да ги чуе.

— Той... ме иска. Желаете ме.

— Ти си се отдала, без да знаеш какви са неговите чувства? — попита Джон недоверчиво. — Едва познаваш човека и все пак...

Тя се ядоса.

— Познавам го от дълго. По-дълго, отколкото си мислиш — тя замълча. — И кой казва, че съм била девствена?

Джон пребледня.

— Разбирам.

Тя помисли, че е открила обвинение в погледа му.

— Сет и аз бяхме любовници веднъж. Отдавна. Мислехме да се оженим. Поне аз мислех, че е така.

— И затова предприе това плаване. Искала си да опиташ още веднъж с Гарет, защото още си го обичала.

Усмивката на Бес бе някак неестествена.

— Мразех го. Искях да го накарам да страда — тя повдигна вежди. — Не гледай толкова ужасено, Джон. Бих могла да ти кажа, че не съм безупречно невинно малко момиченце, което чичо Едуард навярно ти е описал. — „Горкият чичо Едуард. Колко разочарован трябва да е бил, когато е научил, че нося детето на Сет в утробата си.“ — Би ли желал да си подадеш оставката? — попита тя мъжа, който беше нейният най-доверен приятел. Тя му се доверяваше, но не би искала да му повери цялата истина за своето минало.

Джон Рийвз се засегна от предложението ѝ.

— Елизабет Мери Меткалф-Гарет — той прибави последното ѝ име с явно неудоволствие, — ти си същата жена, в която се влюбих. Всички правим грешки. Бог ми е свидетел, че и аз съм правил много.

— Благодаря — каза тя.

— Искаш ли да говориш за това?

Бес се замисли за миг, преди да поклати глава.

— Не, това вече е минало. Миналото си е минало. Каквото и да кажа, няма да мога да го променя, а също каквото и да направя.

А и в настоящето не бе лесно да се живее.

Сет и Бес не успяха да поговорят по-подробно за миналото, защото „Господарката на Моретата“ приближаваше до остров Хуан Фернандес, близо до чилийския бряг. Оттам щяха да се запасят с прясна вода и провизии, от които се нуждаеха за останалата част от плаването си. Ремонтът на кораба бе незначителен и го бяха направили още по време на пътуването.

Когато Бес се качи на горната палуба, Сет бе зает. Даваше заповеди на екипажа за спускане на котвата. Островът бе прекрасен. Гледката, която се откриваше пред очите ѝ, бе изпълнена с девствената

красота на зелените дървета и скалистите склонове. Топлият бриз, който галеше лицето на Бес, довяваше омайни ухания. Небето над нея бе невероятно лазурносиво.

Ребека Монтегю стоеше на кърмата, от дясната страна. Бес я видя и се ядоса. Проследи Джон Рийвз, който след разговора им се приближи до младата жена. Стъписа се, когато той обгърна с ръка Ребека, а още повече, когато Ребека високо се засмя на нещо, което той каза, сочейки с ръка към острова. Двамата говореха приятелски и Елизабет се зачуди какво си казват.

„Ребека е направила още едно завоевание“ — помисли си тя. Питаше се как може да е толкова подла.

После усети, че някой я гледа. Като вдигна очи към юта, видя, че това е Сет. Гледаше я с такава сила в погледа, че кожата ѝ настръхна.

Плътта ѝ потръпна, когато той се приближи, слизайки към стълбата към главната палуба, където тя стоеше в очакване. Той не я погледна, когато застана до нея, а се облегна на перилата и се загледа към острова.

— Хуан Фернандес — обяви той.

Небрежно я привлече и я притисна към себе си. Бес изненадана му разреши да я прегърне. Изпитваше удоволствие от усещанията, които прегръдката му събуди у нея.

Сет леко я стисна за раменете, преди да я пусне. Обърна я към себе си, за да я погледне в очите, и тя отвърна на погледа му. У нея се надигна вълна от любов, докато се взираше в сините му очи.

— Ще натоварим вода и храна, и тръгваме. Ще спрем за съвсем кратко. Според моите планове, за час. — Той продължи да я гледа втренчено. Челото му се свъси. — Какво? Няма молби за слизание на брега. Няма възражения.

Тя поклати глава. Твърде осезателно чувстваше физическите му достойнства. Искаше да го подмами пак в каютата, където отново да могат да се любят диво и страстно цяла нощ.

В очите на Сет пламна огън, като че ли бе прочел мислите ѝ.

— Бес — започна той дрезгаво, плъзна ръка към кръста ѝ, като погали бедрата и гърба ѝ през роклята, — не ме гледай така.

— Как? — каза тя почти останала без дъх. Въпросът бе напълно невинен, но в очите ѝ светеха палави искрици.

— По дяволите, жено! — изръмжа той. — Не сега! Имам твърде много да мисля... и много неща за вършене.

Лицето ѝ помръкна.

— Чудесно — каза тя и се обърна, за да си тръгне.

Той я хвана за ръката.

— Кокетка! — каза той. — Знаеш, че те искам, но ще трябва да го отложим за по-късно. Ще пратя Джеймз Кели на острова. Не е нужна аз да слизам на брега.

Тя кимна. Надеждите ѝ се устремиха по-високо, тялото ѝ пулсираше в очакване. Чуха смях и погледите им се насочиха към Рийвз и Ребека, които стояха няколко ярда по-надолу от тях. Лицето на капитана потъмня.

— Мистър Рийвз има нова приятелка, както мога да предположа — каза Сет.

Лицето му гледаше строго, когато срещна погледа ѝ.

— Да, така изглежда.

— Не те ли притеснява това?

— А трябва ли? — Това, което тревожеше Бес, не бе фактът, че Ребека бе завоювала Джон Рийвз, а това, че Сет бе очарован от това момиче. — Не, това не ме тревожи.

Сет се усмихна. Очевидно вече не се дразнеше, че вижда онези двамата заедно.

— Добре.

След това с неизказано обещание, стаено в сините му очи, той я остави да очаква приближаващата се любовна нощ.

След няколко часа „Господарката на Моретата“ отплава от Сан Фернандес. Започна последната отсечка от плаването до Калифорния. След като корабът пое правилен курс, Сет отново слезе в каютата си. Беше късно през нощта и той знаеше, че Бес си е легнала много по-рано и че е заспала. Въпреки това той гореше от нетърпение да бъде с нея, дори и само да я гледа как спи.

Да се люби с нея след толкова години беше се оказало прекрасно. Дори по-хубаво, отколкото го помнеше. Трудно му беше да сравни жената, в която се бе превърнало младото, разглежено момиче, признало любовта си към него и малко след това прекратило връзката им.

Бес го желяеше. Той разбираше това от начина, по който очите ѝ светваха винаги когато срещаша погледа му. Всъщност изражението ѝ говореше за нещо повече от желание... за любов.

Съжаляваше ли за решението си да прекрати връзката им? Той не можеше да проумее нито сегашното ѝ поведение, нито това, че бе отхвърлила любовта му преди години.

Сет можеше още съвсем ясно да си спомни думите, които му бе написала. Беше получил писмото ѝ два месеца след като замина, което означаваше, че е взела молив и хартия няколко дни след заминаването му, и му е писала.

Грешка ли беше всичко? Зловеща грешка? Тя бе обещала да го чака и любовта ѝ изглеждаше истинска. Тогава как би могла да сложи край на всичко толкова скоро. Думите, които му бе написала, изплуваха в паметта му:

„Скъпи Сет,

Ти наистина си прекрасен мъж и аз страшно много се забавлявах с теб. Двете седмици, през които беше тук, просто отлетяха като...

Но независимо от всичките ти качества, нашите светове са твърде далеч един от друг. Ти сигурно си разбрал, че не можем да мислим за продължителна връзка. Ние «ти и аз» сме различни. Ти принадлежиш на морето, докато аз... моля те прости ми!

Надявам се, че вече ще си ме забравил, когато получиш писмото ми. Защото аз трябва с целия си здрав разум да се постарая да го направя. Напоследък срещнах един мъж. Той има пари и всичките ми приятели са на мнение, че е добър улов.

Сет, прости ми! Сигурна съм, че някъде там не очаква жената, точно такава, от която се нуждаеш. Която ще те очарова толкова, колкото и твоето море. Никога няма да забравя приятните две седмици, които прекарахме заедно.

С цялата си искреност
Бес“

Сет влезе тихо в каютата. Тялото му бе напрегнато от нахлулите спомени. Чувстваше се несигурен.

Тогава я видя. Лежеше на койката, облечена в прозрачна бяла нощница, през която много ясно се виждаха формите ѝ.

Той се приближи и погледът му бавно се насочи надолу към разпуснатите ѝ руси коси, а после стигна чак до пръстите на босите ѝ крака. Спря с очи на някои места, за да се възхити от съвършената ѝ фигура. Тя изглеждаше уязвима и желана. Сет усети как у него се надига огромна вълна от любов към тази жена и изведнъж миналото изгуби всякакво значение за него. Всичко, от което се интересувахе сега, бе този миг и това място, както и силното желание да легне до нея и да ѝ докаже любовта си.

Сет събу ботушите си и внимателно ги остави на пода до стената. Свали една по една всичките си дрехи и се отпусна на койката. Протегна се до нея, преди да я прегърне с ръце. После се приближи още повече и започна нежно да гали врата ѝ, като се повдигна леко, за да обсипе лицето ѝ с целувки.

Тя се събуди, когато той докосна с устни устата ѝ. Бес отвърна без задръжки, почти отчаяно на целувката му. Сет бе възпламенен от силната ѝ страст. Като че ли се бе притиснала до него уплашена, че ще загуби любовта му. Като че ли се бе вкопчила в него.

— Сет — въздъхна тя, а очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато той вдигна глава. — Ти си тук.

Той се усмихна.

— Да, любима, тук съм.

— Люби ме.

— Да, Бес, любя те. Ще те любя... с удоволствие.

Той отново я целуна и повдигна края на нощницата ѝ, за да усети прелестната ѝ топлина. Тя простена, когато нежно започна да я гали, и Сет долови силата на желанието, което пулсираше в слабините му.

Тя беше негова и той щеше да ѝ го докаже. Започна да гали вътрешната част на бедрата ѝ, после премести ръката си и я докосна нежно по набъбналата от желание плът. Когато бе вече готова, той легна върху нея и бавно проникна в тялото ѝ.

Сет притаи дъх. Тя бе толкова топла и влажна, така прекрасно стегната, когато го пое в себе си и го обгради с плътта си. Той се пребори със силната страст, която заплашваше да го накара да изгуби

контрол над чувствата си, и се постара да ѝ достави по-голямо удоволствие, като вкарваше и изкарваше леко пениса си в ритъм с движенията на нейното тяло. После го вкара докрай в нея, докато не се увери, че тя може да го почувства целия.

Бес се отзова с дива страст. Не сваляше ръце от него. И въпреки че се опита да я спре, Сет усети как тялото му пулсира от желание, докато накрая бе принуден да се подчини на силата на страстта си към нея.

Те се отдадоха на любовната стихия. Въздишките им и леките им стенания изпълваха каютата като някаква еротична музика, която ги подтикваше да се любят безкрай.

Когато краят дойде, удоволствието бе по-силно и по-прекрасно от всичко, което бяха преживели досега. Сет проникна в нея с огромна сила и изрева от удоволствие. Бес се вкопчи в тялото му и също нададе вик.

— Обичам те — каза Сет, когато огънят се превърна в купчинка тлеещи въглени на споделената страст.

Бес му се усмихна с грейнала очи.

— И аз те обичам.

Те се любиха отново. Този път по-бавно, като че ли за да отпразнуват своето отново намерено щастие.

„Господарката на Моретата“ продължаваше своето плаване към Калифорния.

Дните, които последваха, бяха прекрасни за Бес. Тя бе омъжена за Сет. Той я обичаше. Беше като сън.

Не беше сигурна какво ще правят, когато пристигнат в Сан Франциско. Все пак бе тръгнала на това плаване с търговска цел. Той бе капитан на клипер. Обичаше морето. Мисълта, че отново ще се разделят, непрекъснато я тревожеше.

Тя реши нещо със сигурност. Щеше да продаде на Сет своите дялове от кораба. Тя го обичаше и не търсеше повече отмъщение. Иначе се опитваше да не мисли толкова много за бъдещето. Все някак щяха да го наредят. Бес се отдаде на удоволствията на настоящето, на прекрасните нощи, които прекарваха заедно, докато страстно се любеха.

Сет бе нежен любовник. А през деня, горе на палубата, той се представяше като чудесен капитан. Бес се възхищаваше и на двете му

лица. Гордееше се от начина, по който той се държеше с моряците, и от уважението, което те изпитваха към него.

На кораба тя се чувстваше като у дома си. Полетата, през които тичаше, и градината, в която работеше, ѝ липсваха, но се надяваше, че ще намери същите неща и в Калифорния.

— Мисис Гарет! — Ребека се приближи до нея на мостика.

— Здравей, Ребека — каза Бес.

Тя вече не възприемаше младата жена като заплаха. Как би могла, след като Сет толкова ясно ѝ беше показал, че я обича, нея, своята жена. И как би могла да се сърди на жена, която винаги се обръщаше към нея с новото ѝ име.

Но като видя лицето на момичето, Бес се намръщи. Изглеждаше на ръба на издръжливостта си.

— Как ги понасяте? Тези дълги дни... тези часове в морето?

— Свиква се — каза Бес с усмивка. — Научих се да изпитвам удоволствие от живота на борда на кораба.

„Любовните мигове, прекарани с капитана, определено помагат“ — помисли си тя.

Младата жена преглътна и изведнъж пребледня. Тя притисна с ръце корема си, като че ли ѝ се гадеше, и затвори очи.

— Добре ли си? — попита Бес загрижено.

Ребека отвори зелените си очи и отправи поглед към Бес. Беше готова да се разплаче.

— Очаквам дете.

— О, не! — Бес бе изпитала съмнение още в началото, когато младата жена се бе качила на кораба. Но това бе само предчувствие. Ребека повече не бе споменавала, че не ѝ е добре. Нито веднъж не се бе оплакала отново.

— Бащата? — попита внимателно Бес.

— Той е в Бостън — прехапа устни Ребека. — Женен е — тя подсмръкна, — не знаех. Обичах го и вярвах, че и той ме обича. Затова и заминах. Само че леля Клара не знае, че съм бременна.

Бес докосна ръката на момичето.

— Съжалявам.

Ребека я погледна изненадано.

— Вярвам ти — в гласа ѝ прозвуча учудване, че Бес не я осъжда.

Но Бес знаеше какво значи да бъдеш в положението на Ребека — сама, бременна и без мъж.

— Ако мога да направя нещо?

Младата жена се изчерви.

— Може би.

Тя погледна настрани и очите ѝ се спряха на една точка близо до носа на кораба.

Бес проследи погледа ѝ и видя Джон Рийвз. Знаеше, че той и Ребека бяха станали приятели.

— Страхувам се да му кажа — призна Ребека. — Той е толкова мил с мен. Нуждая се от приятелството му.

Бес се усмихна мило.

— Той е добър и верен човек — каза тя, като си спомни за това как винаги се бе отзовавал на молбите ѝ, за да ѝ помогне в нужда.

— Така ли? — попита Ребека и в гласа ѝ прозвуча съмнение, примесено с горчивина. — Ще остане ли мой приятел, когато научи истината?

— Ще остане твой приятел — каза Бес с увереността на човек, който вече е проверил приятелството, признавайки греха си.

Признанието на Ребека отприщи водопад от тъжни спомени в ума ѝ. Спомни си колко се бе уплашила, когато научи, че е бременна. И колко много се страхуваше да каже на чичо си Едуард, като си представяше как ще реагира на лекото ѝ поведение.

Стомахът я сви при спомена за физиономията на чичо ѝ, когато му каза, че очаква дете от Сет. Лицето му първо бе преbledнало, а после няколко пъти смени цвета си. Той се бе отдалечил и бе започнал нервно да крачи из стаята, като че ли не можеше да понесе мисълта да бъде близо до нея. Бес бе покрила лицето си с ръце. Знаеше, че го е посрамила. Питаше се дали ще я изхвърли на улицата като пропаднала жена.

Но тя не бе взела предвид факта колко много я обича Едуард Меткалф. Не се сърдеше на нея, така я увери чичо ѝ, като я чу да плаче. Сърдеше се на себе си. Той я бе накарал да бъде мила със Сет. Той бе виновен за създалото се положение.

Чичо ѝ Едуард бе прегърнал Бес. Беше я погалил по косата и бе обещал, че всичко ще се нареди. Той щеше да се погрижи за нея и за детето.

Отначало тя се бе надявала, че ще ѝ доведе Сет. Но надеждите ѝ бяха съвсем краткотрайни. Скоро научи, че чичо ѝ възнамерява да я изпрати при братовчедка си, преди бременността ѝ да започне да личи. За да запази репутацията ѝ, както бе обяснил той. Но Бес бе разтревожена. Тя бе сигурна, че Сет ще се върне за нея.

Чичо ѝ уреди да остане в Ню Йорк до времето, когато тайно щеше да роди детето си. По-късно, бе обещал той, тя и детето щяха да се върнат в Делауер и всички в Уилмингтън щяха да повярват на измислената от чичо ѝ история за женитба по любов и за съпруг, който е бил принуден да замине за Англия. Никой нямаше да научи за позора на Бес. Никой нямаше да разбере, че тя се е отдала лекомислено на някакъв моряк, който не се бе върнал, за да се ожени за нея. След време щяха да променят историята в случай, че съпругът не се върнеше никога.

Бес си бе помислила, че целият този план е съвсем излишен. Месеци наред тя бе чакала Сет и вярваше, че той ще се върне при нея. Но мина време и тя разбра, че няма повече да го види.

По време на последния месец от бременността си тя бе писала на чичо си всеки ден и във всяко писмо го бе питала за Сет. Дали е дошъл, или е писал. И след всеки отговор на чичо ѝ тя бе плакала с часове в стаята си. Не, Сет не се беше върнал. Не, не се бяха получили писма от него.

Защо Сет не ѝ бе писал? Чудеше се всеки път, когато оставаше сама. Бе си задавала този въпрос стотици пъти.

Поне би трябвало честно да ѝ каже, че е променил решението си.

Тя и Сет не бяха успели да разговарят за миналото, както бяха решили. Тя се страхуваше да повдигне този въпрос. Той никога не казваше нито дума. Сега бяха влюбени и женени. Но за да отдадат дължимото на миналото, трябваше да има прошка. И всеки трябваше точно да разбере какво е нужно да прости, за да може да прости.

Късно тази нощ Бес мълчаливо гледаше как Сет сядва и събува ботушите си. Искаше да каже нещо за това, което преди години се бе случило между тях, но усети, че не може да го направи. Думите ѝ засядаха в гърлото ѝ.

— Сет.

Той я погледна и се усмихна.

— Мислех, че спиш.

Тя поклати глава.

— Какво има? — попита той внезапно намръщен. Стана от стола, отиде до ръба на койката и седна. Погали косите ѝ. — Какво има, Лизбет?

Очите ѝ заблестяха от напиралите сълзи. Не искаше да издига стена между тях, но трябваше да говори.

— Трябва да поговорим.

По лицето му пробягна тревога, но след миг изчезна и бе сменена от примирение.

— Зная — той започна да си играе с косата ѝ, разпиля златистите кичури по възглавницата, загледан в промяната на цвета и блясъка, който се получаваше от играта на светлината върху тях.

— Ребека е бременна — избухна тя и изведнъж се изненада от начина, по който бе избрала да започне разговора.

Миглите му потрепнаха.

— Ребека? — той изглеждаше потресен от новината, която му съобщи. — За това ли искаше да говорим?

Тя се втренчи в него.

— Не.

Питах се не се ли досеща за връзката. Мислеше си, че е научил за детето им. Сигурно промените, настъпили в тялото ѝ, му бяха направили впечатление. Грешеше ли? Изпита нов страх.

— Защо не се завърна?

Думите изблизнаха, преди да може да ги спре. Той остана изненадан от въпроса ѝ.

— Питаш ме защо? Мисля, че ти обясних.

Тя бе обещала да чака вечно. А всъщност не бе чакала и три седмици, преди да промени решението си. Може би дори по-малко. Въпреки това той бе отишъл в Уилмингтън след пет месеца с надеждата да я види отново, с надеждата, че съжалява за решението си и иска той да се върне. Уви! Единственият човек, когото му бе разрешено да види, бе чичото на Бес, който му каза, че тя не се интересува повече от бедния моряк.

Болката от нейната постъпка го бе измъчвала години след това. След нещастieto с Джоуел и след като той бе дал на Сет дялове от „Господарката на Моретата“ и му бе предал командването на кораба, Сет бе позволил само на морската шир да бъде негова любима. Тя бе

по-вярна. Можеш да я разбереш дори и по време на буря. С нея можеше да се живее, въпреки че понякога бе непредсказуемо опасна.

Бес бе затворила очи.

— Съжалявам — каза тя. — Не исках да говорим за това, но ако все пак решим да забравим това, което стана между нас, да имаме общо бъдеще... — очите ѝ се отвориха широко и тя го загледа тревожно. — Сет, ти искаш да бъдем заедно занаяпред, нали?

Напрежението изчезна от мускулите му. Тя се чудеше дали някога ще ѝ прости. Ами той вече го бе направил.

— Разбира се, че искам — целуна я той. — Обичам те.

Тя въздъхна с облекчение.

— Страхувам се.

— Сигурна ли си, че ти желаш това? — Гласът му потрепери, защото той също си мислеше за собствените си страхове.

Бес се усмихна и протегна ръце, за да го прегърне. Притегли го към себе си, докато устните им почти се докоснаха.

— Сигурна съм — каза тя. — Напълно сигурна.

Целуна го и разтвори приканващо устни. После вмъкна езика си в устата му. Той простена и желанието му отново се разпали.

— Добре, Бес! — Трепереше, докато развързваше нощницата ѝ с несигурни пръсти. — Чувствам се така, като че ли ни е за първи път.

— За първи път ни е — каза тя нежно. — За първи път, след като си простихме. Първият от многото други мигове, в които ще се любим.

Те скрепиха безмълвните си обещания със слова на обожание, като вплетоха тела.

Бъдещето изглеждаше прекрасно. Миналото сякаш бе забравено.

ГЛАВА 20

Кошмарът започна малко след като бе заспала в прегръдките на Сет. Усети раздиращите я от болки спазми в корема, чу шепот, който не разбра, и нарежданията на акушерката да напъва незабавно. Раждаше. Нещо не бе наред. Болките ѝ вече продължаваха твърде дълго. Стори ѝ се, че долавя промяна в тона на мисис Уърди. Тревога.

— Как е тя, мисис Уърди? — Това бе уплашеният глас на чичо ѝ. Бес го чу точно когато един болезнен спазъм раздираше вътрешностите ѝ и я накара да извика и се вкопчи в чаршафите.

— Не е добре! — призна акушерката. — Бебето е накриво.

— Накриво? — страхът на чичо ѝ ясно пролича в гласа му.

— Детето излиза неправилно.

— Боже мой!

Бес не можеше да чуе отговора на акушерката. Тя се мъчеше да отвори очи. „Горкият чичо Едуард“ — мислеше си тя. И изведнъж ѝ мина мисълта, че ще умре.

Не, няма да умре, каза си тя. Бебето ѝ ще има нужна от нея. Тя ще живее! Трябваше да каже на чичо си, че всичко ще мине успешно.

— Ще убия Сет Гарет! Ще убия това копелето, което ѝ причини толкова мъка! — извика чичо ѝ, а гласът му бе почти неузнаваем от обзелата го ярост.

— Сет? — попита Бес с изненадан глас, когато болката най-после отстъпи за няколко минути. — Той е тук?

В унеса си тя бе чула само името му. Сърцето ѝ се изпълни с радост. Най-после Сет се бе върнал при нея. Точно навреме за раждането на детето.

Тя усети как една топла ръка я хвана за раменете.

— Лизбет. Всичко е наред. Тук съм. Ще се погрижа добре за теб.

Това не беше Сет. Беше чичо ѝ Едуард. Отвори очи и се опита да различи лицето му.

— Сет не е ли тук? — попита тя и си пое дъх, защото отново започна да усеща началото на контракцията.

Очите на чичо й се напълниха със сълзи.

— Съжалявам — прошепна той.

Бес извика и викът й бе причинен и от болката, и от факта, че Сет все още не се е върнал.

— Бебето излиза! — извика мисис Уърди. — Бебето се е извъртяло!

Тя потупа Бес по бедрото.

— Напъвай, миличка. Сега! Напъвай, за да излезе бебчето ти на бял свят.

Следващите няколко минути бяха изпълнени с болка и с неразбираемия шепот между акушерката и чичо й.

Не можеше да чуе разговора им, но усещаше напрежението в стаята, докато с всички сили се напъгаше да роди.

Изведнъж чу, че жената извика от радост, и тя силно се напъна.

— Готово! — възкликна мисис Уърди.

Бес усети как от утробата й се изплъзва нещо топло и гладко.

— Момченце! Момче е! — извика мисис Уърди.

Бес се усмихна. Болката, която Сет й бе причинил, бе смекчена от раждането на сина й, на нейния мъничък, прекрасен син.

Лежеше изтощена. После акушерката натисна корема й с пръсти и й каза да се напъне още един път.

— Не сме свършили още, миличка. Трябва да се напънеш, за да излезе плацентата.

Бес се намръщи. Питаше се къде е бебето й. Защо не го бе чула да извика?

Натискът върху корема и се усили и Бес изпъшка, когато изкара плацентата. Тогава чу плача на новороденото. Всичко бе наред.

Плачът рязко спря и внезапната тишина уплаши Бес. Все още замаяна от раждането, тя почувства, че стаята се изпълни с тревожни шумове.

— Чичо Едуард — попита тя, като едва успяваше да държи очите си отворени, — какво става?

Опита се да седне, но падна назад. Беше твърде изтощена.

Чичо й веднага дойде при нея. Каза й да лежи спокойно.

— Почивай си, Бес. Ще поговорим по-късно.

Но тя не можеше да почива. Нещо ставаше. Чувстваше го, разбираше го по гласа на чичо си.

— Какво има? — Тя го хвана за ревера на самото в нов изблик на сила. — Бебето ми! Къде е бебето?

Лицето на Едуард пребледня. Той отстрани леко ръката ѝ от ревера си. Бес легна. Видя как устата му трепна, преди да ѝ каже:

— Не му провървя, Бес — от очите му бликнаха сълзи. — Бебето се роди мъртво.

— Но аз чух вик!

— Не — каза той със задавен глас. — Това бе мисис Уърди. Тя се разплака, защото не можа да направи нищо за него.

В гърдите ѝ се надигна стон, който бе изпълнен с много мъка и протест.

— Не! — Започна да риде. — Не моето бебе!

Не единственото нещо, което ѝ бе останало от Сет.

— Мъртво... — ридеше тя. — Бебето ми е мъртво. После стана. Омраза изпълни сърцето ѝ. Омраза към този, който бе отговорен. Нямах да стане така, ако Сет се бе върнал. Той беше виновен, че синът му се роди мъртъв.

Бес се събуди от кошмара. Дишаше тежко. Беше плувнала в пот. Господи! Отново бе сънувала този ужасен кошмар. Беше минало много време от последния път, когато го бе сънувала, може би повече от година. В месеците след смъртта на бебето той непрекъснато я преследваше нощем.

Тя потрепери и се сви на топка, така осезателно почувствала загубата, като че ли всичко това се бе случило вчера. Сънят ѝ повтаряше действителността. Споменът още я измъчваше.

Сет долови тихи ридания. Разбра, че жена му плаче.

— Лизбет. Любима, какво има?

Той се повдигна на лакът и я видя как се е свила. Тя се обърна към него и Сет я погали по бузата.

— Ти плачеш.

— Няма нищо — отвърна тя задавено.

— Кажи ми!

Сълзите бликнаха от очите ѝ и се затъркаляха по гладката ѝ кожа.

— Ти... ти няма да ме напуснеш отново, нали? — попита го тя.

Той я притисна силно до себе си, целуна я нежно зад ухото, а после бавно започна да целува всяко ъгълче от лицето ѝ.

— Обичам те, няма да те изоставя. За това ли плачеш? Защото мислиш, че ще те изоставя?

Тя кимна. Това бе истина, помисли си тя, но това бе само едно от многото неща, които я тревожеха.

— Ти си моя жена. Искам да бъда с теб завинаги. Искам да ми родиш дете.

Бес рязко си пое въздух и след миг той със свистене излезе от гърдите ѝ. Тя започна наистина да плаче. За детето, което бе загубила, за детето, което може би никога нямаше да има. Не беше сигурна дали раждането на първото ѝ дете не я бе увредило.

— Ами ако не мога да ти родя дете? — попита тя, а сърцето ѝ заби силно.

„Той не знае за мъртвото бебе. Трябва да му кажа!“ Сет никога не я беше виждал толкова разстроена.

— Тогава ние ще се имаме един друг — усмихна ѝ се той нежно. — Хайде. Не се тревожи, любима. Мислиш ли, че ще те пусна да си отидеш сега, когато най-после си моя?

— Предполагам, че няма — каза тя, но когато отново се сгуши до него, съмненията продължиха да я измъчват. Трябваше да му каже за техния син, но не можа да събере смелост.

„Следващия път“ — обеща си мислено тя.

Лежеше в прегръдките му, търсеше успокоение, тревожеше се за това, което истината можеше да причини на бъдещето и на любовта им.

Сан Франциско

ноември 1850 г.

— Каква гледка! — прошепна Сет в ухото на Бес.

Тя кимна в мълчаливо съгласие. Стояха заедно на горната палуба и разглеждаха залива и бреговата ивица.

В пристанището на Сан Франциско бяха закотвени стотици кораби. Имаше големи, с високи мачти, а до тях се полюшваха и малки, някои от които бяха истински корита.

— Не мога да разбера — каза Бес. — Мислех, че в Сан Франциско човек лесно може да забогатее. Защо някои кораби имат вид на изоставени?

— Наистина са изоставени — каза ѝ Сет. — Чух за това тук, но видът им ме ужасява. — Той посочи с дясната си ръка към брега. С лявата беше хванал здраво Бес през кръста и я притискаше плътно до себе си. — Виждаш ли онези съдове, наредени покрай брега?

Тя кимна.

— Много от тях са превърнати в магазини и хотели.

Наистина ли? — попита Бес.

Имаше невярващ и разтревожен вид. Той ѝ се усмихна накриво.

— Наистина.

— Сан Франциско като че ли не е много... спокойно място.

Сет се съгласи с нея.

— Така е.

След като „Господарката на Моретата“ спря в пристанището, екипажът, с изключение на четиримата моряци, които щяха да дават вахта при котвата, започна да слиза на брега. Сет остана на палубата, за да наблюдава слизането, а Бес слезе долу да събере вещите, които щеше да вземе на брега. Някой се приближи до вратата. Разбра, че не е съпругът ѝ, защото той никога не чукаше, и отиде да отвори. Предполагаше, че е Джеймз Кели или Марк Хок. Но беше Джон Рийвз. Помоли я да поговорят. Тя кимна и се отмести, за да го покани вътре.

Рийвз за момент не помръдна от мястото си. Като че ли му беше неловко от това, за което бе дошъл да говорят.

— Бес...

— За какво ще говорим, Джон?

— За теб и капитана.

Тя се намръщи. Беше му казала, че ще анулира брака си веднага след пристигането в Сан Франциско. Но това бе, преди тя и Сет отново да се влюбят един в друг.

— Обичам го — каза тя. — И той ме обича, Джон. Няма да анулирам брака си.

За нейна изненада Рийвз като че ли си отдъхна.

— Добре. Страхувах се...

Той спря и се изчерви.

— Бес, Ребека е бременна.

„Аха, разтревожил си се за Ребека“ — помисли си тя.

— Зная — потисна тя нарастващия си страх.

— Така ли? — Джон изглеждаше ужасен.

— Каза ми. Зная това от известно време. Всъщност аз бях тази, която ѝ каза да не се тревожи. Казах ѝ, че ще останеш неин приятел въпреки всичко.

Чертите на лицето му се отпуснаха.

— Благодаря.

Бес кимна.

— Тогава всичко ще бъде наред, ако аз... — той погледна настрани. — Мислех... да остана с Ребека. Ти сега имаш капитана, а за Ребека няма кой да се погрижи.

„С изключение на леля ѝ Клара!“ — помисли Бес, но после изпита угризение на съвестта. В стомаха ѝ пламна огън, който се сви и стана на топка.

— Ти вече нямаш нужда от мен — каза Рийвз.

— Не съм сигурна в това, Джон.

Питаше се какво ще прави, когато Сет отново отплава в морето. Тя изправи главата си. Помисли си, че все някак щеше да успее. Както винаги бе успявала досега. Със или без Джон Рийвз.

— Ще продължа да работя при теб, докато уредиш покупката на магазина и го отвориш.

Бес махна с ръка в отговор на загрижеността му.

— Всичко ще се уреди, Джон, не се тревожи за това. — Помисли си за Ребека и му направи следното предложение: — Може би Ребека би желала да помогне при отварянето на магазина.

Лицето на Рийвз светна.

— Мислиш ли?

Тя кимна с усмивка.

— Ще я попитам.

Той тръгна към вратата.

— Джон — повика го тя.

Той се спря и я погледна през рамо.

— Не се измъчвай. Не ѝ разрешавай да те измъчва така, както направих аз.

Той се разстрои.

— Няма — отвърна ѝ той и не отрече, че любовта му към нея му е причинила болка.

После излезе и остави Бес да мисли какво ще им донесе бъдещето.

Хотел „Уилърд“ бе приятно място, ръководено от една четиридесетгодишна стара мома от Ню Йорк на име мис Присила Уилърд.

Сет нае стая и после се качи да настане Бес.

— Ще се чувстваш добре тук. Ще вечеряме, като се върна. Ако се нуждаеш от нещо преди това, Джеймз ще бъде долу, на първия етаж.

Бес се намръщи.

— Къде отиваш?

Тя си спомни последната им раздяла. Беше я оставил и не се бе върнал повече.

— Трябва да изпълня една поръчка. Една група адвокати ме наеха да пренесе една вещ от тяхно име. Самият получател предложи доста добра цена за услугата — той я прегърна. — Бес, мила, ще се върна след около час.

Погали я по бузата, преди да се наведе и да я целуне по устните.

— Как ще стигнеш дотам?

— Ще намеря начин — усмихна се той. — Ще наема едно муле, ако се наложи. — Целуна я още веднъж. — Ще ти поръчам вана. Облечи си онази рокля, която ти купих. Като се върна, ще отидем на вечеря, истинска вечеря, а не като онази корабна храна, която трябваше да понасяме.

— Ястията на готвача не бяха толкова лоши — каза тя усмихнато.

Той се засмя, целуна я за последен път и излезе.

Новият Сан Франциско не направи силно впечатление на Сет. Имаше дори неща, които го разтревожиха. Не беше сигурен, че това място бе безопасно за магазина на Бес. Някои части на града бяха опожарени. Когато попита един човек от местните жители какво се е случило там, той му разказа, че пожарите са дело на различни банди и че собствениците на магазините са станали техни жертви.

Намери една конюшня недалеч от хотела и успя да наеме хубав кон, с който да стигне до дома на Бланшард. Намираше се на около миля от пристанището.

Предметът, който бе донесъл, бе една малка махагонова кутия с ключалка. Бланшард притежаваше ключа, за това го бе уведомил единият от адвокатите.

Беше любопитен да разбере какво има в кутията. Очевидно нещо ценно, защото адвокатите вече му бяха платили предварително. Но самият мистър Бланшард също предлагаше възнаграждение.

Парите, които бе получил за пренасянето, заедно с това, което щеше да получи от Джордж Меткалф, бяха повече от достатъчни, за да изплати всичките си дългове и да купи останалите дялове от „Господарката на Моретата“.

Най-после корабът щеше да му принадлежи.

„Господарката на Моретата“ щеше да бъде само негов. Нямахше да има и други акционери, с които да дели печалбите си. Всичко щеше да принадлежи само на него, като приспадне надниците, които трябваше да плаща на екипажа.

Но Сет се питаше защо сега, когато този момент най-после бе настъпил, той не се радваше на перспективите.

Бес. Бес бе причината да не се радва от факта, че корабът щеше вече да принадлежи само на него. Една съпруга усложняваше нещата. Той нито имаше намерение да изостави морето, нито желаше да остави Бес сама. Бе започнал да я обича и да се нуждае силно от нея.

А и беше обещал да не я напуска. Но как щеше да удържи обещанието си? Освен ако...

Можеше да наеме някого да управлява „Господарката на Моретата“ по време на плаванията, които щяха да го отдалечават от дома им в Сан Франциско. Самият той щеше да поема само кратките рейсове на кораба.

Сет се усмихна. Беше намерил разрешение на проблема. Не беше готов да напусне морето. Но в същото време нямаше нужда да остава с цели месеци на кораба си. От Джеймс Кели би излязъл способен капитан. Щеше да го наеме за далечните плавания, а той щеше да поеме по-близките, които нямаше да го откъсват от дома за дълго. Например до Сандвичевите острови. На такива рейсове би могла да идва и Бес, ако пожелаеше. Магазинът със сигурност нямаше да пропадне без нея за известно време.

Усмивката му стана още по-весела.

Да, мисля, че ще стане! — каза си той гласно, но усмивката му малко помръкна, когато добави: — Ако братовчедът на Бес не възрази.

ГЛАВА 21

Бес се беше изкъпала, облякла и чакаше с нетърпение завръщането на съпруга си. Притесняваше се. Не я напускаше чувството, че ще се случи нещо страшно. Дори и когато си напомним, че спомените от миналото си правят лоши шеги с нея. Сет я бе напуснал преди и макар сега да бе сигурна, че той ще се върне, тя не беше забравила мъчителните преживявания, свързани с неговото последно заминаване.

Хотелската стая беше доста приятна. Сет беше казал, че Джеймз Кели е на долния етаж, но Бес не бе пожелала да го посети, така че не знаеше дали всички стаи са толкова хубави като тяхната. Дамата, която държеше хотела, бе симпатична и услужлива и ваната на Бес беше гореща, ароматизирана и чудесно я отпусна. Но като се облече, отново се разтревожи. Непрекъснато заставахе до прозореца, за да види дали Сет не идва.

Сан Франциско бе по-различен, отколкото бе предполагала. Но тя си помисли, че предизвикателството да отвори магазин тук, ще ѝ достави удоволствие. Наоколо бе пълно с хора. Имаше магазини, пансиони, хотели, заведения, от които можеха да се натрупат пари.

— Къде си, Сет? — промълви тя, като отиде още веднъж до прозореца.

Питахе се дали е успял да стигне до дома на човека, на когото трябваше да отнесе пратката. Казваше си, че досега би трябвало да се е върнал.

Бес кръстосваше стаята и се тревожеше за съпруга си.

— Да? — жената, която отвори вратата, бе добре сложена. Имаше привлекателно лице. Сет предположи, че е на около четиридесет години.

— Тук ли е мистър Бланшард? — попита той.

— Мистър Бланшард ли? — повтори тя весело въпроса му.

— Аз съм Сет Гарет. Дошъл съм, за да му предам нещо.

Нещо просветна в погледа на жената. Шеговитият ѝ тон изчезна и лицето ѝ стана непроницаемо.

— О, да, разбира се! — каза тя и с жест го покани да влезе вътре.
— Влизайте направо, капитане, ще му кажа, че сте тук.

Вътре в къщата гласовете на децата се чуваха още по-силно. Сет усмихнато гледаше две момчета, които се плъзнаха надолу по парапета на стълбите от втория етаж.

— Ще те хвана, Джони! — извика едното.

— Няма! — подразни го Джони. — Аз съм по-бърз от теб!

Момчетата изчезнаха някъде в къщата. Появи се едно момиче от стаята вдясно. Сет я наблюдаваше как прекосява стаята с трогателно достойнство.

Момичето се спря, като го забеляза.

— Здравейте! — каза то. Кестенявата ѝ коса падаше около раменете ѝ. — Кой сте вие?

Той ѝ се усмихна.

— Името ми е Гарет. Капитан Сет Гарет.

— Сет Гарет — повтори тя с празен поглед, после отвърна на усмивката му. — Хубаво име.

Нещо липсваше на тази усмивка, помисли си Сет. Като че ли момичето бе станало свидетел на някаква трагедия и никога не се бе съвзело напълно.

— Мария! — Жената, която му бе отворила вратата и която, както Сет предположи, бе съпругата на Бланшард, се бе върнала от вътрешността на къщата. — Иди в кухнята и си вземи една паста — каза тя на момичето, прегърна го нежно, като го потупа по рамото, и го отпрати в кухнята.

Сет прочете извинение в погледа на мисис Бланшард.

— Съжалявам, капитане. Мария се различава от повечето деца. Тя се е родила... по-особена. Заради това, предполагам, майка ѝ я е оставила още като бебе.

Сет усети, че го обзема съчувствие към момичето.

— Изглежда щастлива — каза той, зарадван от факта, че тя се намира в много добри ръце. Явно бе, че мисис Бланшард обича Мария.

Двете момчета се появиха откъм една вътрешна стая. Още се гонеха. Жената хвана първото, когато то мина покрай нея, и протегна

ръка към второто.

— Джони и Зах! Престанете да тичате — скара им се тя. Беше успяла да улови и двамата. — Какво ще си помисли капитан Гарет!

Зах погледна Сет с широко отворени очи.

— Вие капитан ли сте?

Сет кимна.

— На кораб? — попита Джони.

Кестенявата му коса беше малко дълга отпред и падаше върху очите му. Опита се да я отмести, за да види по-добре капитана.

— Да, Джони. Корабът ми се нарича „Господарката на Моретата“. Клипер е.

И двете момчета измърмориха нещо с възхищение.

— Може ли да го видим? — попита Зах.

— Стига, момчета — намеси се мисис Бланшард. — Капитан Гарет е зает човек и няма време за това.

Сет се усмихна. Любопитството и ентусиазмът на двамата малчугани го развеселиха.

— Може да уредя нещо, преди да тръгна. — Погледна към жената и видя, че тя се намръщи. — Ако мисис Бланшард разреши.

— Мисис Бланшард! — възкликна Джони. — Тя не е...

— Джони! — прекъсна го жената. — Изчезвай! И вземи Зах със себе си! Вървете при Мария в кухнята. Току-що направих паста. Може да си вземете по една. Още не сме вечеряли.

— Да, мамо! — извикаха едновременно и двамата и отново хукнаха към вътрешността на къщата. Умовете им бяха заети с пастите.

Жената ги наблюдаваше с любяща усмивка, докато изчезнаха. После се обърна към Сет.

— Извинявам се заради тези двамата хулигани, капитане. Всъщност те са добри момчета.

— Няма защо да се извинявате за момчетата. — Той се поколеба малко и после попита: — Колко деца имате?

— Петнадесет. Отначало бяха шестнадесет, но нашият Томас не е тук сега. Вече е мъж. Порасна и замина да учи на Изток. Един ден ще стане лекар. — Тя изглеждаше горда.

— Чудесно! — отбеляза Сет.

Той разбираше гордостта ѝ. Жената се усмихна.

— Нямаше да е възможно, ако не беше съпругът ми — тя се изчерви, като че ли бе казала нещо излишно, като че ли бе говорила твърде много. — Влезте в кабинета, капитане. Съпругът ми ви очаква.

— Посочи към вратата на кабинета. — Влезте направо. „Значи е женена за Дж. Бланшард“ — помисли си Сет, влезе в кабинета и замръзна. Този, който го очакваше вътре, бе Джоуел Джонсън, бившият му капитан и приятел.

— Капитане! — възкликна Сет.

Джонсън се ухили и стана от бюрото си.

— Влизай, момчето ми. Сядай и ме наричай Джоуел, моля те. Познаваме се от доста време.

Сет се почувства объркан, но се подчини на бившия си капитан и седна на един стол пред бюрото му.

— Добре ли мина плаването? — попита го Джоуел и също седна.

— Да — каза Сет, — добре, но...

— Как е корабът? „Господарката на Моретата“! Още ли е красив като бижу? На него ли ще останеш, докато си тук?

Сет поклати лава.

— Отседнах в хотел „Уилърд“ — каза той бавно, като си блъскаше главата и не можеше да си обясни защо Джоуел бе тук. И къде беше отишъл този Дж. Бланшард.

— У теб ли е кутията? — попита Джоуел. По-младият мъж кимна. „Джонсън“ — помисли си Сет.

— Аз те наех, Сет — каза приятелят му. — Аз ти обещах награда.

— Ти? Но защо?

— Да, аз. Защото ми трябваше кутията и ти — Джоуел огледа от главата до петите бившия си старши помощник. — Защото искам... трябва да ти покажа нещо. Някой.

Взе лулата си. Предложи и на Сет. Но когато Сет отказа, той също се отказа с усмивка.

— Помниш ли онези две седмици, които прекарахме с Едуард Меткалф в Уилмингтън? — попита Джоуел и го изгледа изпитателно.

— Разбира се. Знаеш, че Бес и аз...

— Да — каза мъжът. — Ти и Бес. Тя е основната причина, поради която си тук.

Сет се намръщи. Не го разбра.

— Моля?

Джоуел отвори едно чекмедже в бюрото и започна да рови из него сбърчил чело, защото не успяваше да намери това, което му трябваше.

— Кейт! — изрева той така, както Сет го бе чувал да крещи само на кораба.

Жената, която бе отворила на Сет, влезе в стаята.

— Какво има, Джоуел? Защо викаш така! Ще уплашиш децата!

Сет се удиви, като видя как старият морски вълк изведнъж се укроти.

— Извинявай, любима — каза мъжът, — но Сет е тук, а аз не мога да намеря ключа!

Тя изцъка с език и се приближи до бюрото.

— Провери ли в най-долното чекмедже. Сигурна съм, че го сложи там.

Джоуел почервения.

— Не, не съм поглеждал там.

Кейт издърпа чекмеджето и му подаде ключа.

— Виждаш ли, скъпи? — Тя го чукна по главата с обич и прокара пръсти по побеляващата му коса. — Ама наистина, любов моя! — смъмри го тя.

Джоуел се засмя и срещна изненадания поглед на Сет.

— Видя ли жена ми?

— Да, разбира се, Джоуел! Запознахме се. Нали аз му отворих вратата.

— Не са ни представили официално — каза Сет, на когото му хареса и жената, и въздействието, което тя имаше върху приятеля му.

„Ах ти, Джоуел! Дяволе! Имаш късмет. А уж беше заклет ерген!“

Сега Джоуел на свой ред смъмри нежно жена си, защото искаше любезно да я представи според етикета. Сет разбра, че моминското име на Кейт Джонсън е било Бланшард. Оттук и надписът отвън.

— Къде е Мат? — попита Джоуел, когато представянето бе приключило и съответните реплики бяха разменени. Лицето му омекна, когато спомена това име.

— Ще го доведе — каза Кейт, после кимна на Сет и излезе от кабинета.

— Хубава жена — каза Сет. — Джоуел, старо морско куче, имаш голям късмет!

— Да, Сет. Наистина имам. Бракът ми се отразява добре.

— И на мен.

Джоуел трепна от изненада. Лицето му пребледня.

— Ти си се оженил?

— Да — каза Сет, изненадан от странната реакция на приятеля си. — За Елизабет Мери Меткалф.

Мъжът срещу него премига и доби щастлив вид.

— Ами че това е чудесно! — възкликна той и започна да задава въпроси: — Как? Кога?

— На път за насам. В Бразилия. Бес се качила на борда на „Господарката на Моретата“ без мое знание. Отначало бях ядосан — той се усмихна при този спомен, — но после отново попаднах под влияние на неотразимия ѝ чар.

— Тя ми писа. Затова знаех, че ще дойде. Но никога — каза Джоуел, заеквайки от радост, — никога не съм сънувал, че ще дойдете заедно! — Джоуел забеляза объркването на Сет и му обясни: — Писах на Бес и ѝ предложих да дойде тук. Възможностите за търговия са огромни — той пхна ключа в ключалката. — Тя ми отговори, че ще дойде. Едуард постъпи разумно, като ѝ остави компанията. Тя е умна жена. Той щеше да се гордее с нея.

— Едуард? — попита Сет. — Да не би да искаш да кажеш Джордж?

— Кой е Джордж?

Сет усети, че в стомаха му пламна огън.

— Каза, че Бес е шеф на Е. Меткалф Къмпапи, така ли?

Джоуел се намръщи.

— Искаш да кажеш, че не си знаел?

Сет поклати глава.

„Излъга те. Тя е била човекът от компанията, който те нае, но сега вече сме женени. Защо не ми каза истината? За какви ли още други измами има вина жена ми?“

— На твое място не бих се тревожил много — прекъсна мислите му Джоуел. — Сигурно го пази като изненада. А може да е искала да бъде сигурна, че се жениш заради нея, а не заради парите ѝ.

Но Сет не беше доволен. Чувстваше се притеснен.

Кейт Джонсън се върна в кабинета с едно малко момченце за ръка. Детето имаше руса коса и изглеждаше на около четири години.

— Чичо Джоусън — извика детето и се настани на коленете на Джоуел, — викал си ме?

— Да, Матю. Искam да те запозная с един човек. „Чичо Джоусън?!“ Сет се втренчи в момченцето. Само още един човек наричаше Джоуел Джонсън с това име. Момченцето се обърна и погледна Сет с любопитните си сини очи.

„Бес. То прилича на Бес!“ В главата на Сет се надигна някакъв тътен. Мислите му и съмненията му се преплетоха и се завъртяха в буен водовъртеж. Той виждаше само това, че детето пред него много приличаше на жена му. И имаше сини очи. Като неговите.

Някъде много далеч прозвуча гласът на Джоуел. Думата „баща“ успя да се промъкне през гъстите облаци, надвиснали над ума му, и той осъзна, че тази дума е употребена във връзка с него... и с това дете.

Сет успя да се върне към действителността.

— Мое е.

Джоуел го изглежда. В очите му блестяха сълзи.

— Да, момчето ми. Той е цял Гарет... и Меткалф — добави след кратка пауза.

Сет се разтрепери, вперил очи в сина си.

— Мати! — каза той. — Матю?

Момченцето се усмихна и слезе от коленете на Джоуел, за да се покатери в скута на баща си. Като усети тежестта на малкото телце на сина си, Сет със сигурност разбра, че момчето е негово. Почувства го инстинктивно и обгърна крехкото телце с ръце.

Внезапна врява пред вратата привлече вниманието на Джоуел.

— Пак тези негодници Джони и Зах! — извика той с обич, като в гласа му нямаше и следа от гняв към момчетата.

— Сет, трябва да спра разправията, преди малките ми синове да са се избили един друг. — Той погледна бащата и сина и очевидно се зарадва, като забеляза, че двамата се разбират добре.

— Ще ти обясня, като се върна. — Погали Мат по главата и се насочи към вратата. — Стани приятел с татко си, Матю. Той е истински морски капитан.

Сините очи на детето блеснаха.

— Вярно ли е? Истински морски капитан? — Погледна към баща си в очакване на потвърждение и остана доволно, когато той го направи.

Гърлото на Сет бе пресъхнало, но той успя да се усмихне на сина си.

— Да, сине. Капитан съм на голям кораб. Нарича се „Господарката на Моретата“.

„Момчето е красиво — помисли си Сет. — Но какво прави тук?“

И тогава престана да контролира мислите си. „То е тук, защото не е било удобно за Бес. Дала го е, защото не я е интересувало!“

Сет почувства, че гърдите му изгарят от гняв. Трябваше да види жена си. Тази мисъл го облада до такава степен, че незабавно трябваше да го направи.

— Матю — каза той с нежен глас, — ние двамата с теб трябва да отидем да видим един човек. Но ще се върнем. Не се страхувай.

— Не се страхувам — каза детето доверчиво. — Ти си ми баща и си капитан. Капитаните са силни. Така каза чичо Джоусън.

Сет стана, понесъл сина си на ръце, и тръгна към входната врата. На излизане видя Мария.

— Кажи на майка си, че съм взел Матю, но ще се върна.

Мислено се помоли момичето да го е разбрало и да предаде правилно съобщението му.

„Лъжкия! Вещица! Какво още си направила, за да ми причиниш болка, Бес?“

Сложи Матю на седлото пред себе си, после пришпори коня в галоп по посока на града и се понесоха към хотела.

— Мария?

Джоуел се появи откъм кухнята, приключил спора между момчетата. Видя момичето, застанало пред отворената врата и вперило очи навън.

— Какво правиш тук? — гласът му беше нежен. — Защо си отворила вратата?

— Мъжът я отвори — отговори момичето. — Мъжът и Мати. Излязоха, но ще се върнат.

Сет беше излязъл с Матю? Той се втурна към кабинета си и видя, че стаята е празна. Кутията си стоеше там, където я беше оставил. Неотворена, с ключ в ключалката.

Джоуел я грабна и изкрещя на жена си, че трябва да излезе.

— О, мили Боже! — прошепна той. — Тръгнал е, без да разбере истината. Сърдит е на Бес! Неправилно обвинява племенницата на моя приятел!

Джоуел знаеше, че трябва да настигне Сет, да му обясни нещата, преди той да каже на жена си нещо, за което после ще съжалява. Шокът, като види детето, щеше да бъде достатъчно голям за нея. Джоуел се страхуваше от това, което може да се случи, ако Сет я обвини, че го е изоставила.

Спомни си, че Сет бе казал, че са отседнали в хотел „Уилърд“. Джоуел благодари на Бога, че е запомнил това.

Моля те, Господи — помоли се той, докато премяташе дървения си крак през седлото, — нека да ги намеря бързо!

Бес вече беше готова да се разплаче, когато вратата се отвори с трясък и Сет нахлу като бесен.

— Защо, Бес? Защо не ми каза?

— Сет! — Тя се втурна да го посрещне, щастлива, че си е дошъл жив и здрав, но той я отблъсна грубо.

— Била си бременна, докато ме е нямало.

Тя пребледня.

— Кой ти каза?

— Има ли значение?

Една вена на слепоочието му бясно пулсираше, а устните му бяха побелели от гняв.

— Отначало мислех, че си разбрал — започна тя. — Мислех да ти кажа.

Сет я хвана за рамото и я завъртя към себе си.

— Кога? — извика той. — Като остареем и побелеем?

— Не, разбира се, че не!

— Лъжкия!

Тя се изви назад, като че ли я бе ударил.

— Ти ме изостави — извика тя. — Мислех, че не те интересувам.

— Боже мой! — каза той, като не вярваше на ушите си. — Значи си се чувствала оправдана, като си оставила детето.

— Да оставя детето? — сепна се тя. — За какво говориш? Нашето дете е мъртво. Мъртво, проклет да си!

Тя започна да ридае. От гърдите ѝ се изтръгнаха силни, разтърсващи я от болка стенания.

Сет се втрени в нея ужасен. Помисли си, че тя не може да се преструва. Болката ѝ бе съвсем истинска. Значи тя наистина вярваше, че бебето се е родило мъртво.

Разстроен от сълзите ѝ, Сет я притегли към себе си.

— Лизбет, не плачи. Моля те, не плачи. — Той започна да я целува, да пресушава с устни сълзите от лицето ѝ, от клепачите, от влажните бузи, от устните.

— Извинявай — каза тя. — Искях го. Боже, как го исках! Но, когато не се върна, не можех да се храня. — Тя спря да плаче. — Аз съм виновна, че нашето бебе умря.

Сет се стъписа. Хвана я за раменете и я отдалечи от себе си.

Не е умряло, Бес. Нашето бебе е живо!

Отначало тя не го чу и продължи да хлипа.

— Лизбет, момченцето е живо. Нашето бебе сега е красиво четиригодишно момченце. Казва се Мат.

Тя замръзна. Впери поглед в него. Очите ѝ, които приличаха на два огромни оникса, все още блестяха от сълзите.

— Какво казваш? — Тя замълча.

Той не знаеше какво точно се е случило, но започваше да се съмнява в Едуард Меткалф. Навярно той бе отговорен за всичко това. Но да се отнеме едно дете от майка му!?

— Сет! — Уплашеният глас на Бес го накара да усети, че се е намръщил сърдито.

Лицето му омекна.

— Ела да седнеш, любов моя — той я сложи на леглото и излезе, като обеща, че ще се върне веднага.

„Живо? — помисли си Бес. Правилно ли беше чула? — Така ли ми каза? Че бебето ни е живо?“

Сет се върна след няколко минути. Водеше за ръка едно дете. Бес загледа момченцето, което се беше свило до Сет. Сърцето ѝ заби силно, като видя русата му косичка и красивия син цвят на очите му. Очите на Сет, помисли си тя. Гърдите ѝ се свиха. Едва дишаше.

— Мати? — каза тя със задавен глас. — Ти ли си моето дете?

Тя погледна към Сет и той кимна.

— Мат — каза Сет, — тази красива дама е твоята майка.

Момченцето погледна към баща си.

— Моята майка ли?

Когато Сет кимна, то отново погледна Бес.

— Чичо Джоусън ми каза, че скоро ще видя майка си. Но никога не ми е казвал, че си хубава.

Бес тихо започна да плаче. Мат се намръщи и отиде при нея. Погали мократа ѝ буза с малката си ръчица.

— Защо плачеш? — попита детето.

— Защото си мислех, че си умрял, и сега се радвам, че те виждам.

— Плачеш, защото си щастлива?

Тя кимна.

— Може ли да те прегърна? — попита Бес и обви ръце около кръста на момченцето.

Мат се замисли за секунда.

— Може.

И Бес силно го притисна. Сега плачеше наистина, защото синът ѝ бе жив.

Тя го притискаше здраво, но той не се отбраняваше. Само я потупваше по гърба, за да я успокои. Сет ги гледаше разчувстван до сълзи. Недоумяваше как е могло да се случи това. Сигурен бе, че Едуард е отговорен по някакъв начин. И Джоуел ли? Гневът му се превърна в пожар от ярост. Нямаше да се успокои, докато не разбере истината.

В този момент някой силно заудря по вратата. Отвън долиташе гласът на Джоуел.

— Мисля, че познавам един човек, който може да ни обясни всичко — каза Сет и отвори вратата.

Джоуел Джонсън се втурна вътре и рязко се спря, като видя Бес, стиснала сина си. Лицето ѝ бе покрито със сълзи.

— Племеннице — прошепна той.

Очите ѝ се разшириха, като го видя. Тя пусна сина си и се изправи.

— Чичо Джоусън! — извика Мат. — Не трябваше да идваш. Капитанът каза, че ще ме доведе.

— Капитанът е твой баща, Мати — скара му се по-възрастният мъж.

Момченцето се засмя. Това не го притесни.

— Зная. И мама е тука.

Той изведнъж се намръщи.

— Защо не си ми казал, че е хубава?

Джоуел преглътна една буца, заседнала в гърлото му.

— Мисля, че съм ти казал, Мат. Наистина.

— А аз мисля, че ни дължиш някои обяснения — каза Сет на бившия си капитан.

Мъжът кимна.

— Може ли да седна?

Сет наклони глава. И тогава видя, че Джоуел носи махагоновата кутия.

— Кутията на Едуард? — попита той.

Изведнъж разбра.

— Да, това е кутията на Едуард. И няколко документа.

Възрастният мъж я отключи.

— Седнете, моля — каза той на Сет и на Бес. — Ще ви открия тайната на Едуард.

ЕПИЛОГ

Сан Франциско, 1855 г.

Бес току-що се бе върнала от магазина. Тялото ѝ я болеше. Беше уморена. Търговията ѝ вървеше много добре и тя бе изключително горда от успехите си.

Рийвз въпреки всичко беше останал. Възрастта очевидно не беше пречка за Ребека. Тя се беше омъжила за доста по-стария от нея мъж и двамата, щастливи, отглеждаха детето ѝ.

Отначало Сет се бе разсърдил, че тя нарочно го е измамила относно това, чия собственост беше компанията. Нещата ни най-малко не се бяха подобрили, след като му каза, че тя също така притежава и дяловете на кораба.

Но се бяха споразумели. Миналото им беше дало добър урок. Любовта им бе най-важното нещо и си струваше на всяка цена да я съхранят. Толкова време бяха пропилели разделени. Всеки съжаляваше, че другият е страдал толкова ненужно.

След дълги спорове Сет се бе съгласил да откупи от Бес дяловете на „Господарката на Моретата“. Той продължи да го управлява от Сан Франциско, където решиха да си направят дом. Бес бе уредила продажбата на къщата в Уилмингтън и пренасянето на вещите ѝ в Калифорния. Беше запазила офиса в Уилмингтън под ръководството на Питър Гуудън, служителя, който бе оставен като неин заместник по време на първото ѝ пътуване до Калифорния. С два офиса — един на източния и един на западния бряг, Е. Меткалф Къмпани процъфтяваше. Семейство Гарет живееха охолно.

Бес се вълнуваше. Сет щеше да се върне днес. Той страшно много ѝ беше липсвал. Не обичаше неговите плавания — после трябваше да наваксва твърде много. Искаше ѝ се да прекарва всеки миг с него. Но беше достатъчно умна, за да го остави да бъде това, което е — морски капитан.

Всъщност тя не се оплакваше от пътуванията му, наистина, защото той вече плаваше по-рядко. Би пътувала с него, ако можеше, но

не понасяше вълнението. Непрекъснато ѝ се повдигаше. Пътуванията щяха да бъдат кошмар за нея.

Напоследък ѝ ставаше лошо, защото най-последно бе забременяла. След петгодишен брак и след като се беше отчаяла напълно, че някога отново ще забременее. Когато съобщи новината на Сет, той полудя от радост. Ентусиазмът му се предаде и на Мат. Деветгодишният Мат гореше от нетърпения да стане батко. Той растеше бързо, твърде бързо, мислеше си тя. Беше вече достатъчно голям, за да придружава баща си по време на плаванията с „Господарката на Моретата“. Сега бяха заедно.

Бес отиде в кабинета на Сет. Стаята ѝ даваше усещането, че е близо до мъжа си, когато него го нямаше. Обичаше да разглежда пълните с книги рафтове, личните му вещи, които оставяха печата му за притежание върху тази стая. Седна на стола до бюрото му и взе една малка лодка, сложена на почетно място на бюрото му. Тя бе поднесена като изненада за Сет и беше измайсторена от сина му с помощта на Джеймз Кели.

Бес остави лодката на мястото ѝ, облегна се на стола и погали с любов корема си. Беше доволна от живота. Но не бе простила на чичо си всички ужасни неща, които ѝ бе причинил. Макар и да разбираше, че всичките му деяния, колкото и грешни да бяха те, са били извършени от грижа и любов към нея. Мислите ѝ се върнаха към деня, в който бе разбрала, че Мат е жив. Още я болеше, че чичо ѝ лично бе отговорен за дългите години, прекарани без Сет. Писмото, което Сет бе получил и което беше прекратило връзката им, беше написано от Едуард от името на Бес. Бе поискал да я предпази от това, което за него бе ужасна съдба — женитба с беден моряк. Сет Гарет не беше достатъчно добър за неговата племенница.

И за да стане положението още по-лошо, Едуард ѝ бе отнел детето и я бе излъгал, че е умряло. И всичко това, за да запази доброто ѝ име, помисли с болка тя. Беше страдала само защото чичо ѝ искаше да предпази от скандал името ѝ, името Меткалф.

Когато Джоуел ѝ беше казал истината, тя му се беше разсърдила не по-малко, отколкото на чичо си Едуард. Но тя можеше да прости на чичо Джоусън, защото се бе погрижил за детето. Беше го завел при сестра си, добра жена, която го бе обичала като свое. А когато беше

умряла, Джоуел бе взел Мат. Бил разкъсван от вярност към приятеля си и от любовта си към едно младо момиче.

Бес беше обичала чичо си Едуард, беше му се доверила, а той я бе предал. Щеше ли да му прости наистина някога? — чудеше се тя. Едуард ѝ бе оставил писмо, в което я молеше за прошка, но тя не можеше да прости всичките години на мъка, годините без мъжа, когото обичаше. Писмото бе заключено в кутията, която Сет бе предал на Джоуел.

Бес мислеше, че чичо ѝ е страхливец и много лош приятел, тъй като бе замесил и Джоуел Джонсън в измамата и интригите си.

Но може би, след като се роди бебето, тя щеше да мисли по-различно за чичо си, за всичките неща, които бе направил.

Една врата се тръшна в предната стая на къщата и Бес стана с разтуптяно сърце.

— Бес?

— Сет! — изтича тя към предверието.

— Мат — чу тя мъжа си, като се втурна в антрето, — човек може да си помисли, че ни е нямало три месеца, а не три дена.

Но Сет я погледна с такова желание и такава любов, че тя почувства как ѝ прималява.

Мат се засмя и в очите му блеснаха искрици, които толкова приличаха на тези, в очите на баща му, че Бес се задъха от вълнение.

— Здравей, мамо — каза момчето и отиде при нея да я прегърне.

— О, Мати, така ми липсваше — каза тя. — Добре ли мина плаването?

— Мат! Моля те, мамо. Вече съм голям, за да ми казваш Мати.

— Стига, Матю! — скара се баща му.

Но Бес махна с ръка.

— Прав си. Вече не си бебе — гърлото ѝ се сви и тя примига, за да скрие сълзите си. — Сет се намръщи. — Мат, бягай в кухнята да си вземеш нещо. Сигурен съм, че има пасти.

Възрастните видяха как синът им излезе тичешком от предверието и си размениха весели усмивки, предизвикани от енергията, която бликаше от него. Бес се обърна и видя как Сет я поглъща с очи.

— Ела тук. Струва ми се, че сме били разделени дълги години. Искам да те прегърна и да те целуна.

Тя отиде при него, притисна се към гърдите му и му поднесе устните си за целувка. Прегръдката на Сет бе толкова силна, че дъхът ѝ почти спря. Устните им се срещнаха и се сляха толкова страстно, като че ли умираха от жажда един за друг.

— Как си, любов моя? — попита Сет, когато спря да я целува. Отдръпна се леко, за да погали корема ѝ. — И как е нашето бебе?

Нежността, която прозвуча в гласа му, стопли сърцето ѝ.

— Добре съм! И двамата се чувстваме добре — каза тя. — Особено когато и ти си вече тук.

Тя продължаваше да го докосва, за да го увери, че е истински. Годиците без него я бяха научили да цени сегашното си щастие още повече.

Сет отново я притегли в прегръдката си.

— Липсваше ми. А аз липсвах ли ти?

— Всеки миг! — Тя се сви в прегръдката му и силно го притисна. Обгърна я познатата ѝ топлина и миризма, и тя почувства как желанието пламва и се разгаря в гърдите и в корема ѝ. Целуна Сет по гърдите и се отдръпна от него.

Съпругът ѝ видя изражението ѝ и си пое дълбоко въздух.

— Нели тук ли е? — попита той за икономката им.

Бес кимна и пулсът ѝ се ускори в очакване.

— Мисля, че е в кухнята. Там беше, като се прибрах преди малко.

— Качи се горе — каза Сет. — Ще дойда, след като кажа нещо на Нели.

— Слушам, капитане! — отвърна тя шеговито.

Но не се качи. Реши да го почака. Сет се усмихна, като я видя застанала на първото стъпало.

— Не знаеш ли как да се подчиняваш на команди?

— Чии команди?

— Кокетка!

— Тиранин! — каза тя с любов и двамата заедно се качиха по стълбите, стопляни от мисълта, че нощта е само тяхна и че ще се любят, докато сияйната зора изгрее над следващия техен ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.